

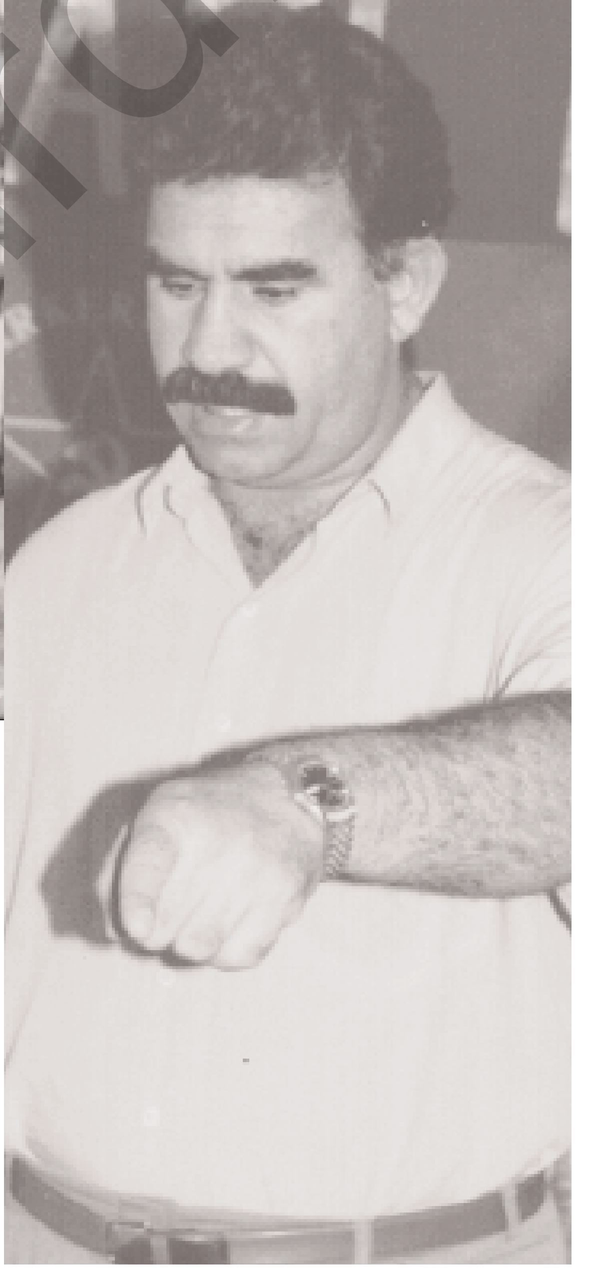
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 160 / Nisan 1995 / 4,- DM

ABD ve TC benden hiçbir zaman "yürüttüğümüz mücadele terörizmdir" sözünü duymayacaktır

Hala kalkıp "ABD, TC, sizi terörist ilan ediyor, buna karşı ne dersiniz?"demek, gerçeklerle alay etmektir. Ben bu sözlerin, en gerçekçi biçimde ABD ve TC için doğru olacağını söylüyorum.

ABD'li emekli diplomat David E. Korn'un PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşla 11 Nisan 1995 tarihinde yaptığı röportaj 12. sayfada

Cemil Bayık (Cuma) yoldaşın özeleştirisi

"Partim, halkım ve insanlık için kabul edilebilir bir evlat olmak, tarihin hakkında 'kötü biri değildir' diyeceği bir kişi olmak istiyorum"

PKK'nin tarihsel zirvelerinden birisini daha oldukça coşkuyla yaşıyorum. Söz konusu zirvenin, bugüne kadar birçok tarihsel fırsatın kaçırılarak değerlendirilmemesine yine birçok değerin yersiz yere kaybedilmesine, hatta zaman zaman PKK'yi ve öncülük ettiği devrimi yenilgilerin eşiğine getiren partilileşmeme veya partileşmede ortaya çıkan aşınmaya artık bir son vermek, bunu yeniden düzenlemek, harekete geçirmek, iktidar sorununu çözmek ve bunları başarmak için aldığı yargılama kararına hayat hakkı tanımak, yargılamayı köklü başarmak, sonuçta yeniden kendini yaratarak özgürlük yürüyüşünde sağlam bir yürüyüşün sahibi olmak gibi belirleyici bir görevi gerçekleştirdiğimin bilincindeyim. Bu gerçekliğin ışığında, daha grup aşamasından itibaren PKK hareketinde yer almış, bugüne kadar önemli süreç ve dönemleri yaşamış, her düzeyde görev ve sorumluluklar üstlenmiş, ama bir türlü çizgi devrimciliğinin gereklerine ulaşmamış, onun gereklerini zamanında ve tam yerine getirmeyerek bugün yaşanan sorunlara yol açmış, herkesten daha çok partiye zarar vermiş, bu zararları doğru bir hizmetle hala gidermemiş, bunun için de borçlu yaşamış biri olarak; nereden kaybettirdiğimi ve nasıl kazandırmam gerektiğini çözümlemek, kendimi yeniden kongre ruhuyla yaratarak, geçmişte başaramadığım ve beklentilere cevap veremediğim devrimciliği başarmakla karşı karşıya olduğumu kavramış bulunmaktayım.

PKK hareketine Başkan APO'nun bir konuşmasıyla tereddüt etmeden katıldım. İdeolojik grup aşamasında

Devamı 6. sayfada

PKK ilerisini yakalamış
ZAFERİ ÖRGÜTLEMİŞTİR

Hiç alakası olmadığı halde, "Oklahoma katliamı, bizim ne kadar haklı olduğumuzu kanıtladı. Şimdi bu haklılığımızı bütün dünyaya anlatmanın zamanıdır" diyor, TC'nin başbakanı. Mantığı böyle olan bir devlet ne derse, ne yaparsa, buna "ilginç" demek bile artık gereksiz. Burada görüldüğü gibi maddiyatta kaybetmek, yeniden kazanmanın yoluna girilmezse, maneviyatta da kaybettirir, mantıktan uzaklaştırır, bilinçte bunalım patlaması yaptırır.

Kendi medyasını bütün yönleriyle kullanan Türkiye, bir parça destek için "Oklahoma katliamı"nı bile değerlendirmeye çalışıyor. Bu, onun tutunacağı hiçbir dayanağının, dağarcığında herhangi bir kozunun kalmadığını çok iyi ortaya koyuyor. Yıllardır kullanmadığı tek bir yöntem

Devamı 2. sayfada

PKK ilerisini yakalamış

ZAFERİ ÖRGÜTLEMİŞTİR

Bu, ilk büyük uygarlığın anavatanından dünyaya yayılan yeni bir dalgadır. Yepyeni bir umuttur; uyuşturulan, ruhu öldürülen insan için, sarsıp kendine getiren bir soluktur. Yeni bir fikirdir; bu fikrin büyük eylemidir. İnsanlığın onurunu kırdığı ayaklar altından alıp yükseklerde tutan güçlü bir eldir.

Devamı 1. sayfada

kalmamış değildir. Şüphesiz hayalini kurduğu başka vahşet-barbarlık türleri yok değil, fakat günümüz dünyasında bu yöntemleri kullanması onun da kesin sonu demektir. Dünyada Türk egemenleri dışında başka devletler ve güçlerin olmaması gerekiyor ki, hayalini kurduğu yöntemlere başvurabilsin. Diplomatik seferberlikte, asıl olarak bu hayalini gereçekleştirmenin dayanağını arıyor. Dünyayı tarihin hiçbir döneminde yaşanmamış bir barbarlığa ikna etmeye çalışıyor.

Bunun için bütün Türkiye'yi satmaya hazırdır. Aradığı her şey için ilkin vereceklerini sunuyor. Biraz “PKK'nin terörü”ne dokunacak bir şey karşılığında mislisiyle çok şey veriyor. Bu tür şeylere dört elle, hesapsız-kitapsız sarılıyor. Bu nedenle ABD, Oklahoma katliamında Ortadoğu'lu İslam örgütlerinin parmağını arayacağına, Türkiye'nin bağlantısını arasaydı daha gerçekçi olurdu. En azından Türkiye'nin neden bu olaya içten içe çok sevindiğini görmeli ve bazı kaygılar taşımalıydı. Tam da Çiller'in ABD'de olduğu bir zamandı.

Bu Türkiye, bir adım ötesini göremeyecek, “ezme” politikasından başka bütün politikaları unutacak kadar kendini yitirmiş bir Türkiye'dir. Hiç kimse, hatta egemenler için bile bir gelecek vaat edemeyecek kadar devlet olmaktan çıkmış bir Türkiye'dir.

Hem ulusal ve hem de uluslararası düzeyde, hiçbir politik çevre Türkiye için iyimser düşünemiyor. Dünya basın-yayınında Türkiye'yi ilgilendiren hemen her haberde işlenen nokta budur. PKK hakkkında çok çeşitli düşünülebilir, ama sıra Türkiye'ye geldi mi vazgeçilmez bir konu olarak kötümser bir tablo çizilmektedir. Türk özel savaş medyasında da dile getirilen, sonuç itibariyle bundan farklı bir şey olmamaktadır. Bazı kemalist-sömürgeci aydınlar, kendi egemenlerini her vesilede uyarıyorlar, akıl vermeyi bir borç biliyorlar. Aslında Cem Boyner'in de yaptığı bir akıl hocalığıdır. Dikkat edildiğinde, daha çok devletin sonunu hazırlayan politikalardan vazgeçilmesi gerektiğini söylüyor. Bunun bir yansıması olarak, Türkiye'de ilginç ve komik tablolar ortaya çıkmaktadır. Büyük vatanseverlik yarışı başlamıştır. Bazıları devletin zaaflarını kapatmayı vatanseverlik sayarken, bazıları da bu yaklaşımı terk etmeyi vatanseverlik olarak kabul ediyorlar. Ortak nokta ise, alternatif üretemek ve çözümsüzlüğe çakılıp kalmaktır.

Bütün gelişmeler, her şeyin yolun sonuna doğru hızlandığını gösteriyor. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da TC'nin yapacağı hiçbir şey kalmamıştır. Hiçbir şey kalmadığından dışarıya yöneliyor. Güney operasyonunun bu gerçekle sıkı sıkıya bağlantısı vardır. Bazı politik kişi, çevre ve devletler, “sınır ötesi harekatı” değerlendirirken, “Türkiye'nin sorunu içtedir, dışarıda çözüm aramasın” yaklaşımında ve önerisinde bulunuyorlar. Artık sorunun günümüzde aldığı boyut karşısında, bu görüş içinde bir yetmezliği ve yanılgıyı da taşımaktadır. Çünkü Türkiye, bir anlamda, “sınır ötesi” harekatlara, uluslararası sahalara yönelirken, sorunun esas kökünün mücadelenin boyverdiği sahada olduğunu unutuyor değil. Türkiye'nin bir bildiği de, artık içte yapacağı bir şeyinin olmadığıdır.

İçerisine girilen çöküş sürecinin durdurulması, yavaşlatılması veya herhangi bir şekilde tersine çevrilmesi yönündeki çabalardır. 11 yıldır bir yere kadar tecrübe kazandığı bir coğrafyada yenilmekten, başarısızlıktan kurtulamayan Türkiye'nin veya onun ordusunun, yabancısı olduğu bir coğrafyada başarılı olacağını düşünmesi için tek bir neden yoktur. Çok gözükaralaşmış ve çılgınlaşmış olabilir, ama bu gerçeği göremeyecek kadar da değil. Yani özel savaş rejimi, çölde serap misali umut olabilecek, nefes aldırabilecek her şeye koşmak durumuyla karşı karşıyadır.

1995 yılı böyle beklenmiyordu. Süreç çok hızlı gelişti. PKK açısından olumlu, TC açısından ise olumsuz gelişmeler beklentilerin çok üstünde ortaya çıktı. Bu politik çözüme güç kazandırdı. Seyir PKK'nin istediği doğrultuya girdi. Başkan APO'nun tek yanlı ateşkesin istenmeyen bir şekilde sonuçlandığı tarihte yaptığı basın toplantısında söyledikleri hatırlarda tazeliğini hala koruyor. ***“Zorunlu olarak mücadelemizde tekrar askeri yönü öne çıkaracağız. Ama bu askeri yön, siyasi yönün yeniden öne çıkmasına hizmet edecektir”*** demişti. O günden bu yana geçen süreç, bu açıklamayı fazlasıyla doğruladı. Ve bir de, sürecin PKK'nin istediği çizgide gelişmekte olduğunu ortaya koydu. O zaman da “savaşsa savaş, barışsa barış” yaklaşımı sergilenmişti. PKK, onbinlerce insanın ölmesini istememiş, bundaki samimiyetini attığı pratik adımlarla kanıtlamıştı. Kaybeden Türk özel savaş rejimi oldu. Bırakalım yenilgi sürecini durdurmalarını, yavaşlatmayı bile başaramadılar. Bu kör olan ve değişmeyen politika, özellikle 1995 yılında müthiş tersine bir rol oynamaya başladı.

Güney'e yönelik işgal harekatı, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından kazanmanın güçlü bir zeminini yarattı. Sadece bir günlük çatışmada olabilecek, hatta bir hatalı planlama sonucu ortaya çıkabilecek kayıplara karşılık, TC'nin “askeri çözümü”nün sonu getirildi. Belki de TC'nin mücadelemiz karşısında içine düştüğü şimdiye kadarki en büyük taktik hata, Güney'e yönelik yapılan bu askeri harekat oldu. Aslında Batılı emperyalist devletlerin “derhal geri çekil” dayatmasında bulunmalarının temel bir nedeni budur. Bu taktik yerinde ve zamanında geliştirilseydi ve yine iddia edildiği gibi PKK'nin belini kırma umudu olsaydı veya kendilerinin istediği gibi hizaya getirilebilseydi, herhalde “derhal geri çekil” denilmezdi. Bu böyle değilse, emperyalizmin Kürtlerin dostu, TC'nin düşmanı olması gerekiyor. Böyle olmadığını da bilmeyen yok.

PKK'nin dünyada daha fazla gündemleşmemesi, gerçek yönleriyle tanınmaması, Kürdistan halkının meşru davasının destek bulmaması, Böylelikle Kürdistan devriminin geliştirdiği çözümün güç kazanmaması için, aslında TC'nin de lehine sayılabilecek bir geri çekilme dayatıldı. Bugün Batı'nın siyasi çözüm yönünde Türkiye'ye baskı yapması, bununla bağlantılı olarak çelişkilerin derinleşmesi, sömürgeci politikaların PKK'nin güçlenmesine zemin yaratmasından kaynaklanıyor. Yoksa PKK askeri yöntemlerle yok edilebiliyorsa, ABD ve Avrupalı emperyalist güçler neden karşı çıksınlar? Nitekim 10 yıl boyunca her türlü askeri desteği vermekte herhangi bir sakınca görmediler. ABD, Alman, Fransız ve diğerlerinin silahlarıyla az katliam yapılmadı.

Yine emperyalizmin “askeri çözüm”den desteğini çekmesi, PKK'ye karşı tasfiye savaşına son verdiği anlamına gelmiyor. Hatta PKK'nin yok edilmesinden, en az TC kadar Batılı emperyalist güçler de istiyorlar. Ama bu istemin gereklerini daha farklı yerine getirmeye çalışıyorlar. Şiddete başvurup katletmek, soykırımdan geçirmek yok etmenin tek biçimi değildir. Emperyalizm yok etmenin de “modern” veya “çağdaş” biçimlerini bulma başarısını yakalamıştır. Tabii ki bu, daha tehlikeli bir yok etme türüdür. Daha etkili ve daha sonuç alıcıdır. Klasik yok etme yönteminin iflası temelinde geliştirilmiş “çağdaş yok etme” biçimidir. Bu anlamda PKK'nin yok edilmesinde emperyalizmin TC'den daha etkili ve tehlikeli çalıştığını belirtmek gerekiyor.

Bu bir savaştır, karşılıklı koparma esası temelinde gelişiyor. Düşmanını iyi tanıyan, onun ne yapmak istediğini önceden gören ve bunu boşa çıkarabilecek taktikleri geliştiren kazanır. Savaşın içeriği, biçimi ve her anı olağanüstü düşünmeyi, yoğunlaşmayı, görmeyi ve keskin koparmayı gerektirir. Her zayıf yan, küçücük de olsa, bir anda çok büyük bir yenilginin nedeni olabilir. Her türlü çelişki, her yeni durum eskisinden farklı politika ve taktikleri dayatmayı bir zorunluluk olarak belirler.

PKK, şimdi hem TC'ye hem de Batılı emperyalist güçlere göre çok daha avantajlı koşullara sahip bulunuyor. PKK her sahada savaşıyor. Savaşım biçimlerini zenginleştirerek dayatıyor. Siyasi, askeri, sosyal, kültürel, hatta ekonomik alanlarda önderlik ettiği devrimi kurumlaştırıyor. Yine her koşul ve sahada kendi inisiyatifinde gücünü örgütlüyor, harekete geçirebiliyor. Dağlarda askeri olarak, Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde siyasi olarak, Batı'da ve uzanabildiği diğer dünya ülkelerinde diplomatik olarak mücadele yürütüyor. Tüm uygulamalara; katliamlara, baskılara, anti-demokratik yasa ve yasaklamalara rağmen, yürüyüşünü kesintisiz sürdürüyor.

Özellikle Güney operasyonu ardından PKK, müthiş bir taktik üstünlüğü yakalamış durumdadır. Hem Kürdistan'da, hem de uluslararası sahada iktidarlaşma yolunda çok ciddi adımlar atıyor. Buna karşılık Türkiye'nin özel savaş yöntemi çaresiz kalıyor. Bütün diplomatik seferberlikleri PKK'yi durdurmak, başarılarını engellemek yönündedir. PKK neredeyse onlar da oraya koşturuyorlar. Yeni yaklaşım ve politikalar üretip hayat kazandırmak yerine, PKK ne yapıyor, daha da ne yapacak konusunda girişimlerde bulunuyorlar. PKK bulunduğu, daha doğrusu Kürdistan kitlesinin bulunduğu her yurt dışı sahasında çalışmalarına atılım kazandırıyor. Bu gelişme de hangi ülkede gelişiyorsa, Türkiye en üst düzeyde o ülke yönetimiyle hemen ilişki kuruyor, tepki gösteriyor. Karşıdaki güçlerle arasında en azından bir soğuma ve gerginlik yaşanıyor.

Türkiye'nin bu konudaki yaklaşımları da ters tepiyor. PKK'yi engellemek bir yana, daha çok kendisinin Kürdistan sorunu karşısında ne kadar inkarcı ve imhacı olduğu anlaşılıyor. Böyle bir anlaşılma ise PKK'nin savaşta haklı olduğunun görülmesine hizmet ediyor.

Türkiye'nin bütün dünyayı kendisi gibi düşünmeye zorlaması, bunu en doğal hakkı olarak sayması, artık buna muhatap olanlar tarafından Türk ırkçılığının saygısızlığı şeklinde değerlendirilip rest çekiliyor. Aslında faşist-imhacı zihniyetin bu tür yaklaşımlarından da dünya insanlığı sonuç çıkarmalı ve Kürdistan'da nelerin olup bittiğini görmelidir. Bu mantığa göre, TC gibi düşünmeyen her devlet terörü destekliyor, PKK'yi koruyor ve kışkırtıyor! Kürdistan ve Türkiye'de de aynı politika dayatılıyor. Özel savaşa hizmet etmeyen, dayatılan vahşete onay vermeyen herkes ve her çevre “terörist”tir, “vatan haini”dir ve “PKK'li”dir.

Batı Türkiye'nin böyle bir tutum içinde olduğunu, haklı hiçbir zemine dayanmadığını bilmiyor mu? Mümkün değildir.

Batı'nın kendine göre bir Kürdistan politikası var. Ortadoğu'daki kısa ve uzun vadeli çıkarları nasıl bir Türkiye ve nasıl bir Kürdistan istediğine bağlı olarak stratejik ve taktik yaklaşımlar söz konusudur. Türkiye istediği için PKK'ye karşı cephe açılmıyor. Türkiye istediği için Kürdistan halkının imhasına göz yumulmuyor. Şüphesiz Türkiye de bu gerçeğin bilincindedir. PKK'ye, Kürdistan'a ilişkin politikalara yön veren stratejik ve taktik çıkarlardır. “400 yıllık dostluklar”, 400 yıllık karşılıklı çıkarlardan başka bir şey değildir. Özellikle günümüzün emperyalist-sömürgecilik dünyasında “dostluğun” tartışmasız tek adı “çıkar”dır. Türkiye'nin bir parça destek karşılığında yüz parça taviz vermesi başka nasıl izah edilebilir? Bu kesindir. Almanya'nın Türkiye'ye silah sevkiyatını durdurması, gerçekten Kürdistan halkının kendi silahlarıyla katledilmesini istemediği için midir? Acıyor mu, vicdanı mı sızlıyor? ABD'nin Türkiye'den insan haklarını gözetmesini istemesi, mümkün müdür yansıttıldığı gibi olsun? Asla. Kendimizi kandıracak gafilliğimiz yok bizim. Nelerin niçin yapıldığını, başkaları bilmeyebilir, ama bu Kürdistan halkı için geçerli değil.

PKK aslında henüz özgür ve bağımsız bir ülkeyi elinde bulundurmuyor olsa da, bugüne kadar yaptıkları bir anlamda şimdiden hedefini aşmıştır. Tarihte hiçbir devrim benzer koşullarda bu düzeyde bir kurumlaşmayı başarmış değildir. Hiçbir devrim, bu kadar insanın iç dünyasını değiştirmemiştir. Hiçbir devrim, bin yıllık köle yaşamı on yıllık bir sürede bu kadar özgürleştirmemiştir. Yine hiçbir devrim, kendi özgücü ve koşulları temelinde dünyanın statükosunu böyle sarsmamıştır.

Dost da, düşman da bunu kabul ederek, PKK'nin tarihin akışına olumlu yönde yaptığı büyük müdahaleye tanık oluyor. ABD, PKK'yi “dünyanın her yerinde hücreleri olan bir hareket olarak” değerlendirerek, bu gerçeği bir çeşit itiraf etmiştir. Biz bunu, PKK'nin dünyanın her yerinde aynı çalışma ve yaşam tarzını sergilediği ve başardığı şeklinde belirtelim. PKK'nin her yerdeki hükmü aynıdır. Özgür bir yaşam, yeni bir akım, ihtilalci bir ruh, başeğmez bir insanlık onurudur. Bu, ilk büyük uygarlığın anavatanından dünyaya yayılan yeni bir dalgadır. Yepyeni bir umuttur; uyuşturulan, ruhu öldürülen insanı sarsıp kendine getiren bir soluktur. Yeni bir fikirdir; bu fikrin büyük eylemidir. İnsanlığın onurunu kırdığı ayaklar altından alıp yükseklerde tutan güçlü bir eldir.

Şimdi sömürgeciliğin ve emperyalizmin baş sorunlarından biri, kendi dünyalarının temel taşlarıyla oynayan PKK'yi şöyle veya böyle durdurmaktır. Türkiye imha yöntemiyle, emperyalizm imha dışındaki yöntemle diyor. Her iki tarafın amacı aynı, ama yöntem farklı. Bu ciddi bir çelişki veya ciddi bir ayrılık noktası. Düşman cepheyi böyle bölen ve çeliştiren PKK'nin mücadelesidir. Bu bir kazanımdır. Her çatlağın böyle bir anlamı vardır. Doğru değerlendirilirse, her çatlağın devamı vardır. PKK, kendi lehine olan bu tür durumlardan önderlik ettiği devrimi yararlandırmasını şimdiye kadar çok iyi değerlendirdiyse, bundan sonra da çok daha iyi değerlendirmemesi için hiçbir engel yoktur.

PKK tarihin direksiyonuna geçmek üzeredir. Bütün gelişmeler, onun böyle bir rolü başaracağını gösteriyor. PKK ilerisini yakalamış ve zafer için örgütlemiştir. TC'yle sıradan çelişki içinde olan her adımın, her görüşün hizmet edeceği yer PKK'nin dayattığı çözümdür. PKK bir denizdir, TC ise bu denizin kuşatmasına hapsolmuş bir adadır. Yeni ırmaklarla bu deniz kabardıkça, TC adacığı biraz daha küçülüyor.

TC'nin ulusal ve uluslararası alandaki çabaları bir imdattır. Ancak sulara gömülüp boğulmaktan kurtulamayacaktır. Çok geç kalmıştır. Umut tükenmiştir. Örneğin bütün uğraşlarına rağmen, zorla da olsa, ancak bir avuç kişi “mehmetçiğe” elini verdi. “Mehmetçikle El Ele” kampanyası da tam bir fiyasko ve hatta başına bela oldu. Özel savaş yönetiminin en üst düzeyde zirveler yapması, acil görüşmelerde bulunması, gündemi kaydıracak sahte ve basit zaferler bulmaya çalışması boşuna değildir. Şiddetle duyulan yıkımı çok yakınlarında hissediyorlar. Ve olası müthiş patlamalardan korkuyorlar. Onlar için daha da kötü olan, gün geçtikçe başaracaklarına dair inançlarını yitirmeleridir.

Bu tarihsel hak ve adaletin adım adım yerini bulmasıdır.

TC bir kan ve inkar sistemidir

Kani Yımaz

İstanbul'da
Rotatiflerden yükselen yalan
Silopi'de
Generallerin suratına çarpıyor
Ve kirli bir yara izi gibi orada
donup kalıyor.

İnsanlık tarihte büyük yıkımlara, savaş ve saldırılara, pek çok kavmin yok oluşuna yol açan kırımlara ve görkenmli özgürlük çıkışlarına tanıklık etmiştir. Dünyamız köleci imha seferlerine, feodal dönemin işgal ve istilalarına, tacın ve kılıcın saltanatına son veren 1789 İhtilali'ne, sınıf mücadelelerine ve 1917 Ekim Devrimi'ne, ulusların milli uyanış kavgalarına, bölgemizi de kapsayan petrol ve emperyalist hakimiyet canavarlıklarına sahne olmuştur. Ancak bütün bunlar içinde, Kürt halkı ve vatanının uğradığı haksızlıklar başkadır. Kürt halkına çektirilen acılar, Kürtlerin maruz kaldığı inkar ve soykırım, Kürtlerin içine ekilen kahredici ihanet, özellikle de Türk devletinin oynadığı uğursuz ve kanlı rol gibisine, sanırız insanlık ve tarih çok az tanık olmuştur.

Son Güney savaşında, bir kere daha kanıtlanarak ortaya çıkan gerçek; egemenleri ve ordusuyla, basını ve aydınıyla tarihi ve bu günkü pratiğiyle, TC'nin bir kan ve inkar sistemi olduğudur. Bu gerçeği besleyen temel dürtü Türkçülüğü aşamama ve bu nedenle de insanlaşamama olayıdır. Bu dürtünün dayanağı kemalizmdir. Ve bugün yakılıp yıkılan Kürdistan görüntüsü, kemalizmin ruhunu yansıtan ve ibretle okunması gereken bir tarihsel belgedir. Bir karabasan gibi Kürt halkının üzerine çöken ve Misak-ı Milli'nin geleceğini Kürtlüğün bitirilmesinde gören bu sistem, Koçgiri'den Şeh Sait'e uzanan ve Dersim'de noktalandığı sanılan bir katliam ve topyekün imha sürecinin sahibidir. Tarihin bu en eski halkının yok edilmesinde "Türk"lüğünü kanıtlamak için binlerce uyduruk kitap ve broşür çıkarılmış, kırmızı katliam eşliğinde, topyekün bitirmeyi amaçlayan beyaz katliam uygulamaya sokulmuştur. PKK öncülüğünde gerçekleşen çağdaş uyanış ve direniş dönemine kadar, bu yok sayma çabası, sağcısından "sol"cusuna kadar, bir Türklük görevi olarak benimsenmiş ve sürdürülmüştür.

Türk egemenlik sistemi bununla da yetinmemiş ve iç ihaneti sürekli geliştirerek, Kürtlüğün tükenişini içeriden besleyecek dayanaklarla hızlandırmaya çalışmıştır. İdris-i Bitlisi'den Mesut Bazani'ye, korucubaşlarından Şerafettin Elçi'ye uzanan çizgi, bu resmi çabanın ürünü ve sonucudur.

Bu doğrultuyu yakaladıktan sonra ikinci Güney savaşını değerlendirebiliriz.

Hiç kuşkusuz Güney Kürdistan'ın oluşumu, iç dinamiklerin ortaya çıkarmadığı yapay ve yeni dünya düzeninin petrol musluklarını kontrol etme, en azından güçlenmiş yönetimlere bırakmama politikasının, Körfez Savaşı ile ulaştığı boyutun eseridir.

Güney Kürdistan Halepçe katliamı nedeniylede oluşmadı. Emperyalizm oralı bile olmadı. Ancak Saddam "kontrol"den çıkınca ve Kuveyt'e saldırınca, müdahale öncesi Kürtler Batı kamuoyunun vicdanını rahatlatmak için Körfez Savaşı denilen petrol operasyonunun gerekçelerinden biri yapıldı. Ancak tüm güç gösterisinden sonra, bu politikanın işlemediği ve istenilen sonucun alınamadığı görülüyor. Avrupa-ABD çelişkisi, bölgenin dinamik yapısı, bölge çelişkileri ve Batının çelişkilere yaklaşımındaki farklılıklar, önemlisi de PKK'nin geliştirdiği mücadele, bölgeyi beklenene değil, olması gereken noktaya getirmiştir. ABD ve İngiltere politik belirsizliği, güçler dengesini yeniden hesaplayarak gidermeye çalışırken, Almanya ve Fransa Saddam ile ilişkilerini geliştirmiş ama, ABD'nin olası yeni politikalarına da açık kapı bırakmışlardır. Kapısız bacasız orta yerde kalan ve PKK tarafından nefesi kesilen TC ise, dün saldırdığı Saddam ile tarihine yaraşır bir ikiyüzlülükle ilişki geliştirmiş, 1994'te bunu hayli boyutlandırmıştır.

Ancak TC, bu kadar geniş bir çerçevede hesaplar yaparak Güney Kürdistan'a girmedi. Şu anda kıpırdayacak ve bölgesel hesapları bire bir yapacak durumda değildir.

Bazı çevrelerin, değişik senaryolar çizerek, Türk ordusunun uğradığı başarısızlığı gizlemek amacıyla işgale farklı görüntüler verme çabaları vardır. Ama bunlar gerçekçi değildir. Devlet belki sınırlı yan hesaplar yapmış olabilir, o kadar.

TC ordusu Kürdistan'a PKK'yi engellemek ve Güney'de etkinliğini yitirmemek için girmiştir. TC, Güney'de halkın PKK ile artan ilgisini görmüş, PKK'yi sınırlamayı ve bir baharlık da olsa eğitim faaliyetini darbelemeyi hesaplamış, kan kaybeden Barzani'yi yeni roller temelinde ihanet çizgisinde güçlendirmeyi istemiştir. Bunların tümü PKK önderliğindeki özgürlük mücadelesi ile direkt ilgilidir.

Bu kadar büyük bir güçle Güney'e girişi ise, hem PKK'nin büyüyen ve nitelikileşen kapasitesinden ötürüdür ve hem de yapabileceği bu türden son operasyon olduğunu bildiğinden dolayıdır.

Kopartılan büyük yaygaraya rağmen, PKK karşısında sonuç alamayan ve namusu kurtarmak için medyaya sığınan TC, kan ve ölümü ifade eden karakterini, halkı tehtidinde ve köylüleri katledişinde göstermiştir. Ermeni tehcirine imza atan İttihat ve Terakki'nin çocuğu olan ordu şimdi Güney'de köy yakıp yıkıyor. Yerli halktan topladığı silahları "PKK'nindir" diye yalandan lanse ediyor. Çobanları kaçırıp kurşuna diziyor. Talan yapıyor ve gerilla karşısında girdiği kötü durumdan böyle kurtulmaya çalışıyor.

TC, Barzani'de ifadesini bulacak, PKK'ye karşı bir ihanet kuşağı oluşturarak hem fazla darbe almadan ve hem de Batı'nin çelişkilerini fazla derinleştirmeden, kendisi için kapan olacak Güney'den çıkmak istiyor.

Barzani'ye Güney'de yüklenen rolün Kuzey ayakları içinde önümüzdeki günlerde gelişmeler hızlanabilir. Herkes izlemiştir. TC'nin Barzaniye yaptığı çağrıya; işgalden hemen bir gün sonra Newroz günü, Şerafettin Elçi İstanbul'dan bir et lokantasından cevap vermiştir. Tam da Güney'de Kürdün eti paramparça edilirken, kendini satan yaşlı bir sokak kadını gibi, ihanet kuşağına Kuzey'de bir "halka"olmaya soyunmuştur.

Güney savaşının kayda değer ve Kürtler tarafından asla unutulmayacak bir yönü de, Türk basını ve "aydın"larının yalan ve çarpıtmalara dayanan Türkçü ve özel savaşçı tutumları olmuştur. Bu kan sisteminin yönetim ahlakında, basın ve aydınlarının onur anlayışında, devlet 2000 den fazla köyü yakıp yıkar ve boşaltır ama, karşınızdakine "terörist" diyebilirsiniz! Yüzlerce ormanı ateşe verebilir, binlerce insanı katledebilir; bütün polis merkezleri, özel tim karakolları, taburlar, tugay ve JİTEM'de vahşi işkenceler yapabilir, yüzlerce faili meçhul cinayet işleyebilir ve karşınızdakileri "zalimlikle" suçlayabilirsiniz.

Bir halkı inkar eder, diline yasaklar koyar, ulusal gelişimine ve siyasal temsiline olanak tanımaz ve karşınızdakini "bölücülük"le itham edebilirsiniz. Bunu yaparken dağa-taşa "Ne mutlu Türküm diyene" yazmaktan geri durmazsınız!

Güney Kürdistan'a göç eden köylülerin bombalandığını, topa tutulduğunu gizler, anlatımlarına yer vermez ve onları "PKK'nin zorla göç ettirdikleri" biçiminde yansıtılabilir. Ve Mümtaz Soysal gibi, Kürtlerle Saddam'ı buluşturma çabalarına girerek, yeni Halepçelere zemin hazırlayabilir ve utanmaz bir pişkinlikle karşınızdakini "acımasızlıkla" suçlayabilirsiniz!

Özgür Ülke'yi emirle bombalatacak kadar çılgınlaşan bir başbakanın yönettiği devleti temize çıkarmak için akıl almaz düzenbazlıklar sergiler ve utanmadan karşınızdakine "katil" damgasını vurabilirsiniz!

Türk polisinde 13 yaşında çocuklara bile elektrik verildiğinin, Türk dergilerinde yayınlandığı bir dönemde, Ali Sirmen gibi, ilticacıların Türkiye'ye yolanması için, Alman parlamentosunun huzuruna çıkıp işkenceye arka çıkabilir. Ve işkenceden tatmin olmuş bir ruh haliyle, PKK'ye polis dilinden küfürlergönderebilirsiniz!

Ve tüm bunları;

Oktay Ekşi, Altan Öymen, Ertuğrul Özkök, Ahmet Kabaklı, İlhan Selçuk, Emin Çölaşan, Taha Akyol, Yalçın Doğan gibi, PKK ve Kürt halkının yeminli düşmanlarına onaylatabilir ve bu kan çığırtkanlarını, iki halkın kardeşliğini isteyen PKK'ye saldırtabilirsiniz. Çünkü karşınızdaki, bir kan ve inkar cumhuriyetidir. Ve bunlar da ondan beslenmektedirler.

20 Mart 1995'te, Kürdistan'a bu mantık girmiştir, kuşkusuz bu giriş, gücün değil güçsüzlüğün, umudun değil çaresizliğin girişidir. Ve bu gerçek daha ilk günde ortaya çıkmıştır. Art niyetli olmayan herkes, işgalden önce Türk kontrasının Zaxo'da patlattığı bomba ile nelere zemin hazırlamaya çalıştığını görmüştür. Yabancı basının Güney Kürdistan'a sokulmasının nedeni de 9 çobanın katledilmesinde açığa çıkmıştır. Şimdi, Kuzey'de olduğu gibi Güney'de de, yerlerde sürünen Türk ordusunun prestiji, basın tarafından kurtarılmaya çalışılıyor.

İşte PKK'nin özgürlük mücadelesi; böyle bir sisteme, onun kör mantığına, kanlı pratiğine, kontralaşmış ve kirlenmiş basınına ve soysuzlaşmış, insanlıktan kopmuş "aydınlarına" karşı veriliyor.

İkinci Güney savaşı da tarih sayfaları arasındaki yerini alırken, Kürdistan özgürlük mücadelesi, TC denilen kanlı geçmişe, insanlığın vicdanında açtığı yaraya ve Kürdistan üzerindeki zorbaca egemenliğine son vermeyi amaçlıyor. Özgülük mücadelesi sadece halkımızın gözünde değil, tüm dünya karşısında TC'nin ne olup olmadığını dünü ve bu günü ile açığa çıkarıyor. Yaşamla ölümün huzurlu uyumu anlamına gelen bunca büyük fedakarlıklar bu nedenle sergileniyor.

Açık ki Başkan APO'nun 1995 yılına yüklediği misyon, Güney savaşıyla da kanıtlandığı gibi, sürecin amansız geçeceğini ve gelecek yıllar açısından tayin edici olacağını gösteriyor. Artık Kürt bireyi, ailesi, köyü, geleceğimizin biçimleneceği bu döneme bütün gücünü katmak ve yukarıda özelliklerini ifade ettiğimiz devlete karşı tutumun da daha keskin olmak durumundadır.

İnsanlığı ve geleceği bir umut çiçeği gibi yüreğinde taşıyan şehitlere verilecek karşılık, bu kan ve inkar sistemine karşı girilen nihai savaşımda, alınacak tutumda ifadesini bulacaktır.

Bu zulüm egemenlikten kurtulmak için, hayat adeta ölümden ve ateşten çekilip alınıyor. Anasının namusu gibi vatana düşkün olanlar bu yüzden yüreklerini toprağımıza gömüyorlar. Karlı doruklarda ellerini ve ayaklarını bırakıyorlar. Kürdistan hudutsuz bir öfke içindedir ve bu yüzden Kürt halkı, öfkesini merhametsiz bir sel gibi bu kan ve inkar sistemine kusuyor.

Atık tarih:

Akşamın sırtına binmiş acılı bir yolcu gibi, evlatlarının arkasından ağlamayacak ve gözyaşlarını silecektir.

Kan dökmeye gidiyorlar

YAŞASIN
Kuzey-Güney zaferimiz!

25 Mart 1995

■ Düşman güçleri Çukurca alanına yığınak yaparken 2 kaza yapan araçta 26 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Çukurca alanında gerillaların yola döşediği bir mayının patlaması sonucu 1 panzer imha oldu.

■ Çukurca'da gerilla mayını: 1 panzer içindekilerle birlikte imha oldu.

■ Botan'da çatışma: Düşman güçlerine çok sayıda kayıp verdirildi. 2 adet silah kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Xankûrkê Geliya Reş'de gerilla pususu: 3 asker öldü.

■ İdil-Midyat yolunda gerilla pususu: 4 asker öldü.

■ Dersim'de gerilla pususu: 20 asker öldü.

■Mardin-Ömerli'de gerilla baskını: 1 emniyet binası tahrip edildi, 1 taksi imha edildi.

■ Ömeryan'da operasyona çıkan düşmana gerilla pususu: 4 asker öldü, 3 asker yaralandı, 1 gerilla da hafif yaralandı.

■ Ömeryan'da gerilla mayını: 1 asker yaralandı.

■ Behdinan'da çatışma: 4 asker öldü, 1 gerilla şehit düştü. Ayrıca 3 adet çanta, 5 adet parka, çadır vb. eşyalar gerilla tarafından kamulaştırıldı.

■ Behdinan'da, Çete ve Mantara korucu köylerine gerilla sızması: 6 çete yaralandı.

26 Mart 1995

■ Çukurca'da 1 asker intihar etti.

■ Çukurca'da sonuçları öğrenilemeyen çatışmada, düşmana ait 4 adet B-7 roketi, 2 adet B-7 haşvesi, 2 adet lav silahı, 7 adet sırt çantası, 6 adet A-4 mermisi, 1 adet MG-3 yedek namlusu elbise vb. gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Dersim-Mercan alanında operasyon güçlerine gerilla saldırısı: 3 asker öldü, 2 asker yaralandı. Düşmana ait 2 adet portatif G-3 silahı ve 2 adet şarjör kamulaştırıldı.

■ Dersim-Kırmızı Dağ'da çatışma: 1'i subay 7 asker öldü.

■ Mardin-Kova Rex köyü yakınlarında gerilla pususu: 4 asker öldü, 3 asker yaralandı, 1 gerilla da hafif yaralandı.

27 Mart 1995

■ Behdinan'da Amediye-Serpil arasında çatışma: 100 asker öldü, 1 gerilla şehit düştü.

■ Keşan'da düşmanın attığı havan sonucu 1 köylü öldü, 1 köylü yaralandı.

■ Zaxo'da çatışma: 1 kontra öldü, 2 kontra yaralandı.

■ Uludere-Sekirke korucularına gerilla saldırısı: 9 korucu öldü.

■ Şemdinli'de gerilla mayını: 1 asker yaralandı.

■ Zaxo'da gerilla saldırısı: 1 binbaşı, 6 kontra öldü. Düşmana ait 3 adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Botan-Begova alanından çekilen düşman güçlerine gerilla suikasti: 3 asker öldü.

■ Habur-Zaxo yolu gerillalarca kesildi: 50 milyon TL ve 3 bin dolar yardım toplandı.

■ Mardin'de gerilla pususu: 2 asker öldü, 1 asker yaralandı.

28 Mart 1995

■Botan-Begova alanından çekilen düşman güçlerine gerilla saldırısı: 30 asker öldü.

■ Zaxo'da gerilla suikasti: 1 kontra öldü, 3 KDP'li yaralandı.

■ Behdinan-Dersing'de 2 köylü düşman tarafından katledildi.

■ Silopi-Derika köyü yolunda gerilla mayını: 1 askeri araç imha oldu.

■ Behdinan-Gele Boğazı'nda gerilla pususu: 5 asker öldü, 2 asker yaralandı.

■ Şemdinli-Erdebil'de gerilla sızması: 15 asker öldü, 1 gerilla yaralandı.

29 Mart 1995

■ Habur-Zaxo köprüsünde 1 tank gerillalarca imha edildi.

■ Haftanin-Şehit Mustafa Tepesi'ne gerilla sızması: 6 asker öldü.

■ Haftanin-Keşan Tepesi'ne gerilla saldırısı: 20 asker öldü. Düşmana ait 1 adet MG-3 silahı, 1 adet B-7 roketatarı, 3 adet B-7 roketi, 4 adet G-3 silahı, 7 adet G-3 şarjörü, el bombası, 1 adet askeri çanta, 1 adet fotoğraf makinası vb. gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Silopi'de gerilla mayını: 1 askeri araç mayına çarptı, 9 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■ Şırnak merkezde gerilla eylemi: 1 panzer imha oldu, 1'i subay 4 asker öldü.

■ Şırnak-Bespin taburuna gerilla saldırısı: 11 asker öldü.

■ Begalte'de gerilla mayını: 1 asker yaralandı.

■ Behdinan-Dere ve Sate köylerinde çatışma: Sonuçları tam öğrenilemeyen çatışmada, düşmana ait 1 adet gece dürbünü, 2 kalaşnikof şarjörü, 75 adet mermi, 3 adet battaniye, 5 adet sırt çantası gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Bagok-Biricik köyü korucularına gerilla saldırısı: 2 korucu öldü.

■ Bagok alanında operasyona çıkan güçlerle çatışma: 2 asker öldü, 2 asker ve 1 korucu yaralandı.

31 Mart 1995

■ Haftanin-Kasrok'ta gerilla mayını: 1 tank imha oldu.

■ Haftanin'de taciz eylemi: 3 asker öldü.

■ Silopi'de gerilla eylemi: 1 binbaşı öldü.

■ Haftanin-Keşan'da devlet güçleri 1 köylüyü katletti, 1 köylüyü de yaraladılar.

■ Behdinan-şifreza karakoluna gerilla saldırısı: 3 asker öldü, 2 asker yaralandı.

■ Mardin-Ömeryan'da gerilla mayını: 2 subay ve 3 asker öldü.

■ Kozluk-İsmailka karakoluna düzenlenen baskın sonucu karakol subayı öldürüldü.

1 Nisan 1995

■ Mardin'de düşmana ait iki yüksek gerilim hattı, gerillalarca imha edildi.

■ Dersim-Hozat'ta gerilla sızması: 8 asker öldü. Düşmana ait 3 adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Kulp-Dorşin-Hasan dağlarında, operasyona çıkan düşman güçlerine gerilla saldırısı: 8 asker öldü, 20 asker yaralandı.

■ Güney Kürdistan'ın Köy-sancak nahiyesinde 2 bin Kürdistanlı TC'yi kınayan bir yürüyüş yaptı.

2 Nisan 1995

■ Mazgirt-Pereş karakolu tepesinde gerilla saldırısı: 2 asker öldü, 1 gerilla şehit düştü.

3 Nisan 1995

■ Eruh-Siirt arasındaki yol kesme eyleminde çatışma 2 asker öldü, 1 asker yaralandı, 2 askeri araçta tahrip edildi.

4 Nisan 1995

■ Güney Kürdistan İnişke-sersing alanında düşman güçleri 4 köylüyü katlettiler.

5 Nisan 1995

■ Behdinan-Govende'de çatışma: Korucubaşları Cemil-i Katelogu ve Said-i Beyroxi ağır yaralandı.

6 Nisan 1995

■ Yedisu-Ağmas karakoluna gerilla saldırısı: 6 asker öldü, 2 cemse imha edildi.

■ Kanî Masî-Zap arasında düşman güçlerine gerilla saldırısı: 1'i subay, 1'i astsubay olmak üzere 48 asker öldürüldü, 43 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü. Düşmana ait 3 adet MG-3 silahı, 2 bin adet mermi, 5 adet G-3 silahı ve şarjörü, 1 adet B-7 roketatarı, 3 adet lav silahı, 3 adet el telsizi gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Çukurca-Zap arasında gerilla pususu: 8 asker öldü, 6 asker yaralandı. Düşmana ait 2 adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

8 Nisan 1995

■ Aliboğaz'ında gerilla sızması: 2 asker öldü, 2 asker yaralandı. Düşmana ait 1 adet G-3 silahı da gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Cudi-Maden taburu yakınlarında gerilla mayını: TC'ye ait bir kamyon imha oldu.

■ Kanî Masî'de çatışma: 1 adet lav silahı, 2 adet G-3 ve G-3 200 mermisi, 4 adet G-3 şarjörü, 1 adet havan, 1 adet gece dürbünü, 1 alan haritası, 1 çanta ilaç, matara, parka, işaret lambası, konserveler, giyecek vb. malzemeler gerillalarca ele geçirildi.

9 Nisan 1995

■ Cudi'de düşman güçleri ve gerillalar arasında çatışma: 1 adet B-7, 2 adet roket ve takımı, 1 adet radyo, 1 adet çanta, 4 adet kalşnikof şarjörü, 1240 adet kaleşnikof mermisi, 3 adet el bombası, 2 adet asker kimliği, 2 adet su matarası, 1 adet çadır, gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Kanî Masî'de operasyona çıkan düşman güçlerine gerilla saldırısı: 15 asker öldü. Düşman ait 1 adet G-3, 6 adet G-3 şarjörü, 1 adet MG-3 şeridi ve 190 adet mermisi, 1 adet el bombası, 1 adet lav silahı, 6 adet çanta, 6 adet parka, 3 adet su matarası, 1 adet ilaç çantası, 6 adet yatak, 7 adet çadır, 6 adet askeri pantolon, battaniye kamulaştırıldı.

10 Nisan 1995

■ Lice-Genç alanında operasyona çıkan düşman güçlerine gerilla saldırısı: 12 asker öldü.

■ Genç-Yayla karakolunun yol güvenliğine çıkan askerlerin mayına basması sonucu patladı. 3 asker öldü, 2 asker yaralandı.

■ Çemişgezek-Hozat alanında gerilla sızması: 4 asker öldü, 2 adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

11 Nisan 1995

■ Güney'de çatışma: 1'i teğmen 6 asker öldü.

■ Çiyaye Lore'de çatışma: 1 subay öldü, 1 gerilla şehit düştü.

■ Nusaybin'de düşmana ait 1 grayder ve 1 dozer yakıldı.

■ Mardin-Habızbına'da gerilla mayını: 1 asker öldü.

■ Sason-Golıka karakolu yolunda gerilla mayını: 2 asker öldü.

■ Sason-Govende karakoluna gerilla saldırısı: 11 asker öldü.

■ Kulp-Teşike korucu köyüne gerilla sızması: 2 korucu öldü.

■ Nazimiye'de Nazimiye Belediye Başkanı düşmanla işbirliği yaptığı için ARGK gerillalarınca cezalandırıldı.

12 Nisan 1995

■ Lice-Seli korucu köyüne gerilla saldırısı: 3 korucu öldü, 2 korucu yaralandı. 1 gerilla ise şehit düştü.

■ Mele Geriye'de gerilla pususu: Çok sayıda asker öldü. Düşmana ait 1 adet kalaşnikof ve 4 adet şarjör gerillalarca kamulaştırıldı.

13 Nisan 1995

■ Behdinan-Yekmal'da çatışma: Çok sayıda düşman askeri öldü. Düşmana ait, 3 adet çanta, 1 adet dürbün, 5 adet telsiz bataryası, yelek vb. gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Mam Reşa tepesine gerilla saldırısı: 2'si subay 25 asker öldü. 1 gerilla şehit düştü. Düşmana ait 1 adet MG-3, 2 adet G-3, 1 adet bombaatar, 1 adet saat, 10 adet kalaşnikof şarjörü, 100 adet kaleşnikof mermisi, 1 adet çanta, 1 adet dürbün, 1 adet BKC kutusu, 1 adet palaska, 3 adet kasatura, 2 adet kalaşnikof roketi, 2 adet havan roketi, gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Mafat alanında gerilla saldırısı: Çok sayıda düşman askeri öldü. Düşmana ait 2 adet lav silahı, 700 adet G-3 mermisi, 3 adet G-3 roketi, 4 adet havan roketi, 1 adet sisli bomba, 4 adet çanta gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Gire Sor'da gerilla saldırısı: 5 asker öldü.

14 Nisan 1995

■ Garzan'da Uğrat Boğazı'nda gerilla pususu: 9 asker ve 7 korucu öldü. 15 asker yaralandı, 4 gerilla şehit düştü.

■ Behdinan'da çatışma: 3 asker öldü, 2 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

■ Basiya vadisinde düşman güçlerine gerilla pususu: 2 asker, 1 subay yaralandı.

■ İdil-Şili köy yolunda gerilla mayını: 1 korucubaşı öldü, çok sayıda korucu yaralandı.

■ Kerboran-Herven'de gerilla pususu: 4 korucu cezalandırıldı. 30 koyun gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Bagok'ta çatışma: 1 korucu öldü, 1 korucu de yaralandı, 1 gerilla da şehit düştü.

■ Haftanin-Geliya Pisawa'da düşman tepesine gerilla saldırısı: 20 asker öldü, 30 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü. Düşmana ait 2 adet MG-3 silahı, 1700 adet MG-3 mermisi ve şeridi, 2 adet portatif G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

15 Nisan 1995

■ Mela Geri kapısındaki Mehera köyü imamı düşmanın döşediği mayına basarak öldü.

■ Cudi'de düşmana ait 1 adet G-3 dürbünü, 1 adet G-3 şarjörü, 100 G-3 mermisi, 1 adet BKC şeridi, 100 adet BKC mermisi, 3 adet M-16 roketi, 1 adet B-7 roketi ve takımı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Tatvan-Algör köyü korucularına gerilla pususu: 6 korucu öldü. 1 gerilla şehit düştü.

16 Nisan 1995

■ Mişare-Çiyayê Ayneve-Şına'da çatışma: 2 asker öldü, 2 gerilla şehit düştü.

■ Sesadde'de gerilla mayını: 2 asker öldü.

■ Botan'da koruculara saldırı: 17 korucu öldü.

■ Cudi'de toplu halde bulunan askerlere saldırı: 2 asker öldü.

17 Nisan 1995

■ Haftanin'de gerillalar tarafından düşman ait 1 helikopter düşürüldü.

■ Haftanin'de gerilla mayını: 1 asker yaralandı.

■Behdinan'da, düşmana ait 1 adet G-3 dürbünü, 10 G-3 şarjörü, 100 adet mermi, 5 adet MG-3 şeridi, yiyecek ve giyecek gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Yüksekova-Vargenima düşman taburu tepecilerine gerilla saldırısı: 15 asker öldü.

18 Nisan 1995

■ Şırnak-Bejne Dıreje ve Bejne taburu yol güvenliğine çıkan askerlere gerilla saldırısı: 4 asker öldü, 2 asker yaralandı.

■ Yüksekova-Vargenima yolunda gerilla mayını: 1 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■ Ömerli-Germeki köyü muhtarı düşman tarafından katledildi.

20 Nisan 1995

■ Dersim-Dere nahiyesi karakol tepesine gerilla baskını: 20 asker öldü. 3 gerilla şehit düştü.

■ Osmaniye'de 2 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

23 Nisan 1995

■Cizre-Şırnak yolunda gerilla pususu: 1 cemse imha edildi

■ Behdinan-Bedrok tepesinde konumlanan düşman güçlerine gerilla saldırısı: 15 asker öldü.

■Behdinan-Şivreza'da düşman koluna gerilla pususu: 4 asker öldü.

■ Behdinan-Cilo alanında düşman güçlerine saldırı: 4 asker öldü. 2 gerilla şehit düştü.

■ Avaşin'de düşman güçlerinden 4 asker ve 2 çete donarak öldü.

■ Kiğı-Sivedik karakolu yolunda gerilla pususu: 8 asker öldü, çok sayıda asker yaralandı.

24 Nisan 1995

■ Besta-Bılejne'de askerlerin konumlandığı tepeye gerilla saldırısı: 5 asker öldü.

■Yayladere'de gerilla pususu: 3 asker öldü, çok sayıda asker yaralandı.

■Behdinan'da operasyona çıkan, Şike ve Büre'ye doğru ilerleyen düşman güçleri gerillalarca vuruldu: 8 asker ve 3 korucu öldü.

■ Behdinan-Avaşin'de çatışma: 4 asker öldü.

■ Behdinan-Burcella alanında gerilla suikasti: 4 asker öldü.

■ Pinyaniş-Cilo alanında düşman güçlerine saldırı: 19 asker öldü, 6 asker yaralandı.

■ Basya alanında düşman güçlerine darbe: 150 asker, 8 korucu öldü.

25 Nisan 1995

■ Yekmal alanında gerilla saldırısı: 1. saldırıda, 16 asker öldü. 2. saldırıda, 3 asker öldü. Düşmana ait 1 adet G-3 silahı, 1 adet lav silahı, 10 adet G3 şarjörü, 3 adet B-7 roketi, 50 adet G-3 mermisi, 50 adet BKC mermisi ve şeridi, 2 adet kalaşnikof şarjörü, 3 adet çadır, 2 adet uyku tulumu, 7 adet çanta gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Çiyaye Bızına-Berê Mêre yakınlarında gerilla pususu: 12 asker öldü, çok sayıda asker yaralandı.

■ Serxetê alanında gerilla mayını: 2 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■ Garısa-Şırnak yolunda gerilla pususu: 4 asker öldü.

■ Behdinan alanında düşman güçlerine darbe: 1'i komutan, 1'i tim komutanı olmak üzere 30 asker öldü, 1 gerilla şehit düştü.

■Burcella-Mazi tepesine ilerlemek isteyen düşman güçlerine gerilla pususu: 3 asker öldü.

■ Garzan-Maristo korucu köyüne gerilla baskını: 4 korucu öldü.

■ Sason-Kozluk alanında çatışma: 2 asker öldü.

PKK 5. Kongre belgelerinden –II

İTİBAR İADESİNE İLİŞKİN

Garzan Eyaleti

1- Salih Kendal (Van); 1994 yılında kaza ile vurulmuştur. Şehit olarak kabul edilmesini,

2- Sozdar (Siirt); 1991-1992 kışında haksız yere cezalandırılmıştır. İtibarının iadesi ve şehit olarak kabul edilmesini,

Botan Eyaleti

Ferhan (Silopi, Gundike Remo köyü); 1991 yılında Garzan'da çıkan bir çatışmada yaralanarak gruptan kopmuştur. B-7 silahını taşıyamadığından dolayı, silahı bırakarak Botan'da Garısa alanına gitmiştir. Burada silahını bıraktığı gerekçesiyle cezalandırılmıştır. İtibarının iadesi ve şehit ilan edilmesini,

Serhat Eyaleti

1- Rüstem (Cizre); içerisine girmiş olduğu bazı yetmezliklerden dolayı 1994 yılında Tendürek alanında uygulamaya alınmıştır. Bu süreçte hastalanmış ve zayıf düşmüştür. Alana düşman operasyonlarının başlaması sonucunda yürüyemediği ve öldürülmesini bizzat kendisi de istediği için öldürülmüştür. Partinin insani ve ahlaki değerlerine sığmayan bu uygulamaya maruz kalan Rüstem'in itibarının iadesi ve şehit olarak kabul edilmesini,

2- Neçirvan (Silvan); 1994 yılında alan özgülünde gelişen operasyonlar sonucu yıpranmış ve bunalıma girmiştir. Yönetimden de gerekli desteği görmeyince intihar etmiştir. İtibarının iadesi ve şehit olarak kabul edilmesini,

Tolhildan Eyaleti

Adil (Arif Göktaş-Halfeti); 1989'da Terzi Cemal unsuru tarafından ajan olmakla suçlanarak, Pazarcık'ta cezalandırılmıştır. İtibarının iadesi ve şehit olarak kabul edilmesini,

Dersim Eyaleti

1- Hogir, 2- Cafer, 3- Ulaş,

Ali Botan unsuru tarafından ajan oldukları iddiasıyla cezalandırılmışlardır. Dersim Eyalet Konferansı'nda itibarları iade edilmiş olup, bunun onaylanmasını,

4- Kazım Öz; saflara katıldıktan sonra yaşam içerisinde ortaya çıkan kimi yetmezliklere karşı eleştiri geliştirip tavır takındığı için ajan olduğu öne sürülerek uygulamaya alınmıştır. Uygulamada kaba yöntemlerle sorgulanırken ölmüştür. İtibarının iadesi ve şehit kabul edilmesini,

Erzurum Eyaleti

1- Hüseyin (Diyarbakır-Bismil); babası şehit olan bu şahıs, 1991 yılında pratik sahadayken bunalım geçirmiş ve bunun sonunda kendi birim sorumlusu tarafından cezalandırılmıştır. Eyalet 1. Konferansı'nda itibarı iade edilmiş olup, bunun onaylanmasını,

2- Cafer (Hakkari); 1989 yılında partiye katılmış olup, önce Botan'da faaliyetlere katılmış, daha sonra Erzurum Eyaleti'ne (eski adıyla Orta Eyalet) gitmiştir. 1991 yılında bu eyalette faaliyet yürütürken, takım komutanı olarak ciddi bir eksiklik yaşamadan, mücadeleye önemli katkılar da sunmuştur. En son Bulanık'ta, kendisi başka bir göreve gittiği sırada, sorumlusu olduğu takımın çatışmaya girmesi sonucu sekiz (8) yoldaş şehit düşmüştür. Bu nedenle söz konusu kayıplardan sorumlu tutularak ölümle cezalandırılmıştır. Gerçekte ise, bu kayıplardan esas sorumlu olan talimatla yanlış üslendirme yaptıran eyalet yönetimidir. Bütün bu nedenlerle haksız yere cezalandırılmış olan bu şahsın Eyalet 2. Konferansımızda itibarı ve ünvanı iade edilmiş olup bunun onaylanmasını,

3- Fırat (Varto)

4- Roni (Hüseyin Tepe Bingöl-Yerlisu Dinarbağ köyü)

5- Azad (Muş-Bulanık, Gülçimen köyü)

6- Şiar (Bitlis-Adilcevaz)

7- Kawa (Erzurum-Hınıs, Has köyü)

Bu şahısların tümü saflara yeni katılmış, eğitimsiz olduklarından ötürü kararsızlık geçirerek bunalıma düşmüş ve kaçma girişiminde bulunmuşlardır. Daha sonra yakalanarak, 1992-1993 kış sürecinde yargılanmışlardır. Bunların tümü yurtsever çevrelerden gelmekte, hatta akrabaları da saflarda bulunmaktadır. Gerçekleşen bu uygulamalar yerinde olmayıp hepsinin itibarlarının iade edilmesini,

Amed Eyaleti

1- Farqin, 2-Azad, 3-Mazlum, 4-Şahin

Bu şahıslar Şehit Haydar Karasungur Eğitim Kampı'nda yeni savaşçı olarak eğitim görürken, partiden uzaklaşan yönetimin yanlış yaklaşımları sonucu ajan oldukları öne sürülerek cezalandırılmışlardır. Eyalet Konferansı'nda iade edilen itibarlarının onaylanmasını,

GAP Eyaleti

1- Beşir (Küçük Güney); Adnan unsurunun 1991 yılında haksız iddia ve suçlamaları sonucu cezalandırılmıştır. İtibarının iadesi ve şehit ilan edilmesini,

2- Latif (Nusaybin); 1991 yılında şüphe üzerine soruşturmaya alınmış ve General Zınar unsuru tarafından ajan olarak saflara gönderildiği iddiasıyla cezalandırılmıştır. Sonradan yapılan iddiaların gerçek dışı olduğu anlaşılmıştır. Bundan dolayı itibarının iade edilerek şehit ilan edilmesini,

3- Gülistan; 1993'te Adana'da faaliyete gönderilmiştir. Fakat burada verilen ilişki-

Devamı 23. sayfada

Parti üzerine –II

Kadrolar Sorunu

1- Başkanlık Konseyi ile Merkez Komitesi'nin kongremizin benimsediği doğru devrimci yaklaşım çerçevesinde, bütün parti kadrolarını gözden geçirerek, yenileme ve dönüştürme temelinde onları yeniden bir düzenleme ve görevlendirmeye tabi tutmasını,

2- Kadroların seçimi ve tayinterfisinin, genel parti ölçülerine göre, çizgi karşısındaki durumları ideolojik-politik ve pratik düzeyleri, görev ve sorumluluğa yaklaşımları, yetenekleri ve görevlerindeki başarı oranının dikkate alınarak yapılmasını ve bu konuda tüzük esasları dışında bireysel ölçülerin kabul edilmemesini,

3- Kadroların görev durumları belirlenerek, görevden alınma veya yeni göreve getirilmelerinin bir üst kurumun bilgi ve onayı ile gerçekleştirilmesi ve parti kadrolarını herhangi bir biçimde harcadığı veya saf dışı ettiği tesbit olunan sorumluluklar hakkında gerekli örgütsel tedbirlerin alınmasını,

4- Hiçbir kadronun işlevsiz kalmayıp, yetkin bir biçimde rolünü oynayabilmesi için doğru, planlı ve isabetli düzenlemeye gidilerek, her kadronun en az bir işle görevlendirilmesi ve görevinde başarı gösteren kadroların ödüllendirilerek teşvik edilmesini,

5- Kadroların dönemlerin özgün görevlerine hazırlanıp aşınmalarını önlemek ve onları yenilemek için, belli sürelerde bir kadro komutan okulunda ya da Parti Merkez Okulu'nda eğitime tabi tutulması, ideolojik-politik-örgütsel ve askeri açılardan yetkinleştirilerek parti formasyonuna ulaştırılmalarının sağlanmasını,

6- Parti kadroları yetki düzeyleri ne olursa olsun, parti çizgisi ve yaşamı karşısında eşit derecede sorumlu olduklarından, bu sorumluluğuna sahip çıkmayan, düşüncede ve eylemde parti dışı anlayış ve yaklaşımlarını üzerinden atmayan ve partinin eğitici, dönüştürücü çaba ve yöntemlerine rağmen bunda ısrar edenlerin, kadrosal görevlerin dışında tutulmasını,

7- Parti tüzüğünün tüm parti kadrolarına en kısa sürede eğitim yöntemiyle özümsetilip, bundan böyle görev düzeyi ne olursa olsun hiçbir partinin tüzük dışı davranışının kabul edilmemesini,

8- Tüm parti kadrolarının, 5. Kongre'nin de açığa çıkardığı gibi, esas tehlikenin dış düşmandan daha çok onun direkt ve dolaylı etkilerinden oluşan iç düşmandan geldiğini bilerek, partinin ideolojik, örgütsel kişiliğini taşımayı ve kaynağını orta sınıflardan alan, çeşitli dönemlerde değişik biçimlere bürünse de, özünde aynı olan, parti çizgi ve yaşamına gelmeyen, parti çizgisini uygulamadığı gibi uygulatmayan, onu aşındıran ve saptıran işbirlikçi, burjuva, liberal vb. karakaterler taşıyan orta sınıf partisi ve "kontra parti" faaliyetleriyle partimize provokasyonu dayatan iç düşmana karşı çizgi devrimciliğinden şaşmamayı, ona karşı tavizsiz ve ilkeli mücadeleyi en temel bir görev olarak bilip, parti içi sınıf mücadelesini her koşul altında kararlıca yürütmesini,

9- Önümüzdeki dönemde yeni kadrolar yetiştirilerek, 4 yılda parti kadrolarının bir kat artırılmasını karar altına alır.

Parti içi eğitim

1- Parti Önderliği'nin insan kazanma, yenileştirme ve dönüştürmeyi sağlayan büyük eğitici yöntemi ve çabasına rağmen, parti saflarımızda hala yaygınca görülen kendini eğitmeme, eğitimi temel bir parti görevi olarak görmeme, küçümseme ya da onu demagojik laf düzeyinde ele alma gibi dar ve yüzeysel yaklaşımların mahkum edilerek, bütün kadroların bu hastalıklı yaklaşımdan arındırılıp partinin doğru eğitim politikası ve yaratıcı yönteminin kadro yetiştirilmesinde esas alınması ve bunun için gereken oranda parti eğitim okullarının açılmasını,

2- Parti faaliyetlerinin yürütüldüğü her alanda eğitimin yaşamın ayrılmaz bir parçası düzeyinde ele alınıp sürekli bir görev olarak kabul edilmesi ve tüm partililerin Parti Önderliği'nin çözümleme ve talimatlarını temel eğitim materyali olarak görüp, bunları özümsetmeye çalışmayı ve yaratıcı bir biçimde uygulamayı bir parti talimatı olarak kabul edip hayata geçirmesinin sağlanmasını karar altına alır.

Parti içi yaşamın düzeltilmesi

1- Tek ve doğru yaşam biçiminin parti yaşam tarzı olduğu gerçeğinden hareketle, bu yaşam tarzının parti faaliyetlerinin olduğu her birimde temel bir görev sayılarak, tavırsız bir uygulama ile hayata geçirilmesini,

2- Parti yaşam tarzının önemli bir aşınmaya uğradığı ve bir tehlike ile karşı karşıya olduğu dikkate alınarak, en üstten en alt sorumluya kadar her partilinin, partinin emeğe ve çabaya dayalı yaşam ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalıp, bu doğrultuda yaşamını yeniden bir düzenlemeye tabi tutmasını,

Bunun için;

a) Her türlü bireysel, özerk, lafazan, ağavari, tutucu, fanatik vb. yaşam anlayış ve alışkanlıklarının aşılarak, partinin devrimci yaratıcı ve kolektif yaşam tarzının esas alınması ve faaliyetlerde tekleşmeye meydan verilmeyerek kolektivizmin özenle uygulanmasını,

b) Kişinin kendine göre katılım yapıp, kendi yaşamına feda eden ve parti yaşamına ters düşen her türlü keyfi anlayış ve tutumun mahkum edilerek, katılım ve yaşamda doğru-dönüştürücü tarza ulaşılmasını,

c) Tüm parti örgütlenmesinin tüzük esaslarına göre kurumlaştırılıp, parti disiplin ve resmiyetinin her alana egemen kılınarak tüzük devrimciliğine ulaşılmasını,

d) Kürdistan'da en insani, en özgür ve en yaşanılası ilişki olan yoldaşlık ilişkisine dayatılan her türlü sekter, bastırmacı, despot, laçka, ahbap-çavuş tasarrufçu vb. anlayış ve tutumları şiddetle mahkum ederek, bunların yerine ilkeli, saygı ve sevgiyi esas alan, sade, dürüst, dayanışmacı anlayış ve tutumların geçirilmesinin vazgeçilmez görülerek şart kılınmasını,

e) Parti Önderliğimizin yaşam tarzında ifadesini bulan günlük olarak tamamen amaca bağlılığı, kazanmayı, başarmayı, disiplinli ve programlı çalışmayı esas alan ve partileşmenin özünü oluşturan profesyonel ölçülere ulaşılmasını,

3- "Yaşamda kendimizi düzeltelim, parti yaşamına ulaşalım" sloganına uygun, 1995 yılı boyunca sürecek olan parti yaşamını düzeltme kampanyasının ilan edilmesini tüm partililer ve sempatizanların bu sürece tüm güçleriyle, en özlü ve en aktif bir biçimde katılarak her türlü sınıf dışı eğilim ve anlayışı tasfiye etmeye çağrılmasını ve bunun, yerine getirilmesi şart olan bir parti talimatı olarak kabul edilmesini, karar altına alır.

Ordu ve cephe çalışmalarının denetimi

1- Partinin tüm cephe ve ordu kademelerinde nicelik ve nitelik olarak hakimiyeti sağlayacak düzeyde örgütlendirilmesi, ordu ve cephe saflarından partiye kadro ve aday üye sağlama çalışmasının yetkince yürütülmesini,

2- Partimizin ordu ve cephe çalışmalarının çizgiye ve taktiğe uygun olarak yürütülüp denetlenmesinin Genel Başkanlık ve yetkili merkezi kurumlar vasıtasıyla yapılması ve yine bu görevin ihtiyaç duyulan hallerde çeşitli düzeylerde oluşturulacak denetleme kurulları vasıtasıyla da yerine getirilmesini,

3- Ordu içindeki eğitim ve denetim görevinin atanan siyasi komiserler vasıtasıyla yapılmasını karar altına alır.

Toplantı rapor ve talimat sistemine ilişkin

1- Parti faaliyetlerine ilişkin toplantı ve rapor sisteminin tüzükte belirlenen süreler içerisinde işleme konulup gereklerinin yerine getirilmesi,

Bunun için;

a) Toplatıların zamanında yapılmasından yönetim sorumlu olup, toplantıların resmiyet kazanması için, üye sayısının salt çoğunluğunun şart kılınması ve bir üstün onayı olmadan ertelenmemesi,

b) Raporların kişilere değil, kurumlara yazılmasını, raporların yazıldığı kurum dışında hiç kimsenin okumamasını, Parti Genel Başkanlığı'nın izni olmadan hiç kimse tarafından açılmamasını ve açılması halinde bunun örgütsel suç sayılmasını,

2- Parti Önderliği'nin talimat ve çözümlemelerinin sadece bir eğitim materyali olarak değerlendirilmesi tutumuna son verilip, daha çok bir uygulama talimatına dönüştürülmesini, her talimatın öncelikle yönetimler tarafından özümsenerek bir planlama ve uygulama gücü haline getirilmesini ve Parti Önderliği'nin genele yönelik açık talimatlarının hiçbir sürette hasıraltı edilmemesini ve uygulama dışı tutulmasını karar altına alır.

Değelere yaklaşım

Yüce değerlerin bir birikimi ve yoğunlaşmış ifadesi olan partimizde, değerlere hoyratça yaklaşan, onları bireysel yaşam güdülerinin bir aracı olarak kullanıp üzerinde kurulan, bu değerler üzerinde lüks, bireysel yaşam sürdüren anlayış ve tutum sahiplerinin mahkum edilmesi ve devrim değerlerine en yetkin sahiplenmenin yapılmasını,

Bunun için;

a) Tüm değerlerin yaratıcısı olan insanın kendisi en başta gelen değer olup, partimizin tüm değerler bileşkesinin Parti Önderliği olduğunun iyice bilince çıkarılmasının sağlanmasını parti şehitleriyle parti kadrosu, savaşçıları ve çalışanlarının en temel parti değerleri olarak görülüp öyle yaklaşılmasını,

b) Değerler üzerinde tüzükte belirlenen yaşam ölçüleri dışında başka bir yaşam tarzının geliştirilmesinin kabul edilmemesini, hiçbir maddi ve manevi değerin kişinin özel kullanımına alet edilmemesini ve parti onayı olmadan hiçbir parti değerinin kimseye verilmemesi ve harcanmamasının sağlanması için çalışılmasını,

c) Parti değerlerinin parti ve devrim çıkarları doğrultusunda büyük bir sorumluluk ve hasasiyetle en verimli tarzda kullanılmasını,

d) Tüm partililerin kendisine emanet edilen değerleri sadece korumakla değil, geliştirmek ve büyütmekle de yükümlü kılınmasını,

e) Parti değerlerinin kolay kazanılmadığı gibi kolay da kaybedilemeyeceği ilkesinden hareketle, değerleri ucuz kaybettiren onlara karşı duyarsızlık gösteren, kurum ve kişilerin tüzüğe uygun olarak işleme tabi tutulmasını,

f) Şehit ve yaralı arkadaşlara yanlış yaklaşımların suç sayılarak tüzüksel işleme tabi tutulmasını karar altına alır.

5. Kongremiz; bütün bu kararlar temelinde tüm parti yapısını, parti kişilik ve yaşamını korumaya, güçlendirmeye, geliştirmeye, bunun başarılı bir savunucusu ve savaşçısı olmaya, Parti Önderliği'nin yaşam ve mücadele çizgisinde yürümeye, kongremizin açtığı bu yeni ve tarihi süreçle özgür ve demokratik bir ülkeye ulaşmak için var olan koşulları yaratıcı bir biçimde değerlendirmeye, zaferi ve geleceği yaratan PKK'nin başarılı ve şerefli bir evladı olarak büyük bir moral, cesaret, coşku ve Apocu ruhla tarihi görevlere sarılmaya çağırırken, bütün bunların bir başarma ve zafer talimatı olarak kabul edilmesini kararlaştırır.

Cemil Bayık (Cuma) yoldaşın PKK 5. Kongresi'nde sunduğu özeleştiri

“Partim, halkım ve insanlık için kabul edilebilir bir evlat olmak, tarihin hakkımda 'kötü biri değildir' diyeceği bir kişi olmak istiyorum”

Baştarafı 1. sayfada

bir katkım olmadan, zorlanmadan bir propagandacı olarak yer aldım. Hareket hızla politik sürece doğru ilerleyip gelişirken, kendimi daha önce hazırlamadığım için bu gelişen sürece anlam veremedim. Bu sürece de geçmiş süreç gibi yaklaştım. Süreç ilerleyip kuruluş kongresi ile partileşmeye adım atılınca, bunun tarihsel anlamını, yüklediği görevlerin neler olduğunu, bu görevlerin nasıl bir devrimcilikle karşılanması gerektiğini, devrimciliğimin buna yetip yetmediğini gözden geçirmeden, olup biteni fazla anlamadan coşkusuna kapıldım, partileşmeye sadece bir coşkuyla adım attım. Halbuki bir dönemden başka bir döneme girilmişti. Görevler ve dönem değişmiş, buna bağlı olarak görevlere göre yapılması gereken devrimcilik de değişmişti. Eski devrimcilikle yeni dönemde devrimcilik yapılamazdı. Yapılmak istenirse, bu devrimciliğin görevlere cevap veremeyeceği gerçeği kavranmadığı için yeni döneme oldukça donanımsız girilmişti. Grup döneminin devrimciliği ile partileşme sorunlarının çözümüne girilmişti.

Böyle bir devrimcilikle partinin örgütlendirilemeyeceği ancak çok sonradan, parti yenilginin eşiğine getirildiğinde görüldü. Parti tarihimizde partinin örgütlenmesinde krizin ilk ortaya çıkması bu tür devrimciliğin sonucu olarak ortaya çıkmıştır. O dönemde partiyi örgütleme görevini üstlenenlerden biriyim. Bu krizin ortaya çıkmasında, yaşatılmasında sorumluluğu olanlardanım. Partinin örgütlendirilememesi, örgütlenmede krizin doğması, sorunların giderek ağırlaşması, partinin yenilginin eşiğine getirilmesinde kendimi sorumlu tuttuğum için bunun ağırlığını, ezikliğini yaşadım. Parti hareketine katıldığımda halkıma hizmet etmeyi amaçlamıştım. Ama ortaya çıkan sonuç bunun tersi olmuştu. Çıkan sonucu anlamam gerekirken, duygusallığa kapılarak kabul etmeme, bunu kendime yedirmeme, buna yol açan nedenleri görüp giderme ve verilen zararları telafi etme yerine kendimi cezalandırmaya, önderlik hattından çekilmeye yöneldim, sıradan bir devrimciliği esas aldım. Daha sonraki yürüyüşümü belirleyen bu tutum olmuştur. Taktik önderlik hattında bir türlü doğru bir yürüyüşün gerçekleştirilmemesi, çizginin emrettiği devrimciliğin başarılmamasının nedenini burada görüyorum. Bunu bugün daha iyi kavrıyorum.

Partili olmak; kendine ait olmaktan çıkmak, partiye, halka, insanlığa ait olmak demektir. Kendine ait olmayan, kendisi için yaşamayan birinin, kendisi için karar vermesi de düşünülemez. Karar vermeye kalkışmak, partinin, halkın ve insanlığın emrinden çıkmak, kişinin kendi için yaşaması, kendini yaşaması ve parti yerine koyması anlamına gelir. Böyle bir kişiliğin hem kendini, hem devrimi yaşaması, partileşmemesine, parti içinde ortayolculuğu yaşamasına, partiye zarar vermesine götürür. Böyle bir devrimcinin parti içinde sınıf mücadelesi yerine sınıf uzlaşmacılığını esas alacağı, partiyi her türlü tehlikeye açık tutacağı, partinin arılığını korumayacağı, kapıyı her türlü anlayışa açacağı ve partiye sahiplik yapamayacağı bir gerçektir. Nitekim geçmiş pratiğime bakıldığında, sınıf mücadelesinde, ulusal mücadelede pek başarılı olmadığım, hatta zaman zaman bu mücadelede yenildiğim bilinmektedir. Bunun nedeni, yukarıda izah etmeye çalıştığım yaklaşımın bir sonucudur.

Önderlik hattından çekilerek sıradan bir devrimciliği esas almam, bunda ısrar etmem, partinin önderlik hattına dönmem yönündeki eleştiri ve uyarılara rağmen kendimi esas almam; partiye karşı bir direnme anlamına gelir. Böyle bir direnmeye, mahalli özellikleri aşmamaya, ulusallaşamamaya ve partileşememeye yol açmıştır. Ulusallaşamama, partileşememede belirleyici olan sömürgeciliğin ağır tahribatları ve bunun kişilik şekillenmesinde oynadığı roldür. Partiye karşı direnmeye girmek; bireycilikte ısrar etmeye, özerk ve keyfi yaşamaya, liberalizme yol açtığı gibi, partide protestoculuğun gelişmesine, bu hastalığın kök salmasına da neden olmuştur. Böyle bir olumsuz gelişmeye ön ayak olduğumu daha iyi kavramaktayım.

Önderlik hattından çekilmek, sıradan bir devrimciliği esas almak, bunda ısrar etmek, denilebilir ki, Parti 2. Kongresi'ne kadar devam etmiştir. 2. Kongre'den sonra, Şubat 1984 toplantısında Parti Önderliği'nin yaptığı eleştirilerden sonra yeniden taktik önderlik hattına yöneldim. Geçmişte içine girmiş olduğum tutumun ne denli yanlış ve tehlikeli olduğunu gördüm. Hızla toparlanmaya, üstlenilen görevlerin gereklerini yerine getirmeye, rolümü oynamaya, beklentilere cevap vermeye yöneldim. Böyle bir anlayışla ve oldukça da coşkulu bir tarzla yurt dışından ülkeye geldim.

Lolan'da sorumluluğum altında Süleyman unsuru kaçınca adeta şoke oldum. Çünkü parti tasfiyeciliğe karşı mücadele etmiş, bu mücadelede tasfiyeciliği tasfiye etmiş, yeni mevziler kazanarak kendini donatmıştı. Oysa partiye bu olayı yaşatmakla; tasfiyeciliğe karşı mücadelede partinin yanında özde yer almadığım, biçimde yer aldığım, partinin yürüttüğü ve kazandığı bu savaşın sonuçlarını tehlikeye attığım gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu gerçek karşısında buna yol açan nedenleri görüp, verdiğim zararları gidermek yerine, partiye daha fazla zararlı olmamak ve parti çıkarlarını içinde bulunduğum konum gereği zedelememek, tehlikeye düşürmemek amacıyla bir kez daha geriye adım atmada direndim. Kendimi partiye dayatarak karar çıkartmak istedim. Bu gerçekleşmeyince de kendimi parti yerine koyarak kendimi görevden aldım; önderlik hattından çekilerek sıradan bir devrimciliğe tekrar yöneldim. O günkü kavrama düzeyimle doğru yaptığımı sandım. Daha sonra Parti Önderliği'nin eleştiri ve uyarısıyla, içine girdiğim tutumun yanlışlığını görünce ve bunun partiye ne denli zararlar verdiğini anlayınca bir kez daha şoke oldum. Çünkü, hem kendimi parti yerine koymuş, hem parti dışına atmış, hem de yetkim olmadığından ve devrimciliği bir yetki sorunu olarak bildiğimden, yaşanan olumsuzluklara seyirci kalmış ve bu arada doğan boşluklardan bazı unsurların yararlanarak öne çıkmalarına ve partinin başına bela olmalarına, tahribata yol açmalarına neden olmuştum.

Bütün bunlar uzun süre toparlanmamı olumsuz yönde etkileyerek, oynamam gereken rolü oynayamadım.

> **Çizgiye hakimiyet, uygulamada başarıyı getirir. Çizgiyi bilmek, ama kavramamak, onun emrine girmemek, çizgide erimemek, pratikte de kişiyi oportünistliğe götürür. Önder olmak başarılı olmayı zorunlu kılar, başarısızlığı kesinlikle kabul etmez. Geri bir pratiği hoşgörüyle karşılamaz. Başarıda, kavramada, uygulamada keskinlik ister.”**

Yaşadıklarım ve yaşattıklarımın, siyasal ve örgütsel bir kişilik kazanmamamın, siyaseti yasalarıyla değil, iyi niyetle sürdürmenin bir sonucu olduğunu şimdi daha iyi kavramaktayım. Siyasal ve örgütsel bir kişilik kazanmayan olaylara, olgulara tüm yönleriyle ve derinliğine yaklaşamaz, doğru değerlendirip sonuçlar çıkaramaz, görevlerini tespit edip yerine getiremez. Böyle bir kişilik partili olamaz. Oldukça bireysel, keyfi, özerk ve liberal yaşar. İşine geldiğinde hem de herkesten daha çok partili geçinir, işine gelmediğinde ise partili olmaz, parti görevlerinin dışında kendisini tutar. Bu görevlerin başkaları tarafından yapılmasını ister, onların omuzuna yıkar. Geçmiş mücadele pratiğimi gözden geçirdiğimde, zaman zaman görevlerime sahip çıkmadığımı, görevlerimi başka arkadaşların ve özellikle de Parti Önderliği'nin omuzlarına yıktığımı görmekte ve bundan vicdan rahatsızlığını duymaktayım. Bir daha da bu tür tutumlara girmemeye kararlı olduğumu belirtmek istiyorum.

3. Kongre sonuçlarının ülke zeminine taşırılması sürecinde Kör Cemal ve Şexmus unsurlarının kongre gerçeği ile oynama, feodal komplocu, tasfiyeci anlayışı geliştirerek kongreyi boşa çıkarma, parti ortamını kuşkulu hale getirme, partiyi tahrip etme anlayışına karşı mücadelede etkisiz kalmam; kendi tarzımla savaşmamın bir sonucudur. Parti tarzını esas almamam, parti gücünü harekete geçirmemem, bireysel tarzda mücadele etmem, görevlerde esas ile tali olanı ayırt edememem, tehlikeyi zamanında tüm boyutları ve derinliğiyle görememem söz konusu olmuştur. Kendimi doğru ayarlamadan, gücü doğru hazırlayıp harekete geçiremeden, tedbirleri alamadan bireysel bir mücadeleye girmiş ve sonuçta bu mücadelede yenik düşmüş, böylece tahribatlarının önüne geçememiştim. Taktik önderlik görevini üstlenmek; sürekli düşünmek, sonuca varmak, varılan sonuçları pratiğe aktarmak, pratikte sonuçları gözlemek, doğruyu görmek, eksik ve yanlışı gidermek, doğruyu daha da güçlendirmek, zamanında harekete geçip sonuç almak, daima öngörülü ve tedbirli olmak, görevlerde esas ile tali olanı karıştırmamak, tereddütsüz ve gözüpek olmak, zeki olmak, sorunlara çok yönlü ve derinliğine yaklaşmak, hem kendini hem tüm gücü iyi harekete geçirmek; yetkiye tam hakkını vermeyi gerekli kılar. Partiye ancak bu tarzda sahiplik yapılabilir, görevler ancak bu temelde başarılabilir. Aksi halde başarısız olunur, yenilir ve parti de tehlikelerle yüz yüze getirilir.

1988 sonlarına doğru yurt dışına çıkarak, Parti Önderliği'nin sahasında bir süre eğitim gördüm. Daha sonra Avrupa faaliyetlerine katıldım. 4. Kongre sürecinde tekrar Parti Önderliği'nin sahasına dönmüş, belli bir hazırlıktan sonra kongreyi resmen gerçekleştirmek üzere görevli olarak ülkeye gönderilmiştim. Kongrenin sağlıklı gerçekleştirilmesi, sonuçlarının alanlara taşırılarak, partileşmede ve yoldaşlıkta aşınmanın önünün alınarak parti öncülüğünün oturtulması, ordulaşmanın geliştirilmesi, savaşta taktik bir hamlenin gerçekleştirilmesi, serhildan ve halkın iktidar seçeneğinin güçlendirilmesi, Körfez bunalımının yol açacağı sonuçlardan yararlanılarak devrimin güçlendirilmesi gibi oldukça kapsamlı görevlerin yerine getirilmesi gerekiyordu. M. Şener denilen unsurun durumunun tüm yönleriyle açığa çıkarılması, bu süreçte tedbirlerin elden bırakılmaması, Parti Önderliği tarafından belirtilmiş ve bu yönlü uyarılmıştım. 4. Kongre; Körfez bunalımı ve savaş koşullarında toplanmaktaydı. Parti saflarında feodal-komplocu anlayış ile burjuva-liberal anlayış birbirini besleyerek derin tahribatlar yaratmıştı. Parti Önderliği'nin parti merkezine yönelik ağır eleştirileri vardı. M. Şener provokatörü parti saflarında ortaya çıkan tahribatları, burjuva-liberal anlayışı ve bu anlayışın temsilcilerini yedeğine alarak gizliden hazırladığı bazı kişileri resmi olmayan bir tarzda katarak kongreyi ele geçirmeye hazırlanmış ve bunun çabasını yürütmüştü. Amacına ulaşmak için ortamı provoke etmeye, merkez üyelerini birbirine düşürmeye ve beni kuşatarak etkisiz kılmaya çalışıyordu.

Süreç son derece hassastı. Kongreyi sağlıklı sonuçlandırmak gerekiyordu. Bütün bu çabalarını kongre resmen başlamadan önce yoğunlaştırmış, sonuç olarak kongre resmen başladığında ortama başından hakim olmayı planlamıştı. Bu yetersiz de olsa tarafımdan engellendi. Kongre resmen başladığında, yaptığı bir konuşma ile ortamı yoklamak ve buna göre kendi taktiğini belirlemek istedi. Ama kongre bu konuşmadan ötürü özeleştiri isteyince sıkıştı ve özeleştiri vermek zorunda kaldı. Bunun sonucunda kongreyi ele geçiremeyeceğini anlayan provokatör, son şansı olan kongreyi bölmek ve bu temelde amacına ulaşmak istedi. Burada daha önce 2. Kongre'de Semir ve Fatma provokatörlerinin başvurduğu taktiğe başvurdu. Söylemek istediklerini Sarı Baran denilen provokatöre söyleterek ve görünüşte Ferhat'ı eleştirme adı altında, Parti Önderliği'ni çok ince bir tarzda hedefledi. Amacı, beni hataya düşürmek, buradan yararlanarak elde etmek istediği sonuca ulaşmaktı. Bu hataya düşmedim, provokatör böylece sonuç alamayarak geri adım atmak ve kongre sonrasına göre kendini ayarlamaya girmek zorunda kaldı.

Gerek kongre öncesi, gerek kongre sürecinde provokatörle mücadele ettim, ama bu mücadeledeyi bireysel yürüttüm. Buna parti gücünü, kongre delegelerini katmadım. Burada en büyük hatayı işledim. Bu hatayı işlemekle provokatörün gerçek kimliğini tüm yönleriyle açığa çıkarmanın, partiye kavratmanın, partinin provokatöre karşı kendini sağlama almasının da önüne geçerek, tahribatlarını sürdürmesine neden oldum. Durumunu parti yapısına mal edemediğim için yapıyı donanımsız bıraktım, böylece daha sonraki kaçışına da ortam sunmuş oldum. Provokatör bunu çok iyi değerlendirdi. Ve bu hatayı çok pahalıya ödetti.

Kongre belgeleri Parti Önderliği'ne ulaştıktan sonra, provokatörün durumunu ve provokatöre karşı mücadelenin yetersizliğini, yarattığı tehlikeleri gören Parti Önderliği gönderdiği talimatla, gerçekleri bize kavratarak önlem almamızı istedi. Bunun üzerine karar alınarak soruşturma başlatıldı. Soruşturması sürdürülürken Faik denilen unsur tarafından kaçırıldı. Böylece ikinci bir Süleyman olayı yaşanmış ve yaşatmıştım. Geçmişte içine düştüğüm hatanın başka koşullarda bir tekrarını yaşamıştım; geçmiş pratiğimden sonuç çıkarmadığım ortaya çıkmıştı. Bunun dehşetini yaşadım, ama ezilmemeye, geri adım atmamaya çalışarak, partiye vermiş olduğum zararı daha çok hizmet ederek gidermeyi ve daha çok kendime yüklenmeyi esas aldım. Bu hatanın temel nedeni; parti tarzı olarak parti gücüne olayı tüm yönleriyle kavratmamak,

harekete geçirmemek, donanımsız bırakmak, olayı siyasal, örgütsel boyutlarından soyutlayarak bireyselleştirmek, mücadeleyi yasalarıyla değil, iyi niyetle yürütmek, tüm olasılıkları dikkate almayarak tedbirlerde çok yönlü olmamak ve sınırlı tedbirlerle yetinmektir.

Kongre sonrası yaşanan gelişmeler, Parti Önderliği'nin Körfez bunalımı ile ilgili değerlendirmelerini ve buna dayanarak kongrede alınan kararları doğruladı. Irak rejiminin Güney Kürdistan üzerindeki askeri denetimi önemli oranda aşılarak, devrimimiz için çok elverişli koşulları ortaya çıkardı. Bu tarihte ender rastlanan önemli bir fırsattı, değerlendirmek gerekiyordu. Gelişmelere müdahale etmek, öncülüğü ele almak, gelişen serhildana halk hareketi karakterini kazandırmak, Güney'i devrimci gelişmeye açmak, işbirlikçiliği etkisiz kılmak, devrimin silah ihtiyacını karşılamak, Güney'i Kuzey'in hizmetine sokmak, Güney ile Kuzey'i birleştirmek gerekiyordu. Bu temelde harekete geçildi, bazı kısmi sonuçlar alındıysa da oldukça amaçların gerisinde kalındı. Ortaya çıkan fırsatlar ve olanaklardan yararlanılamadı. Yararlanılamadığı için emperyalist ve sömürgeci güçler işbirlikçileri güçlendirerek, Güney'i bize karşı kapatmaya ve devrimimizi tasfiyede bir üs olarak kullanmaya başladılar. 1992'ye gelindiğinde büyük bir saldırı ile varlığımız ortadan kaldırılmak istendi. Körfez Savaşı sonrası başlangıçta lehimize olan gelişmelerin giderek aleyhimize dönmesinin nedenleri vardır. Değerlendirme ve kararlarda isabetli davranılmış ama aynı şey pratik politikada başarılamamıştır. Öngörü, yaratıcılık ve ataklıktan yoksunluk, radikal olamamak, çok az ile yetinmek, zamanında harekete geçmemek, nereye nasıl müdahale edileceğini kestirmemek, sonuç alıcı çalışmayı becerememek, esas olanı görmeyip tali sorunlarla uğraşmak, pratik bir plan ve bu planı hayata geçirecek yeterli bir yönetimi oturtamamak, yeterli gücü zamanında hazırlayıp mevzilendirememek vb. nedenler sonucu elde edilen fırsat ve olanaklar değerlendirilememiştir. Böyle bir sonucun doğmasında birinci dereceden sorumluluğum vardır. Bu, önderlik sanatında ne denli geri bir konumda yaşadığımı, bu konumun parti, devrim ve halk açısından nelere mal olduğunu göstermektedir.

Kongre sonrası; kongre gerçeği temelinde parti yaşamında ortaya çıkan aşınmanın giderilmesi, düzeltmenin zamanında ve tam gerçekleştirilmesi, merkezileşmenin en üstten en alta kadar sağlıklı bir tarzda oturtulması, parti öncülüğünün gerillada ve cephe çalışmalarında sağlamlaştırılması, parti taktiğinin hayata geçirilerek sonuç alınması görevini en üst düzeyde alan, yetkili kılınan kişilerden biriyim. Üstlenilen görevleri başarmak için kongre ve Parti Önderliği'nin verdiği güç, her türlü destek ve yeterli yetki vardı, olanaklar da oldukça elverişliydi. Önemli olan partinin tarzı, temposu ve üslubuyla yetkiye doğru sahip çıkarak görevlerin üzerine gitmek, sonuç almaktı. Bu temelde harekete geçtim. Her ne kadar üstlendiğim görevleri yerine getirmek için kararlı bir şekilde çalıştıysam ve düzeltmede bazı adımların gelişmesi söz konusu olduysa da, bugün tekrar aynı tür sorunların gündeme başka bir boyutta gelmiş olması, görevlerin gereklerinin tam ve doğru yerine getirilmediğini ortaya koymaktadır. Eğer 4. Kongre gerçekliği tüm yönleriyle zamanında hayata geçirilmiş olsaydı, bugün aynı sorunlar 5. Kongre'nin gündemine bu boyutta gelmeyecek, örgütlenmedeki düzey daha ileri boyutlarda olup, savaş daha da gelişmiş olacak ve farklı sonuçlar alınacaktı.

Neden üstlendiğim görevlerde yeterince başarılı olamadım ve hatta zaman zaman başarısız kalarak, alınması gereken sonuçların alınmasına, yersiz kayıplarla, olanakların doğru değerlendirilmemesine, elde edilen fırsatlardan parti ve devrimi yararlandırmamaya neden oldum? Bunun nedenlerini çalışma tarzımda, devrime, partiye ve görevlere yaklaşımımda görüyorum. Çalışma tarzında kolektif olamamak, tüm partiyi harekete geçirememek, kendimi tekleştirmek, özerk ve liberal bir yaşam içinde olmak, koparıcı olamamak, planlı çalışmamak, çalışmaları denetlememek, ortaya çıkan sonuçları görememek, her işe koşma ve böylece çalışmaların içinde boğulmak, güç yetiremeyip çözümsüz ve sonuçsuz kalmaktır. Bu, çalışmada parti tarzı yerine bireysel tarzı esas almak, partiye örgütsüzlüğü en üstten dayatmak demektir. Eğer parti sorunları ve bu sorunlar içinde esas olan merkezileşme, merkez sorunu çözümlenmemişse, 1992 Ekim savaşında taktik önderlik en üst düzeyde yenilmiş ve kendini tasfiye etmişse, partiyi yenilginin eşiğine getirmişse, bu tarzın sonucudur. Parti Önderliği kendini ve partiyi bu duruma düşüren anlayışa karşı müdahalede bulunmuş, partiyi yenilgiden kurtarmış, merkezi ve partilileri görevlerini yerine getirmeye çağırmış, görevlerini üstlenmeyen merkezin görevlerini de yerine getirerek partiyi bugüne ulaştırmıştır. Merkezin ve partinin bu duruma düşürülmesinde birinci dereceden sorumluluğum olduğunu bugün daha iyi kavramaktayım.

Partinin bu duruma düşürülmesi, ordu ve cephe faaliyetlerinin örgütlendirilmesine öncülük eden partinin zayıflamasına, öncülükte aşınmasına, bunun sonucu olarak ordu ve cephenin örgütlenmesinin de zayıflamasına, ortaya çıkan olanakların değerlendirilmeyip çarçur edilmesine, yakalanan güçlü ordu ve halk iktidarı kurma olasılığının elden kaçırılmasına neden olmuştur. Bu dönemde çalışılmış ama doğru çalışılmadığı için bu çalışma döneme, görevlere cevap vermeyerek geri bir pratiğin ortaya çıkmasına, hamalca bir pratiğin parti saflarında kökleşmesine, kadroların bu pratiğe takılıp kalmasına neden olmuştur. Parti ortamında hamal pratiğinin aşılmaması ve buna yol açan tarzın partiyi kemirmesine, takatsiz bırakmasına öncülük etme, bunun temsilini ısrarla yapma söz konusu olmuştur. Tutturulan bu tarz ve pratik; taktik önderlik sorununun çözülmemesine, önderleşmemeye, güdük ve geri kalmaya, Parti Önderliği'nin, parti yapısının ve halkın çaba ve emeklerinin sonuç vermemesine yol açmıştır.

Parti Önderliği'nin çabaları ve şehitlere olan bağlılık temelinde ayağa kalkan, partiye her türlü destek vererek bağlılığını gösteren halk, partinin yeterli örgütlendirilmemiş olması, bunun sonucu olarak öncülükte zayıf kalmasından düşmanın karşısında oldukça zorluklarla, tehlikelerle yüz yüze bırakıldı. Halkın bağlılığına, desteğine doğru bir karşılık verilemeyerek, ortaya çıkan sonuçlardan yararlanılamadı. Halbuki halk iktidarını kurmanın olanaklarına kavuşulmuştu, orduyu her yönüyle büyütmenin fırsatı yakalanmıştı. Tarihte her zaman fırsatlar ortaya çıkmaz. Bu, bilinçli çabaların ve yılların emeği sonucu ortaya çıkarılan bir fırsattı. Bunun değerlendirilmesi zafere götürecek, değerlendirilmemesi ise zaferi geciktirecek, yersiz kayıplara, acılara yol açacak ve belki de zaferi tehlikeye düşürecekti. Nitekim bunun zamanında, doğru ve tam olarak değerlendirilememesi, elden kaçırılması, bugün yaşanan ve etkileri daha bir müddet sürecek olan sorunların yaşanmasına yol açmıştır.

Bütün bunlar siyasal, örgütsel özellik kazanmayan, önderleşmeyen, yönetim, yetki, görev, sorumluluk, çalışma ve vuruş tarzına, temposuna, üslubuna, otoritesine ulaşmayan, bunun için de kendini uygulayan, başarısız kalan, yanılgılı yaşayan, zavallı, yenilgili bir kişiliğin doğrudan sonuçlarıdır. Böyle kişiliklerin ya hızla aşılması ya da aşılmamakta ısrar ediliyorsa parti, devrim ve halkın çıkarları gereği olarak taktik önderlik kademelerinde, özellikle de en üst düzeyde tutulmaması gerekir. Bu kişiliğin bugüne kadar neleri yarattığı bilinmekte ve bunun nasıl telafi edilmeye çalışıldığı, bu konuda yaşanan zorluklar, sıkıntıların nelere mal olduğu, çözümlenmemesi durumunda bundan sonra nasıl bir felaketi yaşatacağı ve bunun telafisinin de çok zor olacağı açıktır.

Bir bütün olarak sorumluluğum altında yaşanan veya yaşatılan sorunları zamanında görememe, müdahalede gecikmeli davranma, çözümde sonuç alıcı olamamanın ideolojik, politik, örgütsel çizgiyi kavramadaki gerilikten kaynaklandığını görüyorum. Çizgiye hakimiyet, uygulamada başarıyı getirir. Çizgiyi bilmek, ama kavramamak, onun emrine girmemek, çizgide erimemek, pratikte de kişiyi oportünistliğe götürür. Önder olmak başarılı olmayı zorunlu kılar, başarısızlığı kesinlikle kabul etmez. Geri bir pratiği hoşgörüyle karşılamaz. Başarıda, kavramada, uygulamada keskinlik ister. Kavrama düzeyi, uygulamanın düzeyini belirler. Bendeki kavrama geriliği, yeterli çaba göstermeme, zaman zaman gösterilende ise doğru bir çabanın sahibi olmamaktan dolayıdır. Bu da parti tarz ve üslubuna ulaşmama, bireysel tarz ve üslupta çakılıp kalmanın bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

1992 Haziran'ında üstlendiğim görev, sorumluluk ve yetkilerime yetersiz yaklaşmam sonucu partileşme, ordulaşma, savaşma ve cepheleşmede ortaya çıkan sorunlar ve bu sorunların devrime zarar vermesinden ötürü hakkımda iki soruşturma kararı alındı. Birinci karar, Elcan'da 23 arkadaşın şehit düşmesi, 7 arkadaşın da düşmanın eline yaralı ve sağ olarak esir düşmesi sonucu alındı. İkincisi ise ana karargah ve buna bağlı olarak Haftanin karargah çalışmalarının soruşturmaya alınması ve bu çalışmalardan birinci derecede sorumlu olmamdan ötürü hakkımda soruşturma kararının alınmasıydı. İki soruşturma kararı da aynı anda alındı. İlk etapta Elcan olayının soruşturması ele alınarak sonuçlandırıldı, daha sonra ikinci soruşturma başlatıldı. Soruşturma kararları alındığında, soruşturmaların sağlıklı yürümesi, sonuçlanması için Parti Önderliği'nden soruşturmalar sonuçlanıncaya kadar ya görevden alınmam, ya da geçici olarak görevlerimin dondurulmasını talep ettim. Parti Önderliği bu talebimi kabul etmeyerek, hem soruşturmaların sürdürülmesini ve hem de görevleri yürütmemi belirtti. Elcan olayının soruşturması tamamlanıp, benden özeleştiri istendikten ve özeleştirimi yazıp verdikten sonra Temmuz başında Metina'ya gittim. Metina'da ana karargahın üslendirilmesi ve ileride yapılması düşünülen Ulusal Meclis'i burada toplama, Lübnan sahasındaki Akademi'nin kapanması olasılığına karşı Akademi'yi Metina'da oturtma gibi kapsamlı görevlerin yerine getirilmesi gerekiyordu. Metina'da üç ay kaldıktan sonra Güney Savaşı başlamış ve savaşın başlamasıyla Metina'dan ayrılarak Haftanin'e gitmiştim. Hakkımda daha önce yürütülen soruşturma savaştan önce sonuçlanmış ama savaşın başlamasına, Haftanin'e gidinceye kadar sonuçları bana iletilmemişti. Metina'da bulunduğum süreçte hem görev yürütmem, hem de soruşturmanın sürmesi üzerimde olumsuz bir etki yaratıyordu. Çünkü, hem üstlenmiş olduğum görevler kapsamlıydı, hem de soruşturmaya konu olan sorunlar oldukça yüklüydü. Hem görevlerin ve hem de soruşturmanın derin ağırlığı altında kalmaktaydım. Bu bende sınırlanmaya yol açmakta, komuta görevlerimi yerine getirmeyi, emir-talimat düzenini tam işletmeyi olumsuz etkilemekteydi. Soruşturma altında olan birinin, bunun ağırlığını, ciddiyetini hissetmeden emir vermesini bir hafiflik olarak değerlendiriyordum. Yaklaşımım böyle olduğu için emir vermede tereddüt ediyor ve böylece komuta görevlerimi yerine getiremiyordum. Görevlerimi yerine getiremeyince de daraldıkça daralıyordum. Gidişatın pek de iyiye doğru gitmediğini, buna karşı önlem alınması gerektiğini, aksi takdirde zor durumlarda kalabileceğimizi görüyor, ulaşabildiğim yerlere sözlü veya yazılı olarak iletiyordum. Ama buna göre önlemlerin hızla geliştirilmesinde bir yaptırım gücü, denetim gücü olamıyordum. Böylece siyasi, örgütsel, askeri denetimi kaybetmiştim, görevlerimi yapamaz duruma düşmüştüm. Buna yukarıda belirttiğim yaklaşım neden olmuş, sonuçları da Güney Savaşı'nda çok vahim yaşanmış ve yaşatılmıştır.

Güney Savaşı, Xankûrkê alanında başladığında ve diğer alanlarda daha başlamadığı bir sürede hala Metina'daydım. Diğer alanlarda da başlayacağını görüyordum. Savaşın amacını, düzeyini ve buna karşı hazırlıklarımızın olmadığını, hazırlıksız yakalandığımızı, zor günler yaşayacağımızı da tüm derinliğiyle olmasa da biliyordum. Parti Önderliği çok önceden olası gelişmeler hakkında değerlendirmeler yaparak alınması gereken önlemler hakkında eleştiri ve uyarıları yapmıştı. Her eleştiri ve uyarılar yaptığında, "anladık, gerekleri yerine getirilecektir, getiriliyor" deyip hem kendimizi, hem Parti Önderliği'ni aldattığımızı, hayat çok pahalıya ödeterek kavratacaktı. Parti tarihinde ne zaman Parti Önderliği'nin talimat ve emirleri zamanında yerine getirilmişse, gelişme ve başarı yaşanmış, yerine getirilmediğinde ise kaybedilmiştir. Parti Önderliği'nin talimatlarına zamanında cevap verilmiş olsaydı, savaşa hazırlıklı girecek ve bazı olumlu sonuçlar alabilecek, partiyi yenilginin eşiğine getirmeyecektik. Önemli kazanımlarla bu süreci tamamlayacaktık. Gafletimiz, gafil avlanmamıza ve sonuna kadar da bunun yaşanmasına yol açtı, ancak Parti Önderliği'nin çabaları ile bunun önüne geçilebildi.

Savaş başladığında bazı arkadaşların önerilerine dayanarak, bu önerilere katılarak, Parti Önderliği'nin onayı, emir-talimatını almadan Metina'dan ayrılarak Haftanin'e gittim. Bunu yanlış görmediğim gibi, doğru olduğuna da inandım. Savaşa hazırlıksız girmemize rağmen, saldırılar karşısında teslim olmak düşünülemezdi; direnmeyi, bunun içinde önceden yapılmayan hazırlıkları hızla yapmayı ve böylece taktik hattı ve giderek saldırı konumunu yakalamayı, süreci lehimize çevirmeyi düşünüyordum. Haftanin'e gittiğimde Parti Önderliği'nin bana yönelik değerlendirme ve çok sert eleştirilerini içeren talimatlarıyla karşılaştım. Tüm görevlerime son verilerek, hiçbir şeye karışmamam belirtildiği halde bana bu söylenmemişti. Ama değerlendirme ve eleştirilerden bunu görebiliyordum. Kader belirleyici bir savaşın başlangıcında bu konumda kalmak, benim için hazmedilmesi çok zordu ve hatta bu koşullarda, bu biçimde yaşamanın dahi insanlıkla bağdaşamayacağı bir durumdu. Oldukça zorlandım ama yine de kendimi yitirmemeye, yaşadığım ruh halini arkadaşlara yansıtmamaya özen göstererek, verilen görevleri yapmaya çalıştım. Bu açıdan savaşın sonuna kadar ne fazla bir rolüm oldu, ne de ciddi bir desteğim oldu. Savaşın sonlarına doğru yaşanan çözümsüzlükten dolayı yaralı arkadaşların kurtarılması konusunda yanlış önerilerim gelişti. Daha sonra bazı yaralı arkadaşların kurtarılamamasında, şahadetlerinde bunun rolü oldu. Geri çekilme esnasında bana "hiçbir görevimin olmadığı, bir şeye karışmamam gerektiği" dolaylı iletildiğinde, bunun başlangıçta iletilmemesini partiye ne denli güven veremediğime yorumlayarak kendimden nefret etmeye ve alandan ayrılmayarak sonuna kadar kalmayı düşünerek, bu yönde öneride bulundum. Ama yanımda bulunan arkadaşlar bu önerimi kabul etmeyerek, mutlaka Kuzey'e gitmemi dayattılar. Yaşadığım bu ruh haliyle bir grup arkadaşı alarak Kuzey'e geçtim. Arkadaşlarla buluştuktan sonra telsizle arkadaşlarla irtibat sağladım. Telsizde, sağlam ulaştığımızı, dolaylı iletilen kararın gereklerini yerine getireceğimi belirttiğimde, sorumlu arkadaş böyle bir şeyin olmadığını, görevlerimi sürdürmem gerektiğini belirtti. Daha sonra Parti Önderliği'nin yargılama süreci başladı. Bu süreç başlatıldığında hastalığım nedeniyle yurt dışına tedavi amacıyla çıktım.

Metina'dan her ne kadar bireysel kararımla ayrılmamışsam da, Parti Önderliği'ne haber vermeden, onayını almadan ayrılmamın örgütsel açıdan ele alındığında yarattığı tehlikeli sonuçları vardır. Metina'ya Parti Önderliği'nin talimatıyla gitmiş ve görevlendirilmiştim. Metina'dan ayrılmak da ancak Parti Önderliği'nin talimatıyla mümkün olurdu. Buna gerek görülmeden, bazı arkadaşların onayına dayanılarak, bazı iyi niyetli düşüncelerle hareket edilmesi, Parti Önderliği'ni yadsıma, taktik önderliği yadsıma, parti ve görevlere ters düşme, taktik hattan uzaklaşma ve kendine göre hareket ederek kendimi uygulama anlamına gelir. İçine düşülen durum sorumsuzluğu ortaya koyduğu gibi, kader belirleyici bir savaşın daha başlangıcında savaşın örgütsüz kar-

Pratikte başarılı olmayan, sonuç yaratmayan bir devrimciliğin partide aşınmaya yol açacağı, yaratmayan bir devrimciliğin tüketeceği ve kaybettireceği, bunun sonuçta partide emek sömürüsüne yol açacağı yaşanan pratiklerden görülmektedir. Ben partime, halkıma ve insanlığa zarar vermek, tarihin önüne suçlu biri olarak çıkmak istemiyorum.

şılanmasına ve böylece daha savaşa girmeden kaybedilmesi sonucunu doğurmuştur. Ayrıca Metina'dan bu tarzda ayrılmakla, hem savaşın koordinesiz kalmasına, hem alanın kendi başına kalarak kendisini uygulamasına, düşmanın bundan yararlanmasına, moralmen daha başlangıçta üstünlük sağlamasına, özellikle de Haftanin alanına yüklenerek zorlamasına yol açmıştır.

Taktik önderliğin Güney Savaşı'nda görevi yapamaz bir duruma düşmesine ve giderek yenilgisine her ne kadar savaş öncesi tutum yol açmışsa da, savaşın başlangıcında içine girdiğim tutumda bunu hızlandırarak sonuca götürmüştür. Taktik önderliğin içine girdiği kendini tasfiye etme tutumunu her ne kadar o zaman görmüşsem de, tüm boyutlarıyla bunu bugün daha iyi kavradığımı belirtmekte yarar görüyorum. Güney Savaşı herhangi bir nedenden değil, taktik önderlik ve bu önderliğin oturtulması görevini birinci derecede üstlenmiş olan benim gafletimin sonucu olarak kaybedilmiştir. Salt Güney Savaşı kaybedilmemiş, parti yenilginin eşiğine getirilmiş, Güney'de devrimci çizginin, önderliğin geliştirilmesi, Güney'in etki altına alınması fırsatının da elden kaçırılması söz konusu olmuştur.

Genelde partinin öncülüğü taktik önderlik tarafından tehlikeye atılmıştır. Savaş bir örgütleme sanatıdır, örgütlendirilir ve doğru komuta edilirse kazanılır. Bu açıdan savaş, savaşa girmeden önce kazanılır, savaşa girdikten sonra değil. Güney Savaşı'na örgütsüz ve komutasız girildiği için daha savaşın başında savaşı kaybetmiştik. Bu savaşta direnişi, kahramanlıkları, ortaya çıkan olumlu sonuçları görmediğimi, inkar ettiğimi söylemek doğru olmaz. Aksine taktik dışılıklara, hatalara rağmen ve bu hataların sonucu olarak kaybettiklerimizin yanısıra önemli kazanımlarımızın da olduğunu, bunların yüceltilmesi gerektiğine de en çok inananlardan olduğumu da belirtmek istiyorum. Güney Savaşı, partimizin öncülüğünde yürütülen devrimci savaşın Güney'de bazı sonuçlara yol açması, giderek işbirlikçi güçleri ve onların arkasındaki emperyalist-sömürgeci güçlerin çıkarlarını zorlaması, bu güçlerin devrimci gelişmelerin önüne geçerek konumlarını sağlama almak istemelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu güçleri bu tarzda savaşa zorlamamıza rağmen ve savaşın gelişeceğini de bilmemize ve Parti Önderliği tarafından uyarılmamıza rağmen, güçlerimizi savaşa hızla hazırlayıp mevzilendirmememiz, bunun lojistik sorunlarını savaşın ihtiyaçlarına göre çözmememiz ve bunun bir sonucu olarak savaşı örgütsüz, gafil, düşmanın örgütlülüğü ve taktiğiyle karşılamamız temel hatamız olmuş, kahramanca direnişimiz bu açıdan bizi yenilgiden ve hatta imhalık durumları yaşamamızdan kurtaramayarak, diğer hataları işlememize kaynaklık etmiştir.

Yukarıdaki izahlar benim savaşa, komutaya, görev, sorumluluk ve yetkiye nasıl yaklaştığımı da çok açıkça ortaya koymaktadır. Siyasallaşmayan, örgütsel özellik kazanmayan, kendini parti iradesine terk edip onun emrine girmeyen, önderlikte ısrarlı olmayan, onun ölçülerine ulaşmayan, örgütçülüğü ve askerileşmeyi kendine bir meslek edinmeyen bir devrimciliğin, kapsamlı, hayati görevleri yerine getiremeyeceği, getirmeye kalktığında ise çok kötü sonuçlar yaşatacağı, üstlendiği görevler ile geriliği arasında sıkışıp kalacağı, bununla hem kendine zor günler geçireceği ve hem de partiye, halka önemli zararlar vereceği gerçeğini görerek, bu çelişkiyi ortadan kaldırarak, işlediği suçları hizmetiyle gidererek tarih, halk, parti karşısında kendisini aklaması gerekecektir.

Hastalığım nedeniyle yurt dışına çıktıktan sonra ameliyat oldum, uzun süre pratik faaliyetlere katılamadım. 1993 Haziran'ından itibaren Lübnan sahasında Parti Önderliği'nin denetiminde eğitim faaliyetlerine katıldım. 1994 Ocak ayında Zelê'ye gönderildim. Zelê'de ortaya çıkan tasfiyeciliğin yarattığı tahribatları gidermek, Güney Kürdistan faaliyetlerini taktik hata oturtmakla görevlendirildim. Zelê'de yaşanan tahribatların önü alınarak, önemli ölçüde giderilebildiğini belirtmek mümkündür. Ancak Güney Kürdistan'a yönelik parti taktiğinin oturtulduğu, çalışmaların buna göre geliştirilip, partinin istediği tarzda sonuçların alındığını belirtmek mümkün değildir. Geçmişten bu yana sağ anlayışın aşıldığını, parti anlayışıyla çalışmalara yaklaşıldığını, kısmi bazı sonuçların alındığını belirtebilirim. Çalışmalarda hala geri bir düzeyin aşılmamasının nedeni; geçmişte yaratılan tahribatların oldukça fazla olması ve çalışma tarzında hala parti tarzının, temposunun tam yakalanamaması, Güney'in özgün yanlarının geç tespit edilmesi, yaşamda şekillenen kişiliğin zorluklara göğüs germede zorlanması, dönüşümün geç ve zorlu olması, taktiğin pratiğe uygulanmasında yaratıcılığın zayıf olmasından dolayı sonuç alıcı yöntemlerin tespitinde zorlukların çekilmesidir. Bugün Güney'de parti taktiğini oturtmak, her bakımdan sonuç almak olanaklı hale gelmiştir. Israrlı, sabırlı, öngörülü ve sonuç alıcı bir çabayla geçmişte yerine getirilemeyen görevlerin yerine getirilmesi mümkündür. Geçmişte ya sekter, ya kuyrukçu yaklaşıldığı için bir türlü taktik uygulanmamış, hatta bunun bir sonucu olarak Güney ve Güney'deki çalışmalar partiyi zaman zaman zor durumlarda bırakmıştır.

Sonuç olarak, partinin ve öncülük ettiği savaşın ulaştığı düzey, üstlendiğim görevler, partinin beklentileri ve buna karşın sergilediğim pratik dikkate alındığında ortaya çelişkili, anlaşılması güç olan bir durum çıkmaktadır. Bu çelişki; yönetim ve çalışma tarzımın yanlışlığı, sorunları ele almada ve tedbirlerde yetersiz kalma, yetkilerimi doğru kullanmama, önderliği kendime layık görmeme, kendine göre bir partililiği yaşama ve yaşatmanın bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Böyle bir partililiğin bir şeyi kurtarmadığı, sürekli zarar verdiği, boşa çıkardığı ortadadır. Partileşmeye doğru yaklaşım; partinin istediği gibi bir partileşmeyi yaşamam, teori ile pratiğin birlikteliğini sağlamam gerektiği ortaya çıkmıştır. Bunu başaracağımı, başarmamak için hiçbir nedenin olmadığını belirtmek istiyorum. Benim sorunum pratik politikada yetkinleşme ve başarma sorunudur. Bu da doğru, yeterli bir çabayla çözümlenebilecek bir sorundur. Bugüne kadar çözümlenmemişse doğru ve yeterli bir çaba yerine, yanlış ve yetersiz bir çaba gösterilmiş olmasından ötürüdür. Bunun kökeni; partiyi örgütleme görevi üstlendiğim ama bu görevin gereklerini yerine getirmeyerek örgütlenme krizine yol açtığım, bundan kendimi sorumlu görerek zararlı olmamak için önderlik hattından çekildiğim, sıradan bir devrimciliği seçtiğim, bunda ısrar ederek devrimci sürecin gelişmesinden ve bu süreçten kişilerin yerini, rolünü dikkate almayarak kendimi geri çekip koptuğum, böylelikle her dönemin belirlediği görevlere cevap verecek bir devrimciliği yaratmadığım, geri bir konumda ve çabalarla partinin önderlik hattında görevleri üstlendiğim, böylece partinin gelişim düzeyine ulaşamadığım döneme dayanmaktadır. Daha sonraki yürüyüşüme bu damgasını vurdu. Bunun ezikliğini yaşadım, bundan kurtulmak için çaba içine gecikmeli olarak girdim, ama çabalarımda yanlış ve yetersiz olduğum için bunu başaramadım. Başaramayınca da darlığa düşerek bugüne kadar rolünü oynayan, beklentilere cevap veren başarılı bir pratiğin sahibi olmayarak yenilgili bir devrimciliği sergilemiş oldum.

Parti doğrularının (tüm derinliğine olmasa da) bilincinde olduğumu, parti doğrularına göre yaşamda pek bunlara aykırı yaşamadığımı belirtebilirim. Aynı şeyi pratik politikada başardığımı söylemek mümkün değildir. Başarılı olamamamın nedeni; çizginin gelişim süreçlerine göre kendimi hazırlamama, katmama, gereklerini yerine getirmeme, onun yerine daha çok bildiğim tarzda ve kendime göre bir çalışmayı sürdürme, çoğunlukla da esas ile tali olanı karıştırma, boş bir pratiğin sahibi olmamdan ötürüdür.

Bir bütün olarak devrimci çalışmanın her alanında, can alıcı sorunlarından tutalım en basit sorunlarına kadar bu tarz bir yaklaşımı ve uygulamayı esas almam söz konusudur. Pratikte başarılı olmayan, sonuç yaratmayan bir devrimciliğin partide aşınmaya yol açacağı, yaratmayan bir devrimciliğin tüketeceği ve kaybettireceği, bunun sonuçta partide emek sömürüsüne yol açacağı yaşanan pratiklerden görülmektedir. Ben partime, halkıma ve insanlığa zarar vermek, tarihin önüne suçlu biri olarak çıkmak istemiyorum. Partim, halkım, insanlık için kabul edilebilir bir evlat olmak, tarihin hakkımda "kötü biri değildir" diyeceği bir kişi olmak istiyorum. Bu da tamamen bana ve sunacağım hizmete bağlıdır. Bunu başaracağıma inanıyorum. Başarmak için; bugüne kadar nerede, nasıl kaybettiğimi, bunun nelere mal olduğunu bilince çıkarmış bulunuyorum, 5. Kongre gerçeğimizin sorunları ele alış ve çözüş gücünü partileşme ve askerileşmede, pratik politikada başarılı olmak için her arkadaşa verdiği gibi bana da vermiş olması en büyük dayanağım olmaktadır. Kongreden aldığım güç ve ruhla önümüzdeki dönemin görevlerine yürüyeceğime, geçmişte verdiğim zararları telafi ederek görevlerimi başaracağıma, bu temelde görevlere talip olduğuma, siz kongre delegeleri huzurunda Parti Önderliği, parti, Kürdistan halkı ve ilerici insanlık adına söz veriyorum.

Selam ve saygılarımla

Behdinan Eyalet raporu

Behdinan Eyaleti ülkemiz ve mücadelemiz açısından oldukça önemli bir role sahip olan coğrafya parçasını kapsamaktadır. Kuzey, Doğu, Güney parçalarının birleştiği üçgen diye tabir edilen stratejik bir yerdedir. Güneyde Habur suyundan başlayıp Zağroslara kadar uzanan, Van merkez, Başkale, Özalp, Gürpınar, Yüksekova, Çukurca, Şemdinli merkezlerini bünyesine alan eyaletimiz, Zağroslar, Çarçel, Cilo, Behdinan, Mere gibi dağlarıyla sarp bir arazi yapısına sahiptir.

Böyle stratejik bir coğrafya parçası olduğundan dolayı, tarihte istilacı güçlerin sürekli zaptetmek istedikleri ama kolay kolay zaptedemeyip hüsrana uğradıkları bu alan, eğer doğru savaş taktikleri kullanılırsa modern ordulara bile geçit vermeyecek niteliktedir.

Kürdistan'ın dört bir tarafına açılım yapabilme özelliği, yine halkın Kürtlük değerlerini korumuş olması gerilla savaşının geliştirilmesine önemli bir zemin sunmaktadır. Kör Cemal, Hogir ve Sarı Baran'ın pratiklerinin bölgenin bir kısmını çeteleştirip, halkın gerillayla bütünleşmesini bir dönem için engellemeleri bu gerçeği değiştirmiştir.

Güney ve Doğu gibi geri cephelerinin diğer özellikleriyle birleşince Behdinan; ülkemizde kurtarılacak alanların başında gelmektedir. Partimiz bundan dolayı alana büyük önem vermiş, büyük bir gerilla gücünü burada yoğunlaştırarak, alanı her türlü maddi-manevi imkanlarla beslemiştir.

Parti tüm imkanlarını kullanarak bu alana sürekli eğitilmiş kadro gönderirken, Avrupa ve metropollerden de sürekli savaşçı göndermektedir. En önemlisi de Parti Önderliği sürekli geliştirdiği talimat ve perspektiflerle alanı yönlendirmektedir. Bundan dolayı alan planlı, örgütlü ve sistemli bir yönelimle düşmandan arındırılacak niteliktedir.

Partimizin bu alana biçtiği rolün gerekleri, bugüne kadar yerine getirilememiştir. Eyaletimizin stratejik öneminin bilincinde olan, bir ucu işbirlikçi-ilkel milliyetçiliğe, bir ucu emperyalizm ve sömürgeciliğe dayanan ajan-provokatör şebekeleri, en fazla bu eyaletimiz üzerinde oynamışlardır. Ülkeye ilk yönelen gerilla gruplarının yoğunlaştığı bu alanda, TC, güçlerimizin ülke içine akmalarını engellemek amacıyla, ilkel milliyetçiliği sürekli güçlerimize karşı kullanmaktadır. Çoğu zaman bundan dolayı da ilkel milliyetçiliğin etkisi altına girme yaşanmıştır. Diğer yandan provokatörler, ülkeye yönelim sırasında "Hakkari'ye girmek ölümdür" diyerek her türlü engellemeyi yapmak istemişlerdir. Bütün bunlar şunu göstermektedir ki, sömürgecilik ve işbirlikçilik alanın, mücadelemizdeki rolünün farkındadır. Özellikle bundan dolayı TC, her türlü yol ve yöntemi deneyerek alanda gerilla savaşının yoğunlaştırılmasını önlemeye çalışmaktadır.

Alanda, aşiret bağlarının güçlü olmasından dolayı düşman, belli kesimleri çeteleştirerek, mücadelemize karşı kullanma yoluna gitmektedir. Askeri güçlerini, çeteleştirdiği yapıyla koruma altına almaktadır.

Eyalette büyük bir askeri güç bulunduran düşman, Van ve Hakkari'de birer tugay, Çukurca ve Şemdinli'de birer alay, Yüksekova'da bir tabur bulundururken, stratejik yerlerde ise, taburlar şeklinde askeri güçlerini konumlandırmıştır. 50 bin kişilik bir güç, eyalette konumlandırılırken, operasyonlarda bu daha da artmaktadır.

1994 yılında Botan-Behdinan eyaletlerinin birleştirilmesi sonucunda eyalete, yeni bir müdahale yapılmıştır. Söz konusu müdahale, var olan örgüt boşluğunu dolduracağına, parti öncülüğünü güçlendireceğine, otorite ve denetimini pekiştireceğine var olan boşluğu daha da derinleştirmiştir. En fazla öncülüğün ve örgütün dayatılması gereken oldukça hassas bir dönemde, ortama tam tersi örgütsüzlük dayatılmıştır. Yönetimde şekilsiz bir birliktelik ortaya çıkmıştır. Yönetimin alt kadroya yaklaşımı sekter, bastırmacı ve dağıtıcıdır. Sınıf dışı anlayışlarla mücadele yerine, geri sınıf özelliklerine prim vermiştir. Ordu esasları, emir-talimat rapor sistemleri işletilmemiştir. Talimatlardaki keyfiyetçi tarz bazı yersiz kayıpların meydana gelmesine yol açmıştır.

Giderek partinin yönetim ve örgüt esaslarıyla çelişen ve çatışan burjuva, liberal, bürokrat tarz pratikte de tam bir tasfiyecilikle sonuçlanan bir durumu yaratmıştır.

Yönetim; kadro, komuta yapımızın önünü açıcı, geliştirici değildir. Çünkü bunun için gerekli yetkinliğe ulaşamamıştır. Yönlendirmede oldukça zayıftır. İçten içe kadrolara karşı bir güvensizliği de söz konusudur. Zaman zaman kişiler dıştalanmış fakat bu konumda olan kişilerin durumu da dışa yansıtılmamaya çalışılmıştır.

Yönetimin üslup, çalışma tarzı, yol-yöntemde oldukça geri tutumlar içinde olması ahlaki değerlerde aşınmaya yol açmıştır.

Parti öncülüğünü sağlamlaştırma adına, partiye ince bir tasfiyecilik dayatılmıştır. Şahadetler, kaçışlar ve savaş dışı kalma ve tasfiye olma durumları tamamen yönetimin doğru olmayan tarzı sonucu yaşanmıştır.

1994'ün yazında, Parti Önderliği'nin alana müdahalesi gündeme gelmiştir. Müdahale gücü, başaşağı gidişatı durdurmuş, tasfiyeciliğin önü alınmıştır. Gözle görülür belli gelişmeler yaşanırken, belli oranda savaşa katılım sağlanmış, savaşçı yapımız moral kazanmıştır. Fakat müdahale, var olan sorunları çözüme kavuşturmada, partinin önüne koyduğu görevleri yerine getirmede yetersiz kalmıştır. Bu anlamıyla rolünü çok sınırlı bir şekilde oynamıştır. Partinin beklentilerinin çok gerisinde bir tarz ve tempo tutturmuş, bu da var olan sorunları çözemediği gibi, parti öncülüğü de oturtulamamıştır. Belirli bir kesimin müdahaleyi kabullenmeyip boşa çıkarma çabaları da olmuştur. Eleştiriler ve rahatsızlıklar resmi ortamlarda dile getirilmemiş, yer yer tepkiciliğe, dedikodu ve didişmeciliğe vardırılmıştır. Yönetimin birbirleriyle ilişkilerine damgasını vuran tarz, açıkta uzlaşan, gizliden ise çatışan ve çekişen bir tarz olmuştur. Müdahalenin çabaları yeterince karşılık bulamamıştır. Bunda müdahalenin önüne koyduğu hedeflerin yapı tarafından kavranmamasıyla birlikte, hedeflerin gerçekleşme koşullarının olmayışına inanma ve yapıya destek vermemenin de belirgin bir yeri vardır. Özünde dar pratikçi anlayışın sorunlara etraflı çözümler getirmeyip altında boğulma vardır. Dolayısıyla bu dönemde öncülük adına partiye siyasi olarak dar, yetmez bir devrimcilik dayatılmıştır.

Ordu yaşamını oturtmada, en alttan en üste kadar yaşanan genel anlamda bir keyfiyetçilik olmuştur. Birbirinin tam tersi uç uygulamalar söz konusu olmuştur. Şöyle ki, 1992'de Xankûrkê'de "ordulaşmayı gerçekleştiriyoruz" adı altında yapıya disiplin, yaşam, kural-kaide gibi hususlarda tam bir kalıpçılık ve biçimcilik dayatılmıştır. Bu tutmayınca da tersi yönden bir gevşeklik, disiplinsizlik, herkesin her istediğini yapabildiği bir düzen oturtulmuştur. Yaşamda parti karşıtlığına kadar gidilmiş, askerileşme yerine, sivil yaşam kuralları egemen olmuştur.

Sınırlara yığılan büyük güçler, savaş tarzında gerillayı oturtamayıp, sınır boylarına hapsolma durumu, "sınır kültürü" denilen parti dışı bir savaş ve yaşam anlayışının şekillenmesine yol açmıştır. Bu yaşamda rahatlık sonuna kadar vardır. Gerillacılık olmadığı için gerilla yaşam kuralları oturtulmamıştır. Üslenmeden hareket tarzına, yoldaşlık ilişkilerine

Devamı 23. sayfada

Bitsin istemiyordum saygı duruşu sürsün sonsuza kadar

26 Ocak 1993, Salı

Sabah, nöbetçi arkadaşın "içtima, içtima" sözleriyle kalktık. Nöbetçi arkadaşın bizi kaldırması bir mesele. Her günkü gibi, her arkadaşın üzerinde battaniyeyi iki-üç defa kaldırdıktan sonra ancak kalkabildik. Üç gündür devam eden fırtına daha da şiddetlenmişti. Bu durumlarda dışarıda içtima yapamıyorduk. İçtimamızı çadırın içinde yaptık. Sabah kahvaltısından sonra diğer takım da çadırımıza geldi. Çadırımız aynı zamanda okul işlevini de görüyor. Sabah saat sekizde eğitimimize başladık. Birinci dersin ortasındayken bir arkadaş içeri girdi. Komisyondan izin aldı; "Zerdeşt arkadaş acilen iki arkadaşın gelmesini istiyor" dedi. İki arkadaş gitti. Bir şeyin olduğu, arkadaşın heyecanından ve telaşından belli oluyordu. Eğitimimizin sabah bölümü bitmek üzereydi ki giden iki arkadaşımız geri döndü. Fırtınadan her tarafları buz olmuştu. Saçları bem beyaz kesilmişti. Fırtınanın şiddetini anlamak için onların o haline bakmak yeterliydi. Biri komisyondaki arkadaşa yaklaştı, kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra bir köşeye gidip oturdu. Eğitim bittikten sonra komisyon sorumlusu arkadaş; "Aşağı bölükteki Sabri yoldaş rahatsızlığı sonucu bu sabah şehit düşmüştür. Öğleden sonra tören yapılacaktır. Şimdi şehitlerimizin anısına bir dakikalık saygı duruşuna geçiyoruz" dedi. Hepimiz saygı duruşuna geçtik. Saygı duruşu sırasında hep şehitlerimizi düşündüm. Birden Cevahir ve Sertaç yoldaşların fotoğrafları gözlerimin önüne geldi. Hiç bitsin istemiyordum, sonsuza kadar saygı duruşunda bekleyeyim diyordum. Ama bitecekti. Zaten bitmişti. Önemli olan şehitlerimizi yaşatmaktı.

Öğleden sonra hepimiz hazırlandık. Tören için aşağı bölüğe gidecektik. Fırtına şiddetinden bir şey kaybetmemişti. Aşağı bölüğe tek sıra halinde gittik. Çadırlara yaklaştığımızda Battal arkadaş kunasın ucuna ARGK bayrağını taktı. Rüzgarın yardımıyla bayrak çok güzel dalgalanıyordu. "Şehit namirin" sloganlarıyla tören sahasına geçtik. İçtima düzeni aldık. Şehidimiz battaniyenin içinde karşımızda uzanmış bekliyordu. Şehidin üzerine ARGK bayrağını serdikten sonra Zerdeşt arkadaşın komutasıyla bir dakikalık saygı duruşuna geçtik. Arkasından şehidin yaşamı ve şahadeti üzerine kısa bir konuşma yapıldı. Sonra şehidimizi defnettik ve tören dağıldı. Tekrar çadırımıza döndük. Arkadaşlar hemen toplandılar. Sabri yoldaşın yaşamı, mücadelesi, şahadetinin anlam ve önemi üzerine konuşmalar yapıldı. Arkadaşımız önceden hastaymış, fakat hastalığını arkadaşlara söylememiş, hastalığının arkadaşların önüne engel olabileceğini düşünmüş. Son iki günde hastalığı ağırlaşmıştı. Yalnız üç gündür dışarı çıkmamızı engelleyen fırtına yoldaşımızı hastaneye götürmeye fırsat vermemiş ve yoldaşımız şehit düşmüştü. Bizlere düşen en büyük görev mücadeleyi şehitlerin bıraktıkları yerden alarak yükseltmek olacaktır. Bundan başka şehitlere gereken bağlılığı sağlayamayız. Onlara bağlılığın gerçek ifadesi mücadeleyi yükseltmektir.

Akşam ekmek pişirme sırası yine bana gelmişti. Ben Mahsum ve Zınar arkadaşlar mutfakçıydık. Yine popurlar çalışmıyordu. Yalnızca biri çalışıyordu. Zınar arkadaş kar getirip su eklemeye çalışıyordu. Mahsum arkadaş yukarıya savurduğu kaba elleriyle hamur yapıyor, ben de bozuk olan popurları tamir ediyorum. Mutfağımızın üzerindeki naylonumuz yırtıldığı için rüzgarın getirdiği karın büyük kısmı içeriye giriyordu. Elimizde bulunan dört popurdan ancak ikisini çalıştırabildik. Biri devamlı yanıp sönüyordu. Popurla uğraşırken her tarafım is olmuştu. Popur dumanı insanı boğuyordu. Tüm arkadaşlar nefret ediyorlardı bu dumandan. Onun için hiç kimse mutfağa girmek istemiyordu. Bu papurlardan kurtuluşun tek yolu bir an önce baharın gelmesiydi.

Gece geç saatlere kadar ekmek çıkardık. Çıkarıncaya kadar da verem olduk. Bir taraftan içeriye giren kar, diğer taraftan da yanıp sönen popurlar. Ama bütün bunlara rağmen işimizi bitirmeyi başardık. Zınar arkadaş hemen gidip yattı. Mahsum'la birlikte su ısıtıp başımızı yıkayacaktık. Karı çaydana doldurduk, erimesini bekledik. Su yavaş yavaş ısınırken ikide bir dışarıyı kontrol ediyorduk. Rüzgar şiddetinden bir şey kaybetmemişti. "Başımızı yıkamayalım, elimizi yüzümüzü yıkayalım yeter" dedim Mahsum'a. O da güldü: "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu havada kim başını yıkar!" Suyumuz ısındıktan sonra alelacele elimizi-yüzümüzü yıkadık. Büyük bir hızla çadıra gittik. Yanan sobanın yanında biraz kendimizi ısıttık. Bir sigara içtikten sonra sobanın etrafında uzandım. Şehitlerimizi düşündüm. "Susmak yok artık, haykırmak var. Hem de sıradağları devrircesine haykırmak" dedim kendi kendime.

30 Ocak 1993 Cumartesi

Dün gece oldukça geç yatmıştım. Battaniyelerimiz eksik olduğundan sobanın yanında uzandım. Soba ısısını alan tarafım ısınıyor, kapı tarafına denk gelen taraf ise gelen rüzgarın vurmasıyla oldukça üşüyordu. İki gündür içeride yaptığımız içtimamızı bu sabah dışarıda yaptık. İçtimadayken ellerim o kadar üşüyordu ki bir an kopacağını düşündüm. Kar taneleri rüzgarın desteğiyle ellerime ve yüzüme iğne gibi batıyordu. İçtima biter bitmez, hepimiz adeta çadıra saldırdık. İçeride yanan gaz sobamız çadırın içini oldukça ısıtıyordu. Hemen sobanın yan tarafına geçip oturdum. Son zamanlarda hep yerim oradaydı. Zaten arkadaşlar oranın üzerime tapulu olduğunu söylüyorlardı. Genelde kimse oraya oturmuyordu.

Birkaç gündür eğitim aralarında arkadaşlarla sürekli Kürtçe konuşuyordum. Kürtçe'yi, bu kış süresinde tamamen öğrenmeye kesin kararlıyım. Arkadaşlar da çok yardımcı oluyorlardı. Kürtçe'yi öğrenmeye ihtiyacımız var. Halkımızın arasına girdiğimizde Kürtçe büyük bir ihtiyaç olarak kendisini gösteriyordu. Şemdinli'ye ilk girdiğimizde herkes Kürtçe konuşurken, ben susuyordum. Bu da beni üzüyordu. Halkın içinde haykırmam gerekirken susuyordum. Halkın arasında konuşabilmek, duygu ve düşüncelerimi anlatabilmek için en kısa sürede, ar-

> ***"Doruklardan vadiyi, uzaktan geçen insanları, şehirlerin ışıklarını izlemek, serin rüzgar eserken gece büyük bir gerilla ateşi yakıp çay kaynatmak ve üşüyen içi ısıtmak, uzanırken ateşin etrafında gök yüzünde yıldızları saymak belki de dünyanın en güzel ve en zevkli işidir."***

kadaşların da yardımıyla, Kürtçe'yi öğreneceğim. Eğitimimizin sabah bölümü bittikten sonra eğitime bir öğünlük ara verdik. Akşam bölük morali vardı. Yani kültür gecemiz. Onbeş günde bir böyle geceler düzenliyoruz. Bizim her dakikamız, her günümüz hep moraldir. Arkadaşlarımızın her biri kendi başına bir moral. Bölük içinde düzenlenen bu kültür gecesine her arkadaş kendi yetenekleri dahilinde bir şeyler hazırlar ve geceye katılır. Böylece kültür gecemiz oldukça zengin geçer.

"Ellerim o kadar üşüyordu ki bir an kopacağını düşündüm. Kar taneleri rüzgarın desteğiyle ellerime ve yüzüme iğne gibi batıyordu."

Öğle yemeğinden sonra aşağı bölüğe köz getirmek için indik. Bugün güneş açmıştı. Yalnız rüzgar yine esiyordu. Esen rüzgar güneşin ısıtıcılığına engel oluyordu. Arkadaşlar yavaş yavaş kendilerini morale hazırlıyorlardı. Renas arkadaş da moral hazırlığı yapan arkadaşlardandı. Bir skeç hazırlıyordu. Bu skeç için işkenceci birini arıyordu. Nazikçe yanıma yaklaştı. "Mordem arkadaş, skeçimiz için bir işkenceci gerekiyor. Senin tipin biraz buna uygun" dedi. Ben de gülerek cevap verdim; "Heval bugüne kadar kaç moral yapıldıysa bana ya ajan rolünü, ya işbirlikçi, ya da subay rolünü verdiniz. Artık, bu rollerde oynamayacağım. Gerçekten de bu roller beni korkutuyor" diyerek kabul etmedim. Bunun üzerine kahkahalara boğuldu. Aynı teklifi Amed arkadaşa yaptı. O da aynı gerekçelerden dolayı kabul etmedi. Zaten Amed'le karar almıştık: "Bu defa baş rolü verirlerse oynarız."

Akşam yemeğinden sonra moral gecemize başladık. Morale Azad arkadaşın gecenin anlam ve önemini içeren konuşmasıyla başlandı. Moralde söylenen türkülerde tüm Kürdistan'ı gezdik. Bunun yanında Arapça, Türkçe ve Almanca söylenen şarkılar da gecemize renk kattılar. Enternasyonalizm gecemize de yansıdı. Bazı arkadaşlar kısa skeçlerle moralimizi zenginleştirdiler. Fotoğraflar çektik. Yine diğer çadırdan getirilen lüks çadırımızın içini gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Biz çadırımızda lamba kullanıyorduk. Işığı o kadar azdı ki köşelerde oturan arkadaşların yüzünü göremiyorduk. Ama lüks ortalığı apaydınlık yapmıştı. Çok güzel bir gece geçirdikten sonra yukarı takım topluca çadırına gitti. Topluca gitmek en sağlıklısıydı. Onların çadırı bizden yüz metre uzaktaydı. Ama böyle fırtınalı günlerde insan Zağros'ta, on metrelik bir mesafede bile insan yolunu kaybedebiliyordu. Topluca gidildiği zaman bunun önüne geçiliyordu.

Son günlerde biraz kendime geldim diyebilirim. Arkadaşların da bana yardımları ve destekleri oldukça fazla. Artık şahadetlere doğru temelde yaklaşmam gerektiğini ve ona göre tutum ve davranışlar sergilemem gerektiğini bilince çıkarıyorum. Sertaç ve Cevahir yoldaşlar sık sık rüyalarıma misafir oluyorlar. Dilerim bu gece de düşümde onlarla buluşurum. Onları rüyada görmek çok güzel. Eskiden hep bana yardımcı oldular, arka çıktılar. Şimdi de aynı güç ve desteği bana veriyorlar. Artık cesaret alıyorum onlardan, güç kaynağım oluyorlar. Yaşasın özgür ve bağımsız Kürdistan için ölümsüzleşen şehitlerimiz!

9 Şubat 1993, Salı

Fırtına son birkaç gündür yerini bazen kar yağışlarına, bazen de güneşe bırakıyor. Hava güneşli olduğu zaman hepimiz çadırın dışına çıkıyor, güneşleniyoruz. Bazen de kar topu oynuyoruz. Hatta zaman zaman güreş tutuyoruz. Karın içinde güreş tutmanın zevki de başka. Artık küçük bir çadırla sınırlı yaşamanın tüm arkadaşları sıktığı belli oluyor. Sıkıntıları biraz da olsa üzerlerinden atmak için bu tür oyunlara başvuruyorlar.

Zağroslar'da ısıtıcı bir hava buldun mu yararlanmalısın. Biz bunu artık en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz. Çünkü güneşin ne zaman yerini tüyleri ürperten fırtınaya bırakacağı belli olmuyor. Her an hava değişebilir. Fırtına estiğinde kendisiyle birlikte karı da dollara sürüklüyor. Çadırdan dışarıya çıktığında her an boğulabileceğini düşünüyorsun. Soluk alıp vermede zorlanıyor insan. Hele hele rüzgar şiddetlendikçe çadırımızın çıkardığı sesler kulağa hiç hoş gelmiyor. Sanki çadırımız parça parça oluyor. Her şeye rağmen yaşamımız neşeli, moralli geçiyor. Gece sohbetlerimizin tadına doyum olmuyor. Gece sohbetleri Zağros soğuğuna karşı en iyi ilaçtır. Her gece bu sohbetlerimizi geliştiriyoruz.

Suyun ve gazın olmamasından dolayı ne yıkanabiliyoruz ve ne de elbiselerimizi yıkayabiliyoruz. Üzerimizdeki elbiseler kirden rengini kaybetmiş. Popurun isiyle simsiyah olmuşlar. Ayrıca çok sertleşmişler. Bazı arkadaşlar, "Düşman operasyonlarda özel olarak kurşun geçirmez elbiseler giyiyor, biz de kir sayesinde kurşun geçirmez yeleklere ve pantolonlara sahip olduk" diyorlardı. Bir arkadaşımız dayanamayıp kurşun geçirmez elbiselerini yıkadı. Kurutup giydikten sonra içimizde en çok o dikkatleri üzerine çekti. İkimiz yan yana geçtik. Bir ona, bir de kendime baktım. O pırıl pırıl parlıyordu. Ben ise bir maden işçisinden farksızdım. Onun elbiselerine baktıkça elbiselerimin ne kadar kapkara kesildiğini daha iyi görüyordum. Fakat karşımdaki arkadaşlara baktığımda onların da elbiseleri benimki gibi kara, kurşun geçirmez elbiselerdi. Arkadaşların bu hali bana öyle doğal geliyordu ki, sanki tüm elbiseler böyle piyasaya sürülüyordu.

Bir mum ışığı kadar ışık saçan fenosumuzun etrafında toplanmış tartışıyoruz. Fanusumuzun camı iki parçaya bölünmüştü, üst tarafı isle kapkara kesilirken, alt tarafı da ancak mum ışığı kadar etrafa ışık saçıyordu. Sigara içen arkadaşlar çakmaklarını yaktıklarında çakmak ışığı ortalığı daha iyi aydınlatıyordu. Karanlıkta görünmeyen arkadaşları görmemize neden oluyordu. Buna rağmen bu mum ışığı altında arkadaşlar defterlerine bir şeyler yazmaktan geri de kalmıyorlardı.

Bazen konuşan arkadaşların sesini anlayamıyoruz. Çünkü fırtınanın şiddetinden kalkıp oturan çadırımızın naylonu öyle kötü bir ses çıkartıyor ki, bu sesten dolayı arkadaşların sesini duyamıyoruz. Bu fırtınayı hiçbirimiz sevmiyoruz. Sanki düşman gibi. Ama yıldıramıyor bizi. Sonunda yenilen hep fırtına oluyor, düşman gibi. Özellikle gece battaniyelerin altına girdiğimizde her arkadaş battaniyeyi sıkı bir şekilde kendine sarıyor ve çantasını yastık yerine kullanıyordu. Gece sessizliğini her ne kadar rüzgar ve naylonun sesi bozuyorsa ve rahatsız ediyorsa da böyle gecelerde yatağa girdiğimde bu sesi baharda, ormanlarda sabahları Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çalan kuşların sesi, şırıl şırıl akan suların sesi olarak düşünüyor ve öylece yatmaya çalışıyorum. Oldukça da yararı oluyordu. Bazen de bir türlü uyku gözüme girmiyordu. Sanki bu ses beni uyutmamak, rahatsız etmek, yorgun düşürmek için çıkıyordu. O zaman onu her gün Xankûrkê'ye gelip bomba bırakan uçakların sesi veya KDP'nin kulakları sağır edercesine patlayan havan topları sesi gibi düşünüyor kin güdüyorum, nefret ediyordum. Ama diğer taraftan da ona karşı hiç yılmadan yaşadığımız, Zağrosların doruklarına yaşamı taşırdığımız için mutlu oluyorum.

Zorluklara göğüs gererek yaşamak, yaşamların en güzeli.

15 Şubat 1993, Pazartesi

Yine her günkü yerime geçmiş, elime aldığım kalemle defterimin bembeyaz sayfalarını yazımla karalamaya, bir türlü konuşma diliyle birilerine anlatamadığım duygularımı, beklentilerimi, bana bir yoldaş gibi olan özlemlerimi, sevgilerimi paylaşan, bilinmeyen sırlarımı bilen, içimi ferahlatan, kısacası benimle yaşamımı paylaşan defterime bugün bahara olan tutkularımı aktaracağım.

Daha düne kadar bir mum kadar ışık saçan fanusla gecelerimizi geçiriken, bugün yeni gelen lambamız etrafı daha fazla aydınlatıyor. Lambanın ışığı sayesinde bugün köşelerde olan arkadaşları da görebiliyorum. Bazı arkadaşlar battaniyelerin altında tatlı sohbetlere girmiş, bazıları çoktan derin uykulara dalmış, birkaç arkadaş da yanımda lambanın etrafında toplanarak mayın çeşitlerini ve nasıl yapıldıklarını anlatan bir kitabı okuyorlardı. Kitap Arapça yazılıydı. Sipan arkadaş okuyordu, sonra diğer arkadaşlara anlatıyordu.

Çadırımızın içine girebilmek için iki kapıdan geçmek gerekiyor. Birinci kapı ile ikinci kapı arasını lojistik için kullanıyoruz. İçeri girmeden önce ayakkabılarımızı burada çıkarıyoruz. Sonra içeri giriyoruz. Ayrıca ikinci kapının etrafı naylonla örtülmüş. Bu bölme ile çadırın içindeki ısının dışarıya çıkmasını engelliyoruz. Oldukça da yararlı oluyor. Yalnız naylonumuz duvarla birleştiği yerde yırtılmış, dışarıdan gelen soğuk hava bu yırtık yerden içeriye giriyor. Ve o tarafın soğuk olmasına neden oluyor. Vücudumuzun bir kısmı sobanın ısısıyla ısınırken, yırtık naylon tarafından gelen soğuk hava diğer tarafımı donduruyor, üzerime battaniye atarak kendimi soğuktan korumaya çalışıyorum.

Evet "bahar sevdadır" deniliyor. Ben bu sevdaya öyle özlem duymuşum ki anlatamam. Şimdi tüm varımı yoğumu sabra yüklemişim ve öylece baharın gelmesini bekliyorum. Bahar gelsin ki biriken kin, çekilen acılar, halka duyulan özlem, dağların doruklarına olan aşk, doğaya olan sevda, bir yudum suya olan özlem bitsin. Her geçen gün düşmana olan kinim, nefretim, intikam hırsım artıyor. Sertaç yoldaşa, Cevahir yoldaşa, tüm şehitlere her gün söz veriyorum; yolunuzun takipçisi olacağım. İntikamınızı alacağım, yeter ki bahar gelsin. Biliyorum bahar gelecek, hem de çok yakında. Hayatımda ilk defa bütün bir kışı Kürdistan doğasının belki de en acımasızı olan, İran Kürtlerinin deyimiyle bugüne kadar hiçbir insanın yaşamayı denemediği, yalnızca Apocuların yaşamıyla süslediği Dalamper'de, yani Zağroslar'da geçirdim.

Zağroslar'da kış başka olur. Dışarıya çıkmaya üşenenler olur. Fırtınası acımasızdır. Birçok yoldaşımızın ya canını almıştır, ya savaş dışı bırakmıştır. Yine de yıldıramamıştır bizleri. Daha kinlendirmiştir, yaşama sevdalandırmıştır. Bahara olan özlemlerimizi daha da artırmıştır.

Ve ilk defa bir baharı bütün güzellikleriyle Kürdistan dağlarında geçireceğim. Kürdistan'da yaz, sonbahar, kış mevsimleri başkadır, her birisinin ayrı güzellikleri vardır. Fakat baharın güzellikleri Kürdistan'da başkadır. Hele hele gerilla için daha da anlamlıdır bahar. Elbette benim için anlamı bambaşka olacak. Eriyen kar suları derelerden taşacak, ben de bunları dağların doruklarından izleyeceğim. Bu ulaşılmaz bir mutluluk olsa gerek. Bazen o suları yarıp geçeceğim. Hele hele karı eritip suyunu içmekten kurtulacağız. Dudakları çatlatan o soğuk suları içerek yüreğimdeki kini, öfkeyi sulayacağım. Üç aydır yıkayamadığım vücudumu o sularla yıkayacağım. Üç ayın kirini-pasını üzerimden atacağım. Ve en önemlisi düşmana baharla birlikte güçlü darbeler indireceğiz. Ben de içinde yerimi alacağım.

Bahar güçlü atılımımızın başlangıcı olacak, bahar bizi halkımıza kavuşturacak. Yüzüne hasret kaldığımız halkımızı göreceğim. Öyle hasretim ki küçük çocuk seslerine, onları kucağıma alıp okşamaya, öpüp sevmeye hasretim. Onlara özgür bir gelecek yaratmak için savaşmak gerekiyor.

Özgür bir ülkede yaşamalıdırlar, Helin, Memo, Evindar, Sidar. Onların da bir ülkesi olmalıdır. Ya dağların doruklarına olan sevdam on katına çıkmıştı. Bir kampta üç çadırla sınırlı kalmak, dağların doruklarını uzaktan izlemek, onlara ulaşamamak acı veriyordu. Doruklardan vadiyi, uzaktan geçen insanları, şehirlerin ışıklarını izlemek, serin rüzgar eserken gece büyük bir gerilla ateşi yakıp çay kaynatmak ve üşüyen içi ısıtmak, uzanırken ateşin etrafında gök yüzünde yıldızları saymak belki de dünyanın en güzel ve en zevkli işidir. Yeter ki bahar gelsin. Bu güzellikleri talan eden, yok eden, bize zehir eden düşmana; bu güzelliklerden aldığımız güçle öyle darbeler vuracağız ki, ona kaçma şansını bile vermeyeceğiz. Öyle ki, Kürdistan'da baharın güzelliği acımazsız geçen kışın şiddetinden belli olur.

"Bahar gelsin ki biriken kin, çekilen acılar, halka duyulan özlem, dağların doruklarına olan aşk, doğaya olan sevda, bir yudum suya olan özlem bitsin."

18 Şubat 1993, Perşembe

Gerillanın da morale, ilgiye, sevgiye dostluğa ihtiyacı vardır. En çok da yoldaşlar birbirlerinin sevgisine, ilgisine muhtaçtır. Her gerilla yoldaşlarına moral kaynağı olur. Sevgisini, dostluğunu yoldaşlarıyla paylaşır. Bizleri ayakta tutan aramızdaki bağdır, sevgidir ve birbirimize olan saygımızdır. Gerilla sanatı gerillayı çok yönlü kılar. Gerilla en iyi örgütleyicidir, en iyi asker, en iyi öncü ve en iyi önderdir. Kürdistan'da gerilla yeni yaşamın kendisidir. En büyük gerilla, Kürdistan'daki gerillaları yaratan Başkan APO'dur.

Mücadelemiz ilk ortaya çıktığında önderlerimiz en kötü koşullar içinde mücadeleyi yürüttüler. Hiç yoktan bugünkü imkan ve fırsatları yarattılar. Bir tek tabancayla birçok eylem yaptılar. Günlerce aç kaldılar, yatmadılar, ama hiçbir zaman yılmadılar ve bizlere bugünleri armağan ettiler. Onun içindir ki, Kürdistan'daki gerilla yaşamı en kutsal yaşamdır. Bu yaşamı yaratmak için nice yiğitler canlarını feda ettiler. Bu yiğitlerin mirasını korumak, geliştirmek, gelecekteki nesillere taşırmak da bize düşüyor.

Gerillacılığı kitaplarda okumak, filmlerde izlemek, başkalarından duymakla tanımak imkansızdır. Gerillacılığı ancak yaşayarak tanır ve onun zevkine varırsın. Hele hele iyi bir gerilla olmak için çaba harcarsan en değerli yaşama geldiğini, bu yaşamla ölümsüzleşeceğini anlarsın. Gerillacılıkta tüm yeteneklerini yaşam gereği sergilemek zorundasın. Her insan yeteneklidir, fakat bazen yetenekleri sınırlı olabilir. Ama gerillada tam bir yetenek oluyorsun. Her konuda bilgi sahibi oluyor, birçok konuda uzmanlaşabiliyorsun. Belki de gerilla en yetenekli insandır. Geçmişteki yaşamda hep ailenin, onun bunun emeğiyle geçinmişsen, hep hazıra alışmışsan gerilla yaşamında başlarda zorlanırsın. Fakat yoldaşların yardımıyla, yaşam zorluklarının kendisini dayatmasıyla, kısa bir sürede ortama uydurursun kendini.

İlk başlarda birçok konuda zorlandım. Sigara sarmakta, ekmek pişirmekte, yemek yapmakta, gerilla ateşi yakmakta vb. Hayatımda hiç tütün içmemiştim. Hep sigara içmiştim. Kampa geldiğimizde tütün vardı. Sigaramızı kendimiz sarıp içiyorduk. Ben bir türlü sigara saramıyordum. Ferhat arkadaş kısa bir sürede sigara sarmayı öğrendi. Genellikle sigaralarımı Ferhat arkadaşa sardırtıyordum. Onu bulmadığım zaman, kalemin etrafına sigara pelini sarıyor, sonra pelin içine tütün koyuyor ve böylece ortaya bir sigara çıkıyordu. Sigara sarmayı denediğim zaman hep yırtıyordum. Hatta bir ara bırakmayı düşündüm. Fakat gerilla çaysız ve sigarasız olmaz. Onu öğrendikten sonra sarma yönünde öğrenmeye karar verdim. Üst üste sigara bozarak sonunda sarmayı başardım. İlk mutfağa Lelikan'da girdim. Daha önce erkek arkadaşların ekmek pişirdiklerini görmüştüm. Çok tuhafıma gidiyordu. Ekmek pişirmenin hep kadına özgü olduğunu düşünüyordum. Fakat Kürdistan kadınının yazgısını değiştiren PKK, her militanına da yaşamın zorlukları karşısında, ihtiyaçları karşısında kendisine odun bile getirmekten üşenirken, bunların kadınların işi olduğunu düşünürken, bugün partimiz sayesinde bu tabuları kırmış bulmaktayız. Ekmek pişirirken bazen yakıyoruz. Bazen hamur çıkıyor, bazen de analarımızın ekmeğini aratmayacak şekilde güzel ekmek çıkarıyoruz.

İlk yemek pişirdiğimde pirinç çorbası yapayım derken kuru pirinç oldu. Suyla pirincin ölçüsünü tutturamamıştım. Tabii pirincin altını da yaktım. Zamanla gerillada yenilen tüm yemekleri yapmasını öğrendim. Başlangıçta yaptığın yemekler güzel olmayınca üzülüyorsun. Ama arkadaşların beğendiği bir yemek yaptığın zaman mutlu oluyorsun. Arkadaşlarına iyi hizmet ettiğini düşünüyorsun. Arkadaşlara hizmet etmek, çok güzel bir şey.

Eylemlilik gerilla yaşamının temel kaynağıdır. Ona ruh veren, onu yaşatan, cesaretli kılan ve gerillanın özgürlüğe giden yoldaki motorudur. Eyleme gidişte gerilla heyecanın en doruğunu yaşar. Sürekli eylemlilikle gerilla bir altın gibi parlar ve paslanmaz. Eylemsizlik gerillanın düşmanıdır. Düşmana korku verir, cesaretini kırar, poslı kılar. Bunun bilincinde olan gerilla kendisini en çetin eylemler için hazırlar. Savaşmak isteyen hiçbir gerilla kamp yaşamını sevmez. Kamp onun hareketini

daralttığı için kamp ortamı cehennem gibidir. Hele hele Zağroslar'da bu daha da geçerlidir. Ama kış aylarında zorunlu olarak kampa girildiği zaman da kendini en iyi bir şekilde bahara hazırlar. Eğitimine ağırlık verir. Kendini güçlü kılar.

Yağmurlu gecelerde yürümek, soğuk gecelerde taşların altında yatmak oldukça zor olabilir. Fakat özgürlük savaşçısıysan, zafere inanıyorsan, halkını seviyorsan, her türlü zorluğu yeneceğine inanırsın. Bu zorlukları yendiğin zaman da zafer kazandığını, zafer kazanmanın da ne kadar güzel olduğunu anlarsın. Kürdistan dağları güzeldir. Kürdistan doğası bu dağları güzelleştirir. Asıl dağlarımızı güzelleştiren eylemler sonrası gerillanın dağların doruklarında halay çekmesidir. Ve dağlarımız gerillayla güzeldir. Gerillayla onurludur. "İnsanı yaşatan sudur, havadır; güzeli güzelleştiren çirkinin olmasıdır" derler. Ama Kürdistan'ı var eden, Kürt halkını yaratan, ona can veren, Kürdistan'ı şehitler ülkesi yapan gerilladır. Yeni yaşamın, özgürlüğün anahtarıdır, adıdır.

"Bu fırtınayı hiç birimiz sevmiyoruz. Sanki düşman gibi. Ama yıldıramıyor bizi. Sonunda yenilen hep fırtına oluyor, düşman gibi."

"Yaşasın Kürdistan'daki gerillaları yaratan en büyük gerilla Başkan APO!"

23 Şubat 1993, Salı

Dün Sertaç yoldaşın şahadetinin birinci yıldönümüydü. İki-üç gündür yanımıza gelen karargah komutanlarımızdan Mahir arkadaş benimle konuştu. Sertaç ve Cevahir yoldaşların şehit düştüklerine dair aileye haber vermesini söyledim. Kendisi de bunun bir görev olduğunu ve en kısa sürede aileye bildireceğini belirtti. Buna çok sevindim. Ne kadar zor da olsa bu gerçeği öğrenmek onların en doğal hakkıdır. Başkalarından duyacaklarına partiden bu gerçeği öğrenmeleri daha doğru ve iyi olur. Acı da olsa onlar bunu kabul edecekler.

Haber versinler dostlara, Sertaç, Cevahir, tüm şehitlerimiz kanlarıyla suladılar topraklarımızı. Haber versinler Sertaç'ın Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çalan kuşlarına. Haber versinler Cevahir'in bahçemizdeki sarı çiçeklerine. Siz ey kuşlar, her sabah penceremize konar; Rodrigo'nun, Bethoven'in bestelerini çalardınız. Sertaç yatağından kalkar, mutfaktan ekmek getirip sizlere verirdi. Sonra çaldığınız müzik önünde okurdu. Her 22 Şubat'ta mezarını siz ziyaret edin. Zaferin kesin olduğunu, mücadelenin büyüdüğünü, bayrağı yere düşürmediğimizi bildirin. O zaman Sertaç toprağın altından haykıracaktır. Mutlu olacaktır. Haberi duyduğunda belki de ağlayacaktır. Kezban ananın parıldayan gözlerinden gözyaşları akacak, yanaklarından süzülüp gidecektir. Ana yüreğidir. Ağlayıp, gözyaşı dökmesi, sızlaması normaldir. Ama bu gözyaşları sevincin ifadesi olmalıdır; onurlu, yiğit evlat yetiştirmenin verdiği gururun gözyaşları olmalıdır. İki şehit anası olmanın yüceliğinin verdiği duygunun gözyaşları olmalıdır. Ali baba dudakları arasına bir Maltepe sigarasını koyacak, duyduğu acıyla sigaranın dumanını o yorgun ciğerlerine çekerek o melul gözlerinden yaşlar akacaktır. Belki Kezban ana haykırarak ağlayacaktır. Ama Ali baba buna cesaret etmez. Haykırarak hiç ağlamamıştır. Yakıştıramamıştır hiçbir zaman erkekliğe. Nasıl ki, her zaman onun en büyük dayanağı olmuşsa Kezban ana, yine temel dayanağı olacaktır. Ona işte şimdi can olacaktır, yoldaş olacaktır. Ali babaya; onurlu evlatlar, vatanı için savaşan, şehit düşen evlatlar yetiştirdikleri için onur duymaları gerektiğini söyleyecektir. Zaten onlara yakışacak olan da budur.

Böyle bir günde benim yapacağım en doğru şey kendimi güçlendirmem, savaşa hazır hale getirmemdir. Onların anılarına cevap verdiğim oranda, onlara layık olabilir, anılarını yaşatabilirim. Görev ve sorumluluğumun da bilincindeyim. Onlara karşı görevlerimi yerine getirmek için de yoğun çalışmam ve çaba harcamam gerektiğinin farkındayım.

Şehitlerimiz yaşam kaynaklarımızdır. Onlarla yaşadık, onlarla bayrağımızı yükselttik. Onlarla zafere koşacağız. Ve her şahadet yıldönümlerinde onları sevdamızla anacak, onların anılarını yolumuza ışık yapacağız. Size söz veriyorum Sertaç yoldaş; size layık bir kardeş, bir yoldaş olacak, kanımın son damlasına kadar anınızın takipçisi olacağım. 22 Şubatlar, 7 Ocaklar bana her zaman ışık olacaklardır. Zafere gittiğimiz bu dönemde o günler benim için, düşmana karşı başkaldırının, direnişin, intikamın adı olacaktır. Düşmana karşı haykırışın, intikamın, kinin yükselen adı olacaklardır.

6 Mart 1993, Cumartesi

Zağroslar'da kışlar sert, acımasız ve dondurucudur. Yaz aylarında bile kimsenin konaklanmadığı Zağroslar, o anlatılmaz kışında bizlere yuva olmuşlar. Bahara özlem, Kipkul dağlarının başına duyulan hasreti, Zağroslar'da kendisini daha da belirginleştiriyor. Bizim yaşamımız her yerde direnmekten geçer. Zağroslar bizim direnişimiz karşısında baş eğmek zorunda kalıyor. Şu anda sobanın hemen arkasına geçmiş, son günlerde bize yeni gelen ve ortalığı gündüze çeviren lükse yüzümü çevirmiş, bir şeyler yazmaya çalışıyorum. Diğer taraftan da gazımız bittiği için sobayı yakamadığımızdan dolayı lükse bakarak onun aydınlığıyla ısınmaya çalışıyorum. Sanki gazın bitmesinin zamanıydı. Gaz sorunu da bizim için başka.

Her kar yağışından sonra, sanki zorunluymuş gibi çıkan fırtına, bugün de, ilikleri donduran, insanı boğan ve dışarıya çıkmayı sorun haline getiren, o dar yaşamımızı altüst eden, belki de en şiddetli şekliyle kendisini gösteriyor.

İlk yapıldığında iki katlı bir binayı andıran çadırımız karın aşırı yağmasını, tepelerdeki karı fırtınanın buraya taşırması ve biriktirmesi sonucu şimdi çadırımız, hava saldırılarına karşı kardan kamufle edilmiş bir yeraltı sığınağına benziyor. Çadırımızın kapısı ancak tilkilerin içeriye girebileceği bir hal almıştır. Esen rüzgarın dolanarak bu deliğin etrafında dönmesi sonucu görüntü tıpkı Bermuda şeytan üçgenini andıran bir hal almıştır. Tüneli andıran bu delikten içeriye girdiğinde insan sanki zaman tüneline girip bir başka dünyaya gittiğini düşünüyor. Gerçekten de zaman tüneli seni bir başka dünyaya, PKK'nin direniş dünyasına götürüyor. Bu tünelin ağzını fırtınaya rağmen temizlemek isteyen arkadaşlar, buradaki kardan bir iki kürek attılar mı tüm karı attıklarını düşünüyor ve içeriye girdiklerinde kendileriyle birlikte attıkları karın en az üç mislini geri getiriyorlardı. Tünelden içeriye girildiğinde ilk önce ayakkabıların olduğu bölüme giriliyor. Sağındaki battaniyeli kapıdan içeriye girildiğinde iyi bir gözlemcinin gözüne çarpacak ilk şey, çadırımızın yandan delinmesinden dolayı suyun tüm çadırın içine dağılıp battaniyeleri ıslatmaması için açılmış olan su kanalıdır. Çadırımızın girişteki ilk köşesinde geçen gün mutfakta Renas arkadaşın çabası sonucu kulpu yanan kırmızı yemek kovası duvarların hemen üstünde kaşık ve tabaklarımız, plastik çay bardaklarımız, hemen kırmızı kovanın bir-iki adım uzağında olan süpürgemiz, çadırın ağaçlarına asılı, bikisi, bsifing, kleş, kınas ilk göze çarpan şeylerdir.

Özellikle dikkatleri çeken bir başka şey havanın dondurucu soğuğuna rağmen, hiçbir arkadaşın sobanın etrafında kümelenmemiş olması. Hepsi yeni gelen ve cereyan gibi çalışan lüksümüzün altında toplanmış. O dondurucu soğuğa karşı sıcak sohbetler geliştirerek hem içimizi ısıtıyor, hem de üşüdüğümüzü belli ettirmemeye çalışıyoruz. Sıcak sohbetlerimiz fırtınaya karşı her zamanki gibi yine zafer kazanıyor. Birkaç arkadaş battaniyelerin altına girerek kendini ısıtmaya çalışıyor. Battaniyeleri kendilerine sıkı sıkıya sarıp öylece oturuyorlar.

Mahsum arkadaş Ahmet arkadaşla birlikte içtiği sigaranın dumanıyla içini ısıtmaya çalışıyor. Delil arkadaş yarım yamalak Türkçe'siyle şehit bir yoldaşın anısına yazılan yazıyı Dilaver yoldaşa okuyor. Renas arkadaş eline aldığı anteni kırılmış, camı düşmüş Arteş radyomuzu dinliyor. Asıl koyu bir tartışmayı yapan Rojhat, Aziz, Zınar ve Gabar arkadaşlar sanki hiç üşümüyorlar. Sanki normal bir gündeymişler gibi tartışmalarını sürdürüyorlar. Şimdi yukarı takımdaki mareşal rütbeli Ferik arkadaş içeriye giriyor. Kendisi içeriye girerken sanki dışarıdaki soğuğu birlikte getiriyor. Dışarıda kar atma görevini bitiren Çeleng arkadaş içeriye giriyor, üşüyen ellerini ısıtmak için lüksün etrafında tutuyor, ısıtmaya çalışıyor.

Bazı arkadaşlar dışarıdan gelen arkadaşlardan hava durumunu soruyorlar, bazıları da Xankûrkê'ye duydukları özlemi dile getiriyorlar. "Xankûrkê'de olsaydık şimdi uzun ve büyük ağaçlardan, büyük bir gerilla ateşi yakar etrafında ısınırdık" diyorlar. Her şeye rağmen yaşamımız bütün güzellikleriyle, hem de doğaya karşı büyük bir mücadeleyle devam ediyor.

9 Mart 1993, Salı

Dün geceyi hemen hemen diğer tüm gecelerden farklı geçirdik. Üşüyen arkadaşlar erkenden battaniyelerinin altına girdiler. Her gece çadırın dört köşesine dağılarak yatan arkadaşlar bu gece birbirini ısıtmak için iç içe girip öyle yattılar. Gece fırtına öylesine şiddetliydi ki her nöbetçi arkadaşın bir saat boyunca kapıdaki karı atmasına rağmen, sanki fırtına bize bilinçli bir tavır almışcasına daha da şiddetli esiyor, daha fazla kar getiriyordu. Tabii bu arada çadırımızın üstündeki kar da artmıştı. Artan bu karla birlikte çadırımızın ağaçları içe doğru eğrilmiş, her an kırılma durumuna gelmişti. Fakat biz çadırımıza güveniyorduk. Kırılmanın sırası değildi. Biraz daha dayanmalıydı. Bu havada çadır da elden giderse vay halimize! Onun için biraz daha dayanmalıydı.

Sabah olmuştu, tüm arkadaşların gece boyunca üşüdükleri belliydi. Buna sabah üşümesi de eklenince tekrar battaniyelerin altına girmek zorunlu hale geliyordu. Dışarıya çıkan arkadaşlar tekrar içeriye girmek için çaba harcıyorlardı. İçeriye giren arkadaşlar kardan adamı andırıyorlardı. Daha sonra çadırın yıkılma tehlikesi kendisini iyice hissettirdi. Ağaçlardan "xırt xırt" sesleri çıkıyordu. Onun için çadırı boşaltmamız gerekiyordu. Tüm arkadaşlar battaniyelerin altından çıktılar. Çadırın içindeki eşyalarımızı topladık ve hepsini mutfağa yerleştirdik.

Dışarıda boğucu bir fırtına vardı. Arkadaşlar tek tek doğrudan tünelimizin ağzına gittiler. Tek tek tünelden dışarıya çıktık. Tünelin ağzından on metre ilerideki mutfağa varıncaya kadar her tarafımız buz olmuştu. İkiyüz metre ilerideki tepeye gitmek için neredeyse yolumu kaybediyordum. Mutfağı geçtikten sonra önümü göremiyor, bir an yolumu kaybettiğimi düşünüyordum. Bu anlarda yolu kaybetmek çok tehlikeliydi. Daha sonra tepeye doğru yürüdüm. Bu arada yüksek sesle arkadaşlara sesleniyordum. Biraz gittikten sonra yönetim çadırının yanına geldim. Yüz metre kalmıştı. Diğer çadıra ulaşana kadar dayanmalıydım. O arada Hamza arkadaş önümde belirdi. Onu takip ederek çadıra doğru ilerledim. Kara sürekli batıp çıkıyordum. Oldukça üşümüştüm. Daha sonra Demhat arkadaş da yardıma geldi. Fakat silahım, çantam sırtımda ve kolumda buz tutmuşlardı. Ayrılmıyordu. Nihayet çadıra geldim. Bu arada kara batıp çıkarken ayağımdaki lastiklerim çıkmış ve ancak çadıra gelince bunu farkedebilmiştim. İçeriye girer girmez tüm arkadaşlar gülmekten kırıldılar. Çünkü her tarafım buz olmuştu. O an için sinirlendim. Soba yanmıyordu. Gaz iki gündür yoktu. Hemen battaniyenin altına girdim. Biraz ısındım. Fakat buzlar eriyince tüm elbiselerim su içinde kalmıştı. Daha sonra gelen tüm arkadaşlar benim gibi olmuşlardı.

Yukarıdaki bu çadırımıza ancak on beş kişi girebiliyordu. Bizim takımdaki arkadaşların yarısı fırtınaya rağmen aşağıdaki çadırlara gittiler. Diğer yarısı da yukarı çadıra gelmişti. Böylece ısınabiliyorduk. Hepimiz üst üste yığılmıştık. Bazılarımız başımızı diğer arkadaşımızın göğsüne, bazılarımız dizlerine, bazılarımız da sırt sırta vererek ya yatıyor, ya da sohbet ediyorduk. Fakat yatan arkadaşlar ayaklarını uzatamıyorlardı. Ben de bir ara yattım. Sırtımı arkadaşın sırtına verdim. Bir arkadaş başını dizlerime dayamıştı. Islak ıslak yatmak çok güzeldi. Üşüdüğümden dolayı uyku çok tatlı geliyordu. Hiç kalkmak istemiyorsun. Hele hele biri şakadan veya bilmeden battaniyeyi üzerinden alırsa, sanki o an donuyorsun, tekrar battaniyeyi kendi üzerine atıyorsun. Daha sonra arkadaşlar mutfakta önceden zor günler için sakladıkları gazla çay yapıp getirdiler. Gazın bittiği, fırtınanın insanı boğduğu Zağroslar'da sıcak bir bardak çay içmek içimizi ısıtmış ve ilaç olmuştu. Daha sonra arkadaşın biri geçirdiğimiz böyle bir günden sonra moral gecesi yapmayı önerdi.

"Fırtına bizi boğmak, yaşamımızı kahretmek istiyor. Bizim de buna cevabımız güzel bir moral gecesi olmalıdır" dedi. Yerinde bir öneriydi. Hazırlıklarımız olmasa da bu konuda yetenekli arkadaşlar çok. Onun için kabul ettik. Moralimiz o daracık küçük çadırımızda çok güzel geçti.

Bugün de coşku içinde Zağroslar'ın acımasız doğasına karşı başarılı bir sınav vermiştik. Bu da moralimize moral katıyordu. O soğuğa rağmen moral esnasında tüm arkadaşlar battaniyelerin altından çıktılar. Moralin sıcaklığı hepimizi çok ısıtmıştı.

Sürecek

Not: Günlüğünü yayınlamaya devam ettiğimiz Aydın Kaya arkadaşın yanlış bilgilenme ve anlaşılma sonucu şehit olduğunu belirttik. Gazetemize Aydın arkadaş tarafından yanlış bilgiyi düzeltmek için not ulaştırıldı.

“Yürüttüğümüz mücadele terörizmdir bundan vazgeçmeye hazırız” sözünü, ABD ve TC benden hiçbir zaman duymayacak

David E. Korn: ***Sayın Abdullah Öcalan; Kürdistan İşçi Partisi Genel Başkanı; saygıdeğer Bay Abdullah Öcalan; birkaç yıl önce Amerika Birleşik Devletleri için yaptığım diplomasi görevlerinden emekli oldum. Bu arada da sık sık Irak'taki Kürt sorunu üzerine yazılar yazdığım gibi, son zamanlarda da aynı şeyi Türkiye'deki Kürtler için yapıyorum. Şimdi PKK hakkında araştırma yapıp, bir yazı yazmak istiyorum. Şunu da belirtmek istiyorum; bence PKK, uluslararası basın tarafından çok basit bir şekilde tanıtılıp sunulmuştur. Bu yazım için sizinle bir mülakat yapmak istedim. Maalesef bu esnada Ortadoğu'ya bir ziyaret yapamayacağımdan dolayı, yazılı olarak sorularımı hazırlamak zorunda kaldım. Bu düşünceyle soruları hazırladım. Cevaplarınız için müteşekkür kalacağımı şimdiden söyleyebilirim. Yanıtlarınızın uzunluğunu size bırakıyorum. Bu ricamı, kabul edeceğinizi umuyor ve şimdiden teşekkür ediyorum.***

– Abdullah Öcalan: İlgilerinize teşekkürler Sayın David E. Korn. İlk defa Amerikan devletinde görev almış bir diplomat ve Kürt halkının durumu üzerine yazılar yazan bir kişi olarak, şimdiden PKK üzerine gösterdiğiniz bu ilgi değerlidir, anlamlıdır.

Başlangıçta da belirttiğiniz gibi, gerçekten partimiz hakkında uluslararası kamuoyunda en haksız ve tersyüz edilmiş görüşler geliştirilmek istenmektedir. Hiç şüphesiz sizler de çok iyi biliyorsunuz ki, bu kadar olumsuz görüşlerin geliştirilmesinde, ABD'nin ağırlıklı bir yeri vardır. Hemen hatırlatayım ki, bugün CIA'nın başkan yardımcısı, uluslararası alanda terörizmin en büyük temsilcisi olarak partimizi ileri sürüp, rahatlıkla çeşitli komisyonlarda bu görüşü sürdürmektedir. Bu bay, sıradan bir kişi değildir; CIA'nın dünya çapında ne denli etkili bir örgüt olduğunu biliyorsunuz. Hiç bizimle görüşmeden veya gerçeğimizi araştırmadan, araştırsa da tek yanlı olarak böyle tehlikeli görüşler beyan etmesi, gerçekten uluslararası terörizmin en büyük kurbanı olan bir halkın; kutsal direnme hakkını kullanmaktan başka hiçbir amacı ve uğraşısı olmayan PKK'nin, böyle değerlendirilmesi hem büyük bir talihsizlik, hem de sınır tanımayan bir düşmanlık tarzıdır. Soykırım sürecini yaşayan bir halkın, sadece ve sadece ulusal kimliğini ve ulusal-demokratik taleplerini ileri sürmekten başka bir sorunu yoktur. Bu konuda soykırıma karşı direnmesi, neden uluslararası terörizm olsun? Bu büyük haksız değerlendirme, ancak sınır tanımayan emperyalist bir görüş olabilir. Bunun adaletle, insaniyetle ve hatta normal siyasal gerçeklikle alakası yoktur. Ağır töhmet altında bulundurmayı marifet sayan ultra emperyalist bir görüştür.

Sayın CIA yardımcısı çok iyi bilmektedir ki, bugün terörizmin en büyük kurbanı olan bir halkız. Türkiye Cumhuriyeti ve Türk barbarlığı, tarihten beri çok iyi bilinmektedir ki, halkların ve kültürlerin soykırım gücüdür. Mutlak insaniyetin gereklerini, hümanizmin gereklerini, kendi kutsal yaşam hakkını, kimliğini ve soy koruma hakkını, böyle tersyüz bir görüşle, en ağır bir suçlamayla değerlendiriyor. Taktirinize bırakıyorum ki, bu görüş neredeyse ABD'nin resmi görüşüdür. Ve siz de yakından tanımaktasınız. Gerçekten de ABD'nin devlet olarak çıkarlarının, bu görüşlerle ne kadar bağlantılı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu temelde sorularınız, belirttiğimiz gibi, PKK'nin bu çok basit ve yanlış tanıtımını bir ölçüde giderebilir. Öyle inanıyorum ki, bu yanlış değerlendirmelere vereceğimiz cevaplarla kısmen de olsa bu aşılır, telafi edilir.

Bu vesileyle de biraz daha doğruya yakın anlayışlar içinde olacağınızı umarım. Sizlerle birlikte Amerika'nın bizler hakkındaki görüşlerinin biraz daha gerçeklik payını temsil eder duruma geleceğine inancımı belirtmek istiyorum. Tekrar ilgilerinize teşekkürlerimi sunuyorum.

Kendi sosyalizm modelimizi geliştiriyoruz

Sayın Öcalan, uluslararası basının büyük bir kısmı, PKK'yi “ayrılıkçı örgüt” olarak yansıtmaya devam ediyor. “Bağımsız bir marksist-leninist devlet” kurmayı amaçladığını söylüyor. Özellikle bağımsızlık gerçekten PKK'nin bir amacı mıdır? Ayrıca marksizm ve leninizm PKK'nin ideolojisi midir?

– Partimizin ısrarla ayrılıkçı bir örgüt olarak değerlendirilmesi ve ne pahasına olursa olsun, her şeyiyle ayrı bir devlet peşinde koştuğu bir abartmadır. Yine benzer klasik komünist partilerle eş tutulması da yerinde olmayan bir değerlendirmedir. Partimizin ideolojik ve siyasi çizgisi, söylendiği gibi klasik komünist tarzda değildir. Eğer öyle olsaydı, reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte çözülen partiler gibi, biz de çoktan çözülmüş olacaktık. Son uluslararası gelişmeler, özellikle Sovyet sosyalizminin çözülüşü bile, bizim böyle değerlendirilmememiz gerektiğini çok açıkça ortaya koyuyor.

> Sosyalizm anlayışımızın, eski reel sosyalizmin egemen kılındığı ülkelerdeki gibi demokrasisiz olamayacağını, bireyin alabildiğine küçültüldüğü, devletin alabildiğine büyütüldüğü bir sosyalizm olmadığını rahatlıkla belirtebilirim. Hatta birçok kapitalist ülkedeki çoğulculuktan daha çoğulcu, demokratik bir anlayışa, devletin klasik anlamda devlet olmaktan çıkarıldığı bir anlayışa sıkı sıkıya bağlıyız.

Kaldı ki, partimizin baştan itibaren sosyalizmden yola çıktığı doğrudur, ama bu, bilimsel temelde olmasına dikkat ettiğimiz bir sosyalizmdir. Biz, toplumların da bilimsel olarak tespit edilebileceğine inanıyoruz. Giderek bu konuda kendimize özgü bir sosyalizm anlayışını geliştiriyoruz. Ne tür bir sosyalizm olduğunu inceleyerek anlamak mümkündür. Bu hem bizim, hem de bizimle ilgilenen çevreler açısından böyledir. Kendi ideolojik görüş açımızı geliştirmeyi, insanlık ve toplum anlayışımız gereği doğal saymak gerekir. İdeolojisiz toplumlar da, ideolojisiz halklar da yoktur. İçinde bulundukları gerçekliklere uygun olarak, bir çözüm yolu olarak herhangi bir ideolojiyi benimseyebilirler.

Açıkça söyleyeyim; reel sosyalizm ve ona yön veren partiler, Kürt gerçekliğini doğru değerlendirmedikleri gibi, inkar edilmesinde ve hatta TC'nin bu kadar güçlendirilmesinde de en temel malzemeyi sundular. Halk ve parti olarak biz bu sosyalizmden, komünizmden zarar gördük. Ama buna rağmen, eşitlik ve özgürlük anlayışımızın güçlü olduğuna, derin bir insan sevgisi kadar, bunun eşit ve özgürce her halkın hakkı olarak görülüp geliştirilmesi gerektiğine her zaman inanmaktayız ve mücadele de ediyoruz. Aşırı eşitsizliklerin, haksızlıkların, yalnız uluslar arasında değil, hatta sınıflar arasında da değil, dinler arası, mezhepler arası, cinsler arası, kültürler arası, kısacası ulusal ve uluslararası düzeyde ne kadar özgürleşmeye engel teşkil eden anlayış ve tavırlar varsa, ona karşı, insanın özüne uygun geliştirilen bir çizgimiz vardır. Bu arada giderek çok tehlikeli bir hal alan çevre kirliliğine, aşırı nüfus artışına, atom tehlikesine karşı en radikal bir görüş sahibi olmayı bu sosyalizm anlayışının bir gereği olarak sayan, çok ilkeli bir parti olarak kendini gerçekleştirmek isteyen ve böyle bir ideolojik çerçeveye sahip olan, olmaya çalışan bir hareket olarak değerlendirilmemiz daha gerçekçi olacaktır.

Ben çok kısa olarak, sizlere ne tür bir sosyalizm anlayışına sahip olduğumuzu tüm yönleriyle açıklayacak durumda değilim. Yıllarca önce çok çeşitli değerlendirmeler geliştirdik, umarım incelersiniz. Ama sosyalizm anlayışımızın, eski reel sosyalizmin egemen kılındığı ülkelerdeki gibi demokrasisiz olamayacağını, bireyin alabildiğine küçültüldüğü,

devletin alabildiğine büyütüldüğü bir sosyalizm olmadığını rahatlıkla belirtebilirim. Hatta birçok kapitalist ülkedeki çoğulculuktan daha çoğulcu, demokratik bir anlayışa, devletin klasik anlamda devlet olmaktan çıkarıldığı bir anlayışa sıkı sıkıya bağlıyız. Yine devlet kapitalizmi ve ona dayanan sosyalizmi de benimsemediğimiz bir ekonomik yaklaşım olduğuna; kişinin yeteneklerini serbestçe geliştirebilecek bir ekonomik düzenlemeye ihtiyaç olduğuna inanıyoruz. Bireyin devlet adına gelişmesini frenleyen tüm ideolojilere bir tepkimiz vardır. Bu arada her halkın sonuna kadar kültürel özgünlüğünü yaşamamasını, monolotik bir toplum yapısının çok tehlikeli olduğunu da belirtmek isteriz. Kısaca çok zengin kültür ve yeteneklerini sonuna kadar geliştiren bir birey anlayışı, oldukça dikkat ettiğimiz ideolojimizin gereklerindendir. Özellikle devletin her şey olduğu (bireyin hiçbir şey olduğu veya bireyin her şey olduğu), toplumsal çıkarın hiçbir şey olduğu yönündeki tehlikeli anlayışlardan oldukça uzağız, tepki duyarız.

Topluma gerekli olduğu kadar bireysel haklar, birey için de gerekli olduğu kadar toplumsal yararlar ve kamu düzeni, ilke olarak bağlı kalmaya çalıştığımız hususlardır. Sanıyorum bu kadarı kendimizi tanıtmak için yeterlidir.

Amerika kadar federalizm Almanya ve İspanya kadar demokrasi istiyoruz

Ayrılıkçılık" meselesine gelince; biz her ne şart altında olursa olsun, "ayrı devlet" te diretmiyoruz. Çok açıkça söylemek istediğimiz; bir halkın temel ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal haklarının sağlama alındığı bir devlet modelidir. Aynı devlet çatısı altında da bu haklar kullanılabileceği gibi, ayrı bir devlet çatısı altında da kullanılabilir. Devlet biçimlerini bu kadar katı bir biçimde ya çok üniter ya da çok ayrılıkçı biçiminde nitelendirmek günümüz gerçeklerine de uygun düşmemektedir. Uluslararası gerçeklik farklıdır. Çok çeşitli siyasal birliklerin gittikçe geliştiği bir çağı yaşıyoruz. ABD'nin kendisi de bir federal devlet sistemidir. Aynı ulusu teşkil ettiği halde, Almanya da bir federal devlet sistemidir. Yine ayrı ulusu teşkil ettiği halde Belçika iki milliyetli bir federasyondur. İspanya geniş otonomileri olan bir devlettir. Kuzey Amerika Devletler Birliği gelişiyor. Avrupa Birliği var, hatta bir Türk Birliği de gelişiyor. Buna en son Bağımsız Devletler Topluluğunu da eklemek gerekir. Yine Rusya içindeki federasyonlaşmayı da iyi bir örnek olarak göz önüne getirmek gerekir. Bütün bu örnekler halkların aynı devlet çatısı altında federal bir sistemle bağımsız ve özgür yaşamasının mümkün olduğu gibi, ayrı devletler halinde olsalar bile bu devletlerin çeşitli birlikler, federasyonlar biçiminde bir araya gelmeleri de mümkündür. Ve gidişat gittikçe bu yönde bir evrim göstermektedir.

Bu genel gerçekliği göz önüne getirdiğimizde, PKK'nin herhalükarda, ayrılık peşinde koşması ne kadar gerçekçi değilse, Türkiye Cumhuriyeti gibi en faşist bir devlete hakim olan otoriter, toplayıcı üniter bir yapı içinde de kalması, bunu kabul etmesi de o kadar mümkün değildir. Dikkat edilirse mevcut üniter devlet yapısını, aslında 20. yüzyılın ilk yarısındaki sosyalizmden (ki o dönemi Stalin temsil ediyordu), en çok da Hitler ve Mussolini'den etkilenen Mustafa Kemal geliştirdi. Kesinlikle demokratik bir devlet olmadığını hepiniz bilmektesiniz. Hiçbir kültüre özgürlük yoktur. Demokrasinin de sahte ve ordu güdümlü olduğunu, bugün herkes bilmektedir. TC'nin mevcut üniter devlet yapısı, en anti-demokratik olan yapılardan birisidir. Sadece azınlıkların, Kürt ulusunun haklarını inkar etmekle, tanımamakla kalmıyor; kendi içinde de halkına karşı insan haklarını en çok bozan, demokrasinin gerçekten bir göstermelik olmaktan öteye değeri olmayan bir devlet yapısıdır. İşte biz (ki nereden bakılırsa bakılsın, bu faşist bir devlet yapısıdır) böyle bir devlete karşı, genelde de Türkiye'nin bütünsel olarak demokrasisi için mücadele vermekteyiz. Bu mücadeleye "ayrılıkçı mücadele" demek, gerçeklerle alay etmektir, ciddiye almamaktır. Buna demokrasi mücadelesi, ulusal demokratik talepler mücadelesi demek daha doğru olacaktır. Dikkat edilirse, şimdiden Türkiye'nin bütün siyasi gelişmeleri mücadelemizle bağlantılı olarak evrim göstermektedir. Kemalist rejim öyle bir noktaya gelmiştir ki, özellikle bu son Güney Kürdistan'a yönelik operasyonuyla birlikte, ya reformlar doğrultusunda evrim gösterip ömrünü uzatacak, ya dar üniter kalıplar içinde daha da sıkışarak çıkmazdan çıkmaza yuvarlanıp gidecek, ya da yıkılıp gidecek.

Biz bu nedenle, eğer Türkiye Cumhuriyeti, demokratik gelişmeyi reformlar yoluyla sağlamak istiyorsa, hazır olduğumuzu defalarca belirttik. Hatta böyle bir demokratik gelişmenin en sağlam gücü, teminatı olacağımızı söyledik. "İlle ayrılmak" diye bir derdimizin olmadığını sizlere de açıkça söylüyoruz. Karşı taraf yeter ki kendine güvenip bir siyasi diyaloga açık olsun. Mevcut sınırlar dahilinde halkların eşitlik ve özgürlüğüne yakın sonuçlar alınabilir. Ulusal demokratik talepler ileri düzeyde formüle edilebilir. Türkiye için demokrasi, ileri düzeyde gelişim gösterebilir. Biz "buna varız" diyoruz. Bunu ikide bir ayrılıkçılık olarak değerlendirmenin hiçbir anlamı yoktur. Kaldı ki, en az tek ulustan müteşekkil bir Amerika kadar federalizm istiyoruz. Almanya kadar, İspanya kadar bir demokrasi ve onun gelişmiş bir gereği olarak federal sistem istiyoruz. Bunu istemek neden ayrılıkçılık olsun? Daha ilk adımları bile atmadan, bir halkın kimliğini, adını bile tanımak istemeyen anlayışın, ayrılıkçı olduğu, şovenist olduğu rahatlıkla söylenemez mi? Milyonlarca sayıdaki bir ulusu, yine tarihin en eski bir halkının kimliğini bu kadar inkar etmek, en daniskalı ayrılıkçılık değil midir? Neden gerçekler böyle görülmeyip de bizim çok makul, insani hak müdafaamız, hak savunmamız öyle hemen ayrılıkçılık diye değerlendirilsin? Sizlerde iyi görüyorsunuz ki, biz, tek taraflı oluşturulmuş ağır bir yanlış, saptırılmış değer yargılarıyla karşı karşıyayız. Buna istenildiği kadar "katı marksist-leninist ideolojiye dayanıyor" deyin, istediğiniz kadar "en terörist ayrılıkçı hareket" deyin, tüm bunlar suçlamadır. Ve hiçbir gerçekçi yanı yoktur. Gerçeklik, daha çok benim dile getirmeye çalıştığım görüşlerle bağlantılıdır.

Bir halkın kutsal direnme hakkını temsil etmekten başka hiçbir sorunu olmayan bir mücadeleyi, en büyük uluslararası terörist güç olarak değerlendiriyorsunuz. Hak bunun neresinde, adalet bunun neresinde, gerçeklik bunun neresinde?

Küçük çıkarlar değil, yüce amaçlar sunuyoruz

Sayın Öcalan, son yıllarda PKK, Türkiye Kürtlerinin sempatisini kazanmış ve hatta denilebilir ki aktif yardımlarını bile alıyor. Bunu neye bağlıyorsunuz?

– Çok açık ki, halkımızın tarihi özlemlerine çok sınırlı da olsa, bir cevap teşkil etmesine bağlıdır. Yine unutmamak gerekir ki, Kürt halkı için ilk defa PKK mücadelesinde büyük bir özveriyle, gerektiğinde en zor koşullarda, tek başına hayatını feda eden binlerce kahraman insanın, ulusal kimliği için, demokrasi için, halk için hayatını gözünü kırpmadan adaması, halkın da bunu görüp değerlendirmesi bu ilginin, desteğin en temel nedenidir. Kürt halkı tarihte çok defa aldatıldı. Dolayısıyla, her öndere hemen inanmak istemez. Ne zaman ki gözleriyle gördü, kendisi için en büyük fedakarlık yapılıyor, en değerli canları kahramanca vermekten çekinilmiyor; işte o zaman, bu harekete varını-yoğunu seferber ederek destek verir, yardımcı olur. Olan da budur. PKK, çok yerinde taktiklerle yirmi yılı aşkındır bir gelişmeyi göstermesiyle Kürt tarihinde çokça görülen ve birkaç aylık süre içinde daha kötü bir sonuca yol açan ilkel isyancılık geleneğini aşmış bir harekettir. Hemen isyanla birlikte yenilme özelliğinde olmayan, tam tersine bir kişiyle, kendimle başlattığım bu isyanı giderek boyutlandırıp, bir kişinin isyanını bir halk savaşımına kadar taşırma yeteneğini göstermemiz, halkımızın büyük hayranlığına hatta mucizevi olarak değerlendirmesine yol açmıştır.

Bu Kürdistan tarihinde ilk defa gerçekleşen bir olaydır. Eğer gerçekten bu desteğin derecesini anlamak istiyorsanız bu gerçeğin altını çizmek gerekiyor. Halk, bütün isyanlardan (ki hemen kolay ezilip daha kötü bir statükoya yol açmışlardır) çekindiği için kolay desteğini vermezdi. Yıllardır oldukça başarılı bir grafik çizen hareketimizin yenilmezliğini gördükçe, inanılmaz bir ilgi ve desteği ortaya çıktı. Yalnız 15 Ağustos Atılımı'ndan beri, onbir yılı geride bırakan acımasız bir teröre rağmen (ki, binlerce insanımız faili meçhul cinayetler biçiminde katledildi, milyonlarcası köyünden göç ettirildi, aç bırakıldı, yüzbinlercesi işkenceden geçirildi, onbinlercesi hala tutukludur) bu halk hala büyük bir destekle partiyi her şeyiyle destekliyorsa, bu partinin de bu halka layık çok kahramanca bir tarihe sahip olmasından ötürüdür. Başka hiçbir gerekçeyle, nedenle bu halk, bu partiyi bu kadar desteklemezdi. Biz sadece halkımızdan fedakarlık istiyoruz. Bu halka, soylu amaçlar dışında en ufacık bir çıkar sunmadık, maddi menfaatle bağlamadık. Tam tersine, varını-yoğunu adayacak yücelikte, kutsallıkta bir partiyi, binlerce kahraman şehidi sunmakla, bu desteğin özünü yakaladık.

Desteklenmemizin altındaki en temel nedenler bunlardır. Tabii ki, yaygın bir propaganda ve örgütlenme faaliyetimiz bütün mücadele biçimlerini; gerilladan tutalım barışçıl mücadele kampanyalarına kadar, hepsini uygun bir şekilde devreye koymamız, taktik olarak da her döneme özgün doğru adımlar atmamız, halkımızın güveninin daha da pekişmesine yol açmıştır. İkinci bir etmen olarak, bu yönlü bir örgüt olma niteliğini sürdürmemiz, halkımızın ilgi ve desteğini giderek artırmaktadır.

Karşımızdaki muhatap duvar gibi

Sayın Öcalan, Türk hükümetine yaptığınız siyasi çözüm, "haydi konuşalım" çağrılarınıza ne gibi cevaplar aldınız?

– Karşımızdaki rejim, taş duvarlı bir karakteri temsil ettiği için, maalesef çağrılarımızı duymuyor veya duymazlıktan geliyor. Adeta duvara konuşuyoruz gibi bir durum söz konusu. Dünyada da başka bir rejimin bu kadar katı olacağını sanmıyorum. Çok iyi bilirsiniz ki, ABD gibi büyük bir devlet, birçok soruna duyarlıdır ve siyasal yaklaşır. Ama Türk rejimi, tarih içinde halklara karşı o kadar acımasız davranmıştır ve en son olarak da Kürt halkını yutmakta o kadar kararlıdır ki, onun adına tek bir sesi bile, ne kadar insani, demokratik olursan olsun dinlemek istememektedir. Dinlerken, suç üstü yakalanacağını sanmaktadır. Bu gerçeğin de altını çizmek zorundayım. Bu halkın varlığını tanımamak, tarihini inkar etmek gerektiğini düşünüyor. Tabii bu, kendisinin egemen, barbar tarihi, büyük suçluluk tarihi oluyor. Tüm bu tarih boyunca hiçbir halkın varlığını tanımadı, sonuna kadar savaştı. İmha edeceği kadar imha etti, imha edemediğine de en büyük darbeyi indirerek, yakıp-yıkarak geri çekildi. Aynı politikayı, Kürt halkına karşı da uygulama tutumu içerisindedir. Sonuna kadar varlığını inkar etmede ve yerle bir etmede kararlıdır. Başaramazsa çekilip gidecektir. En ufak bir insani-demokratik yaklaşıma, bu tarihi gelenek nedeniyle itibar etmek istemiyor. Sorun kesinlikle bizim açıklamalarımızın, anlaşılır olmaması veya çok sert radikal olması değildir. Hayır. Onun felsefesinde, hayat görüşünde herhangi bir halka, kültüre yer yoktur. Onun için çılgın ve vahşidir.

Biraz TC ve Osmanlıyı yakından tanıyanlar, bir egemenlik biçimi olarak kendi halkına karşı bile çok otoriter, anti-demokratik olduğunu tespit ederler. Özellikle Kürt halkına karşı daha da beterin beteri bir anlayışa sahiptir. Çünkü, onlarca isyan yapılmıştır, hepsini de acımasızca ezmişlerdir. Demirel'in de "bu yirmidokuzuncu isyandır, onu da ezeceğiz" biçiminde bir değerlendirmesi vardır. Daha bugün bile Şili'de, "-Türkiye'de bir Kürt meselesi yoktur" diyerek, Kürt halkını ve sorununu tanımamaktadır. Böyle olunca da bizim açıklamalarımızın "betondan bir duvara" çarpıp geri dönmesine şaşmamak gerekiyor. Ve gerçekten uluslararası (başta ABD olmak üzere) stratejik çıkarlar nedeniyle temel güçleri de arkasına alınca, ne kadar vahim bir tutumla karşı karşıya olduğumuzu ve hiçbir insani-demokratik çözüm çağrılarımızı dinlemeyeceğini sizler de taktir edersiniz. Biz

sanlık suçu ve soykırımdır. Vicdanınıza hitap ediyorum; insani-demokratik olan tutum kimdedir; kireçleşmiş bir beyin, betonlaşmış bir yürek kimdedir? Siz taktir etmelisiniz.

Kürdistan ülkesi inkar edilemez

Sayın Öcalan, diyelim ki Türk hükümeti, Kürt azınlığı için, bir federe çözümü göze aldı. Bu çözüm etkili olur mu? Çünkü Kürtlerin büyük bir kısmı Güneydoğu'nun dışında, İstanbul, İzmir, Ankara ve diğer batı metropollerinde yaşıyor. Eğer federe çözümü, Kürtlerin acılarını dindiren bir yol olarak görmüyorsanız, nasıl bir alternatifi ufukta görüyorsunuz?

– Kendi devlet modelinizi gözler önüne geti-

> Biz hiçbir halkın, hatta tek bir yabancının bile haksız yere bir damla kanını dökmüş değiliz. Kendi ülkemizde, mutlak insan olmanın bir gereği olarak, kimliğimizin tanınmasını, ulus ve halk olarak bazı haklarımızın kabulünü istemekten, bunun için gerekirse direnmekten başka çaremizin olmadığını sizlere söylüyorum. Terörizm bunun neresinde?

rerek, bizim bir federal sistemi geliştirmemizin gerçekçi olup olmadığını daha iyi değerlendirebilirsiniz. Ve daha değişik çözümlerin de nasıl geliştirilmesi gerektiğini anlayabiliriz.

Her şeyden önce, Kürtlerin neredeyse yarısının Türkiye metropol kentlerine taşındığı doğrudur. Ama hala sınırlara sahip, ezici Kürt yoğunluklu bir Kürdistan ülkesinin de olduğu bir o kadar gerçektir. Unutmayalım ki, daha M.Ö. Ksenefon'un onbinlerin ricatında, bu ülkenin adını belirtmesi gerçeği vardır. Türkler, ancak M. S. 10. yüzyılda buraya ilk adımlarını basar. Buranın da Türkiye olarak değerlendirilmesinin tarihi yüz yılı geçmemektedir. Hatta, Kürtlerin varlığı tarihte dörtbin yılı gerçerken Türkiye'nin varlığı ise son yüz yıl içinde bir ulus olarak kendinden bahsettirmeye çalıştığını bilmekteyiz.

Bunlar da bir yana, örneğin siz aynı ulussunuz, neden federal bir sistem uyguluyorsunuz? Hem de 52 federe devletiniz var. O halde, niye ülkesinin ve kendisinin ismi, belki de insanlık içinde en eski olan bir halkın federe sistemi olmasın? Ayrıca metropolde çok sayıda insanımızın olması, ekonomik sorunlardan, işkence ve baskıdan dolayıdır. Bu Kürdistanlı kitle batıdaki Türk halkının sorunlarını da ağırlaştırıyor. Tabii kendileri de çok ağır yaşam koşulları altında yaşamaktadırlar. Gelişecek bir federe sistem, milyonlarca insanı bir çırpıda tekrar anavatanlarına döndürecektir. Avrupa'da da 2 milyona yakın Kürt var. Onların da baskı ve ekonomik nedenlerle göç ettirildiğini biliyoruz. Bir federe sistemin gelişmesiyle onların da, Avrupa'nın başına sorun olmadan, kendi anavatanlarına döneceğine eminiz. Diğer kalan Kürtlerin sorunları demokrasi çerçevesinde düşünülebilir. Geniş bir demokrasi, Türkiye için de geçerli olduktan sonra, metropoldeki Kürtler de kendileri için okul açabilirler. Basın-yayın kurumlarını geliştirebilirler. Buna neden şaşalım ki? Böyle oldu diye, neden endişeler duyalım ki? Geniş bir demokrasi gereği, isteyen batıda kalır, isteyen doğuya gelir.

Federe sistem; tarihi, toplumsal, siyasal, kültürel nedenlerden dolayı gereklidir. Sadece demografik olarak, nüfus dağılımına bakarak, federal sistemin elverişli olmayacağını söylemek, kendi devlet gerçeğinizle de bağdaşmadığını çok iyi bilmekteyiz.

Başka bir biçim düşünülebilir mi? Başlarken de vurguladığım gibi, çeşitli birlik biçimleri vardır. Konfederasyonlar, gevşek birlik biçimleri, yine otonomi biçimleri vardır. Bütün bunları, ancak siyasal diyalogu geniş bir biçimde hayata geçirmekle tartışıp sonuçlandırabiliriz. Bizim karşımızdaki anlayış, taş duvardan örülü olduğu için, hangi uygun biçimler altında devleti yeniden düzenleyeceğimizi anlamak istemiyor. Yoksa Kürt halkının ulusal demokratik taleplerine uygun bir devlet biçimlenişini gerçekleştirmek ve bunu anayasaya taşırmak imkansız değildir. Hatta bu mevcut ağır krizin aşılması için tek doğru yoldur. Unutmayalım ki, bugün Türkiye dünyada en ağır ekonomik, sosyal, siyasal krizi yaşıyor. Ve uluslararası sınırları zorlayarak terörizmi uyguluyor. Bunu aşmanın yolu, siyasi diyalogla birlikte gelişecek olan yeni bir devlet yapısının ortaya çıkmasından geçer. Bunun dışında, Türkiye için bir çıkış yolu yoktur.

Orta şiddetli savaş sürecini aylardır değil, yıllardır yaşıyoruz

Sayın Öcalan, Türk sözcüleri, "geçen yıl Türk ordusu PKK'yi askeri yönden hüsrana uğrattı" diyorlardı. Bu görüş hakkında ne söyleyebilirsiniz?

– Gerçek dışı bir değerlendirmedir. Askeri olarak ne kadar güçlü olduğumuz herhalde bu Güney Kürdistan'a yönelik operasyonda görüldü. Yine Dersim'de, yani Kürdistan'ın en kuzeyinde, en az Güney'deki kadar büyük bir operasyon yürütülüyor. Bu operasyonlar bu günlerde tüm hızıyla sürmektedir. Eğer biz 1994'te söylendiği gibi bir daha belini doğrultamayacak kadar zayıf düşürülmüşsek askeri gücümüzü önemli oranda yitirmişsek, bu büyük operasyonlara neden ihtiyaç duyulsun? Bunlar operasyon filan da değil, savaşlardır. Kuzey'de ve Güney'de derken çok kapsamlı olarak, düşük yoğunluklu da demeyeceğim, orta şiddetli bir savaş sürecini aylardır değil, yıllardır yaşadığımızı söylemek istiyorum. Dolayısıyla, askeri gücümüzün aslında varlığını koruyup, geliştirdiğini söylemek gerekiyor. Bu kadar tankın, hekilopter ve F-16 lar da dahil olmak üzere uçakların, çok çeşitli havan toplarının kullanıldığı bir operasyona, herhangi bir askeri eylem denilmez, savaş denilir. En azından, orta yoğunluklu bir savaşı yürütecek güçte olduğumuzu değerlendirmek gerekiyor. Halihazırdaki gücümüz de (öyle söylenildiği gibi) son dönemini yaşayan veya bir daha "belini doğrultamayacak" düzeyde de değildir.

Asıl bundan sonra daha tutarlı bir gerillayı ve hareketli savaşı, bunun yanında siyasi savaşı geliştirebileceğimizi size söylesem, gerçeği biraz daha doğru yakalamış oluruz. İlk defa yaptığımız hazırlıklar sayesinde gerillayı derinliğine ve genişliğine tüm Kürdistan'da yürütecek durumdayız. Yine çok iyi biliyorsunuz ki, gerillada sayı önemli değildir. Önemli olan üslenme, hareketlilik ve birliklerin eğitim düzeyidir. Bu konularda da en ileri gelişmeyi yakaladık.

Son operasyona baktığımızda sonuç tam bir hezimettir. Bizim kayıplar yirmi ile otuz arasıdır. Türk devletinin kayıpları ise bine yaklaşmaktadır. Bizzat saydıklarımız dokuzyüz civarındadır. Bundan sonraki tüm operasyonların öyle bir sonucu olursa şaşmamak gerekiyor. Kısaca, biz, askeri yönden üstünlük sağlamasak bile, ezilmenin de çok uzağındayız. Yıllarca bu biçimiyle varlığımızı daha da geliştirip sürdürebiliriz.

Sanıyorum bazı uluslararası çevreler de bunu görerek, doğru yaklaşımlar içine girebilirler. Sizlere bunu hatırlatmakla, sanıyorum daha sağlıklı değerlendirmeler için de gereken en temel doğruyu söylemiş bulunuyorum.

Savaşımız ABD ve TC'nin teröristliğinin kanıtıdır

Sayın Öcalan, hem Türk hükümeti, hem de Birleşik Devletler hükümeti PKK'yi "terörist örgüt "olarak nitelendiriyor. Eğer sizin düşüncelerinize göre bu böyle değilse, ne düşünüyorsunuz?

– Birinci sorunuza karşılık olarak en büyük terörist anlayışın ve uygulamanın ne olduğunu gösterdik. Biz hiçbir halkın, hatta tek bir yabancının bile haksız yere bir damla kanını dökmüş değiliz. Kendi ülkemizde, mutlak insan olmanın bir gereği olarak, kimliğimizin tanınmasını, ulus ve halk olarak bazı haklarımızın kabulünü istemekten, bunun için gerekirse direnmekten başka çaremizin olmadığını sizlere söylüyorum. Terörizm bunun neresinde? Siz kefil olun, "alın size kimliğiniz, ulusal demokratik haklarınız" deyin, ben bir an bile, şiddete başvurmamayı taahüt ediyorum. Ama siz, benim haklarımı bana tanımayı taahüt edemiyorsunuz, ABD taahüt edemiyor, Türkiye taahüt edemiyor. Bilakis TC halk olarak "yoksun" ve "hiçbir hak ileri süremezsin" diyor. Bunun için de tarihten günümüze kadar, en zorba, barbar bir güçle bizi soykırımdan geçirmek ve yok etmek istiyor. En büyük terörizm bu değil de nedir? Yine bazı gerçekleri ters görmeye çalışıyorsunuz. Bir halkın kutsal direnme hakkını temsil etmekten başka hiçbir sorunu olmayan bir mücadeleyi, en büyük uluslararası terörist güç olarak değerlendiriyorsunuz. Hak bunun neresinde, adalet bunun neresinde, gerçeklik bunun neresinde? Yani bir halkın varlığını inkar etmek, en soysuz, rezil bir yaşamı kabul etmek, size göre uygarlığın bir gereği midir? Amerikan bağımsızlık savaşında son derece terörist anlama gelebilecek birçok eylem biçimleri denediniz ve Amerikan ulusal kurtuluşunu böyle sağladınız. Bu yüzden benim sizi terörist olarak ilan etmem doğru mudur? Kaldı ki biz, sizler kadar da bağımsız büyük bir devlet olmak istemiyoruz. Bizim istediğimiz aynı devlet çatısı da dahil olmak üzere, bazı temel insani taleplerdir. Bunların içinde kendi ulusal kültürünü, dilini yaşama geçirme hakkı var. Yine siyaset yapma, dilediği gibi ekonomisini kurma, geliştirme hakkı var. Bunları istemek neden terörizm olsun? Eğer, karşı taraf da "ben bu hakları vermeye varım" derse; biz bir günde şiddeti karşılıklı olarak durdurabiliriz. Yeter ki, üzerimize soykırım amaçlı gelinmesin, arabulucu olduğunuzu kabul edin. Evet, her an durdurmaya hazırız.

Gerçek buyken, hala kalkıp "ABD, TC, sizi terörist ilan ediyor, buna karşı ne dersiniz?" demek, gerçeklere alay etmektir. Ben bu sözlerin, en gerçekçi biçimde ABD ve TC için doğru olacağını söylüyorum. Terörist olmadığımızı söylemekle bazı adımları atmak için sahtekarlık yapmaya gerek görmüyorum. Ve hiçbir zaman da kendimizi terörist olarak, sizin söylemek istediğiniz anlamda değerlendirmiyorum. Çok kutsal, çok kahramanca bir insanlık savaşımını veriyoruz. Sadece Kürt halkı için değil, Ortadoğu'da çok sayıda imha edilen kültür için de savaşıyoruz. Helen kültürü, Ermeni kültürü, Süryani kültürü, Arap kültürü ve Çerkez kültürü var. Bunun gibi irili-ufaklı birçok kültür daha vardır. Yani sayısız halkın kültürel özerkliği için de bir savaş yürütüyoruz. Buna, neden "terörist" denilsin? Bunu tanımayan karşı taraftır. Zorla, acımasızca bastıran TC'dir. Terörizm bu değil de nedir? İnsanlık adına yürüttüğümüz bir savaşı, asla lekeli bir mücadele olarak değerlendiremem. Her şeyi kabul ederim, ama "yürüttüğümüz mücadele terörizmdir, bundan vazgeçmeye hazırım" gibi bir sözü, ABD ve TC benden hiçbir zaman duymayacak.

Herkes bizim gibi olsaydı dünyada uyuşuturucu kullanan tek bir kişi bile kalmazdı

Sayın Öcalan, Türkiye ve bazı diğer ülkeler, PKK'nin eroin satışıyla kendini finanse ettiklerini söylüyorlar. Bu itham hakkında ne söyleyebilirsiniz?

– Bu da en büyük yalanlardan ve suçunu örtbas etmek için, karşı tarafa yüklemek kustahlığından başka bir değerlendirme değildir. Uluslararası uyuşturucu ticaretine en kapalı olan, ona en karşı duran, hatta çok açık söyleyeyim, içimizde neredeyse uyuşturucuya karşı, içkiye karşı en radikal tavrı olan harekettir. Çok iyi biliyorsunuz ki, uyuşturucuyu çeken insanların da, uyuşturucuya alet olan insanların da ortaya çıkması mevcut uluslararası sistem ve mafya tarzı devletlerle yakından bağlantılıdır. Bize yapılabilecek en büyük kötülük, PKK'yi uyuşturu ticaretinde bir araç olarak değerlendirmektir. Terörizm iddiası ne kadar bü-

Devamı 23. sayfada

"Karanlık yıllar aralanmaya, yürek ve beyinler aydınlanmaya, uyanış ve diriliş yeniden boy vermeye başlamıştır isyan yatağı Bingöl'de."

Dağlara ulaştığımda oradan sizlere selam göndereceğim...

Kendini bütün benliğiyle mücadeleye adayan, devrimin bütün görkemini yüreğinde ve beyninde coşkuyla yaşayan, isyan ve kavga yüklenen başeğmez komutan **Zeynel (Celal BARAK)** heval, Bingöl'de yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Daha çocuk yaşlarda yoksulluğun acısını çeker. Haksızlığa karşı başeğmez özelliği, yaşıtları arasında saygı ve sevgi uyandırır. Ailesinin geçimine katkıda bulunmak için simit satar, ayakkabı boyacılığı ve garsonluk yapar.

1976-77'li yıllarda PKK'nin Bingöl'de hızla geliştiği, başta öğrenci-gençlik olmak üzere çeşitli kesimler içinde taban bulduğu yıllarda çalıştığı kahvede yapılan tartışmalara, konuşmalara tanık olur. Buna giderek artan ilgisi, O'nu arkadaşlarla daha sıcak bir ilişki kurma arayışına götürür. 1978-1979'lu yıllarda aktif bir sempatizan olarak mücadelede yerini almaya başlar. Cesareti, gözüpekliği, fedakarlığı, açık sözlülüğüyle arkadaşların dikkatini çeker. Devrime olan inaç ve bağlılığı Celal hevali pratikte yürüttüğü çalışmalarda daha bir olgunlaştırır. Görevlerini yapmanın sevinci, coşku dolu yüreğine, ağız dolusu gülüşüne daha bir anlam katar. 1980'li yılların ortalarında artık Celal heval gerilla saflarındaki yerini almıştır. Bingöl'ün görkemli dağlarında isyan yürekli asi bir gerilla, yoldaşlarıyla birlikte kavganın en sıcak ortamında düşmana karşı savaşım içindedir.

Yükselen, çığ gibi büyüyen PKK Kürdistan coğrafyasında, üzeri ölü toprağı ile örtülmüş Kürdistanlıyı ölüm uykusundan uyandırır. Karanlık yıllar aralanmaya, yürek ve beyinler aydınlanmaya, uyanış ve diriliş yeniden boy vermeye başlamıştır isyan yatağı Bingöl'de.

Şeyh Sait ayaklanmasından bu yana Kürdistan dağları ilk kez kendi öz evlatlarıyla kucaklaşır. Bağrını açar, saklar, sakınır kötülüklerden evlatlarını. Sırtını dağlara yüreğini halka açan Celal heval, bir yandan düşmana karşı savaşırken, diğer yandan da halkı örgütleyerek savaşım içerisine çekme faaliyetlerini sürdürür.

İlkel milliyetçi, reformist küçük-burjuva anlayış sahipleriyle olduğu kadar, ulusal inkarcı, sosyal-şoven akımlarla da savaşımdan geri kalmaz. Gözüpekliği ve girişkenliğiyle en zor anlarda bile coşkusunu yitirmeyen Celal heval, arkadaşları içerisinde moral kaynağı olmayı bilir.

12 Eylül faşist yönetimi işbaşına geldiğinde Celal heval, arkadaşlarıyla birlikte sürecin zorluğunu yığınlara anlatmayı, parti talimatları çerçevesinde hareket etmeyi esas aldı. Zorlukların çok, imkanların kıt olduğu, donanımın zayıf, tecrübe ve savaş deneyiminin yeni olduğu böylesi zorlu bir süreçte düşmana esir düştü. Sorgu süreci kendi kişiliğinin sınandığı bir mihenk taşı oldu. Zayıf ve güçlü yanlarını görme ve zindan sürecinde bunları iyi değerlendirme inkanına kavuşturdu kendisini. Elazığ Sıkıyönetim Askeri Cezaevi'nde yılları bulan tutsaklık koşullarında örgütlü düşünmeyi, örgütlü hareket etmeyi esas almaya çalıştı. Genç olmasına karşın, pratik deneyim ve tecrübeleri olgun davranışlar sergilemesine yetiyordu.

Beş yılı aşkın tutsaklık sürecinde, zindanın tüm acımasızlığına, düşmanın her türlü düşürme ve teslim alma politikalarına karşın, inanç ve bağlılığından, bunu örgütlü davranışa dönüştürmekten geri kalmadı. Tüm direnişlerde yer aldı. Fiziksel rahatsızlıklarına rağmen hiçbir gün şikayetçi olmadı. Düşmanın fiili saldırılarına karşı hep önde olmayı esas aldı. Kendisini asi davranışlarından, başeğmez tutumundan dolayı havalandırmadan içeri girerken düşman subayı tarafından askerlere verilen emirle yukarı alınıp işkence yapan düşman subayına ilkin yumruğu vurarak, düşmanın hiç beklemediği bir tavır almıştı. Sonrasında aşağı koğuşa baygın halde getirildikten sonra uyanıp kendisine geldiğinde, gülüşü yine yüzüne yayılmış, gördüğü işkencelerin acısını unutmuş, arkadaşlarına moral ve güç kaynağı olmuştu.

Arkadaş sohbetlerinde, volta atışlarında hep gözü dağlara çevrilir, sözü mutlaka dağlara, gerilla savaşımına getirir, özlem ve beklentilerini, yüreğindeki yangını ifade eder, kendisini dışarıya ruhen hazır hale getirmeye çalışırdı.

Bütün hazırlığı; dağlarla yeniden buluşma, onlarla kucaklaşma, düşmana karşı büyüyen öfkesini namlunun ağzına sürüp düşmana savurma üzerine kurar. Bu yönlü savaş tecrübesi ve pratiği olan arkadaşlarla tartışır, kendisini yetkinleştirmeye çalışırdı.

1984 Ocak ayında düşmanın "tek tip" elbise uygulamasıyla tutsaklara yönelmesi, teslim alma, itirafçılık ve ihanet dayatması karşısında tavrını açık ve net koyarak zayıf eğilimlere karşı tutum almaktan da geri kalmadı.

15 Ağustos 1994 atılımı, zindanda arkadaş yapımızın yüreğinde ve beyninde yıllarca taşınan umudun pratikte gerçekleşmesiydi. Karanlık günler aralanmış, günü müjdeleyen şafağın ilk ışınları, ilk tohumları yüreklere, beyinlere ulaşmış, taşınan inanç ve umutlar gerçeğe dönüşmüştü.

15 Ağustos Atılımı'nın hemen ardından çıkarıldığımız havalandırmada bulunan ağaçlar kesilmiş, toprakta filizlenen otlar asker tarafından ezilip atılmıştı. Havalandırmaya çıktığımızda Celal heval, "Düşman canlı olan her şeye düşman, bunlar yalnız insana ve emeğe değil; otlara ve ağaçlara de kıyabiliyorlar" deyip öfkesini dile gitirmiş ve ardından da "bunlar birkaç yıl sonra dağlarımızda orman bırakmayacaklar" diyerek ülkesinin coğrafyasına duyduğu ilgiyi, halkına olan sevgisi kadar yüreğinde taşıdığını ifade etmek istiyordu.

1986 yılının sonlarına doğru yattığı süre dikkate alınarak cezaevinden tahliye olmuştu. Vedalaşırken her bir arkadaşını içten kucaklayarak yaşanan acıların, verilen sözlerin, yapılması gerekenlerin neler olduğunu duygu yüklü sözcüklere dökmüş, "Dağlara ulaşacağım, oradan sizlere selam yollayacağım" şeklinde sözünü vererek ayrılmıştı.

O süreçlerde çok az arkadaş ilişki kurup partiye ulaşabiliyordu. Celal heval, tüm bunları bildiğinden, çıkışında da bu zorluklara daha içerdeyken hazırlığını yaptığından uzun arayışlardan sonra tekrar dağlara kavuşmanın imkanını yakaladığı için sevinçliydi.

Önderlik sahasında Parti Önderliği'nin yakın ilgi ve desteği ile güçlenerek kendisini ülke pratiğine hazırlar. Coşkusu bütün yapıya taşıyordu. Partinin büyüyen gücü, Celal hevalin kendisini güçlendirmesini, yanıllgıarını, yetmezliklerini daha iyi görmesini sağlar. Ülke özlemi, düşmandan hesap sormanın heyecanı O'nu coşturur. Halkın acılarını bilen, kendisi ve yoldaşları üzerindeki uygulamalarıyla düşmanı iyi tanıyan Celal heval, gelişme pratiğiyle güven verir. Pratiğe gidecek grupla diyalogda Parti Önderliği'nin, "Zeynel arkadaş zaten hazırdır" sözleri, Celal hevalin tereddütsüz kararlılığını ifade ediyordu. Başından verdiği sözün gereği olarak pratiğe yönelir. Amed Eyaleti'nde cephe faaliyetlerinin örgütlendirilmesi ve yaygınlaştırılması çalışmalarını yürütür. Bir yandan da yetmez anlayışlarla savaşır. Çeşitle düzeylerde sorumluluklar temelinde görevler alarak yürütür. Artık eyalet cephe sözcüsü, askeri komutan yılmaz bir militandır Celal heval.

1994 bahar atılımıyla birlikte tahribatları giderme, Dersim'i Botanlaştırma çalışmalarında eyalet koordinatörlüğü düzeyinde kendisine görev verilir. 27 Eylül 1994 tarihinde bir grup arkadaşıyla eyleme giderken düşmanla karşılaşan Zeynel heval, amansız bir savaştan sonra beş yoldaşıyla birlikte şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

O zindanda düşmana attığı tokadı dağlarda da tekrarlamış ve düşmana darbe üstüne darbe vurmuştur.

Bizler, O'nun baş eğmez, gözüpek özellikleriyle soylu amacını gerçekleştireceğiz. Bizim de O'nun gibi büyük sözümüz, büyük pratik hedefimiz var. Ne O'nu, ne de sözümüzü asla ve asla unutmayacağız!

Mücadele arkadaşları

SAVAŞ İÇİNDE büyüyen bir yıldız

Adı, soyadı: **Osman GÖR**
Kod adı: **Erdal Pılıng**
Doğum tarihi ve yeri: **Tatvan, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Haziran 1994, Rızê köyü**

Erdal heval, orta halli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak 1978 tarihinde Tatvan'a bağlı Dönertaş köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde bitiren Erdal heval, ortaokula gitmeyip baharlarda bir başka benzeri olmayan yörenin en güzel yaylalarında kendilerine ait koyunları otlatarak çobanlık yapar. Mücadeleye katılmadan önceki tüm yaşamını kendi köyünde ve bu yaylalarda geçiren Erdal heval, sevimli hareket ve davranışlarıyla, yaşama karşı duyduğu sorumlulukla çevresinin sevgi ve saygısını kazanır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi 1991'in yazına gelindiğinde tüm Kürdistan'da bir etkinlik sağladığı gibi gerilla her tarafa ulaşır. Başta Botan olmak üzere gerillanın girmediği, ulusal kurtuluş mücadelesinin taşırılmadığı tek bir alan, mıntıka, köy ve mezra yok gibidir. Botan'a komşu ve oldukça stratejik olmanın yanısıra mevcut kitle potansiyeliyle, sahip olduğu imkan ve olanaklarla Garzan Eyaleti mücadeleye güçlü açılır. Erdal hevalin köyü de mücadeleye açılmıştır. Köye gerillanın geliş-gidişi yoğundur. Gerilla belli aralıklarla köyde tüm köylülere yönelik toplantılar gerçekleştirmektedir. Erdal heval bu toplantılar esnasında gördüğü gerillalardan etkilenir. Özellikle gerillanın kılık kıyafeti ve silahları dikkatini çeker. Büyük bir hayranlıkla gerillayı dinler ve katılma kararını verir.

Erdal heval yine böylesine gerçekleşen bir kitle toplantısından sonra katılma kararını gerilla komutanına bildirir. Gerilla komutanı bu yaşı küçük ama yüreği ve kararı büyük olan Erdal hevalin istemini "henüz küçüksün, bir-iki yıl daha bekle, zamanı geldiğinde silahı bizden alırsın" sözleriyle gayet yumuşak bir tarzda katılımına onay vermez. Ama bir kez Erdal heval kararını vermiş, gerillaya katılmayı kafasına koymuştur. Gerilla köyden çıkarken onlara fark ettirmeden peşlerine düşer. Kaldı ki, kendisi için zor değil, gece karanlığı olsa da her tarafı bilir. Adeta gün aydınlığındaymışcasına durmaksızın gerillayı izler. Birinci mola, ikinci mola derken, nihayet üçüncü mola için uygun bir yer keşfedilirken Erdal hevalin çarptığı bir taşın aşağıya doğru yuvarlanmasıyla farkedilir. Bu zifiri karanlıkta bunca yolu kateden ve kendisini fark ettirmeyen biri, yaşı küçük de olsa gerillaya katılmaya hak kazanmıştır. Birkaç saat önce katılım kararına onay vermeyen gerilla komutanı, kararını değiştirmek ve onay vermek durumunda kalır.

Evet, artık Erdal heval insanlık hareketinin bir neferi olarak Kürdistan'ın o muhteşem coğrafyasında bir gerilladır. Hayran olduğu gerilla hevalleriyle yüce dağlarda özgürlüğe koşan, özgürlüğü taşıran ve yaşayan bir Garzan yiğididir. Garzan Eyalet yönetiminin yakın ilgi ve himayesi altında gelişen, esprileriyle etrafında moral dalgalarını yaratmasını bilen sevimli küçük gerillalardan birisidir Erdal heval.

Yaşı küçük olduğundan Şehit Mervan ve Hayri hevaller onu sürekli yanlarında tutar ve sıcak savaş ortamına sokmazlar. Erdal heval kesinlikle bu durumu kabul etmez. İtirazlarını da sürekli yapar. O günlerde "Ma heval, bu civarlarda benim bilmediğim bir dağ, yayla, vadi, köy ve mezra yok ki, tek başıma en karanlık gecelerde bile gidebilirim. Hiç durmadan tıpkı hevaller gibi saatlerce yürüyebilirim, koşabilirim de, kendisine güvenen varsa yarışalım. Eğer beni geçen olursa o zaman karargahta kalmayı kabul ederim. Hiç korkmanıza gerek yok, size yük olmam, hevaller ne kadar yük taşısalar, belki benim biraz az olur ama yine de silahımı ek olarak bir silah daha taşıyabilirim" der ve pratiğe çıkmada ısrarlı olur. Ama tüm bu ısrarları, Mervan ve Hayri arkadaşların kararlarını değiştirmeye yetmiyordu.

Erdal heval, daha sonraki süreçlerde o günlere ilişkin hiç unutmadığı ve her anlattığında istisnasız herkesin güldüğü bir anısında şunları anlatmaktadır: *"Bir akşam noktaya gelirken çok yağmurlu bir hava olduğu için elbiselerim hem ıslanmış, hem de çamur olmuştu. Soğuktan tir tir titrerken Hayri heval yağmurluğunu üstüme örtmüştü. Sabaha kadar deliksiz bir uyku geçirdim. Öğleden sonra Mervan ve Hayri hevaller, beni bulunduğumuz noktanın aşağısına düşen köye gönderip yıkanmamı söylediler. Onlar da akşam köye ineceklerdi. Köye inip belirlenen eve gittim. Kapıda evin kadını beni gündüz ortası böyle görünce çok şaşırmış, fakat durumu anlatınca rahatlamıştı. Tam banyoya girmiştim ki, köye yabancı bir araba girmiş ve evin sahibi askeri araba sanmış, hemen köyde bulunan arkadaşlara haber vermişti. Arkadaşlar tedbirlerini alırken, evin sahibi yarı giyinik olarak beni buzdolabına koydu. Daha sonra gelen arabanın çevre köylerden bir sivil araba olduğunu fark edince beni buzdolabından çıkarmıştı. Fakat çok üşümüş ve soğuktan tir tir titriyor, dişlerim durmadan birbirine çarpıyordu. Beni bu halde gören arkadaşlar, kahkahalara boğulmuşlardı ve durmadan morallerde bu anıyı anlatmamı istiyorlardı."*

Erdal heval bir süre eyalet yönetiminin yakın ilgisi altında Garzan'da pratik faaliyetlerde bulundu. Yaşı küçük olduğundan dolayı eyalet yönetimi onu kendi evine gönderme düşüncesindedir. Kendisine bu karar aktarıldığında müthiş bir tavır sergileyerek kabul etmez. Kış mevsiminin zorluklarına göğüs gerebileceğini belirtir. Gerillaya köyde faaliyet yürütmek için değil faşist düşmana karşı savaşmak için katıldığını, gerillada ve dağda olmanın anlamının bu olduğunu, böyle bir şansı yakalamışken kimsenin onu tekrar köye geri göndermeye hakkı olmadığını ve karar da olsa kabul etmeyeceğini söyler.

Tüm ikna yöntemleri yetmemiştir. Erdal heval gerillacılığı bir yaşam olarak benimsemiştir. Bu yaşamdan geçici de olsa ayrı düşmeyi hiç düşünmez. Bir süre daha Garzan'da kalan Erdal heval daha sonra Çukurca'ya geçer. Buradaki eğitime alınır. Eğitimde başarılıdır, kıvrak zekasıyla verileni alıyor, gücü oranında vermekten de geri kalmıyor. Eğitim devresi sonlarında pratiğe çıkacak gruplar düzenlenirken pratiğe çıkma istemini belirtir. Ancak yaşının küçüklüğünden dolayı pratiğe gönderilmez. Yine ısrarlıdır. Ancak bu sefer "sen bir gerillasın, bir ARGK neferisin, kararlara ve yönetmeliğe uymalısın. Seni göndermeyen biz değiliz, aç oku ARGK yönetmeliğini. Daha sabır etmesini bilmiyorsun. Kaldı ki sabretmesini bir özellik olarak edinmeyen kişi düşmanı mevzide bekleyemez. Sabırlı ol senin de pratiğe çıkacak günün olacak" sözleri karşısında ısrarlarına son verir. Çünkü ARGK yönetmeliğine göre alınan karara uymak bir zorunluluktur, keyfilik yoktur. Keyfiliğe göre de bir savaş verilemez ve geliştirilemez de.

Güney savaşından sonra gerçekleştirilen uzun ve oldukça yoğun eğitim faaliyetine katılan Erdal heval, eğitimden başarıyla çıkarak artık istediği ve özlemiyle yanıp tutuştuğu pratiğe çıkma günü gelip çatmıştır. Kamp ortamları her ne kadar onu geliştiriyorsa da, daha çok dağ dağ, ova ova, vadi vadi tüm Kürdistan coğrafyasını gezmek gibi bir aşkı, tutkusu var. Yapılan pratik düzenlemede istemi de dikkate alınarak Oramar'a gidecek grupta yer alır. Ve belli hazırlıklardan sonra Oramar'a geçer Erdal heval. Burada sıcakkanlılığıyla, morali ve güçlü iradesiyle gerilla birliğince sevilir. Bir köy eyleminde gruptan kopan Erdal heval daha onbeş yaşında olmasına karşın Oramar'ın vahşi arazisinde ve yoğun çeteciliğin olduğu bu alanda tek başına yanında hiçbir yiyecek olmadan tam 18 gün boyunca o güçlü iradesini göstererek direnir ve sonunda grubun izini bularak tekrar birliğe ulaşır. O'nu 18 gün sonra karşılarında gören arkadaşlar çok sevinirler. Çünkü arkadaşlar büyük bir olasılıkla onun şehit düşmüş ya da düşmanın eline geçmiş olabileceğini düşünmüşlerdi. Daha sonraki zamanlarda o günleri anlatırken "arkadaşlara tekrar kavuşma umudumu bir saniye bile yitirmedim" diyordu. Arkadaşların "bu kadar uzun bir süre ne yedin" demeleri üzerine Erdal hevalin cevabı kısa ve nettir: "Parti Önderliği çözümlemelerde demiyor mu insan Kürdistan dağlarında yiyecek ihtiyacını duymaz. Gerilla dağda ne bulursa onu yer, ben de ne bulduysam onu yedim."

Erdal heval pratiğin sonlarına doğru geri cephe hazırlıklarında bulunur. Bu süreçte de Erdal heval üzerine düşen görevleri eksiksiz olarak yerine getirmeye çalışır. O günlere ilişkin, 1993-94 kış sürecinde eğitim kampında Erdal heval ile birlikte olan bir arkadaş şunları söylüyor: "Herkê'de geçirdiğimiz bu eğitim sürecinde Erdal heval kendisini pratiğe çok güçlü olarak hazırlamıştı. Güçlü bir yürüyüşün sahibi olacağını her zaman kararlı bir biçimde ifade eder ve bu yönlü çabayı esirgemezdi."

Eğitim devresi ardından 1994 bahar düzenlemesiyle Erdal heval Gerdi alanındaki savaş cephesinde yerini alır. Erdal heval geçmişte birçok arkadaşın şahadete ulaştığı bu alanda düşmanla birlikte olan ihanetçi aşiretten şehit arkadaşların intikamlarını almak için yemin etmiştir. İhanetçilere karşı oldukça kinlidir. Bin bir duygularla yüklü olan Erdal heval bir an evvel pratiğe atılmak için sabırsızdır. Nihayet beklediği gün gelip çatmıştır. Dışarıdan bakıldığında kale gibi gözüken, üstüne çıkınca da dünyanın en güzel manzaralarını sergileyen insanı anlatımı güç duygularla duygulandıran Govendê dağındadır. Burada Grana ve Rızê çete köylerine yapılacak eylemin hazırlıkları yapılmaktadır. Planlama yapılmış, düzenlemeye gidilmiştir. Erdal heval Rızê köyüne yapılacak saldırı grubunun savunmasını yapacak savunma grubundadır. Eylem başladığında Erdal heval çetelere karşı duyduğu kinle kendisini tutmaz; saldırı grubunun peşinde köyün içine dalar ve çetelerle çatışır. Çatışma sonucunda çeteler arkalarında ölüler bırakarak köyden kaçarlar. Eylem başarıyla sonuçlanır ve geri çekilme yapılır. İşte tam bu sırada nereden geldiği belli olmayan kör bir kurşun Erdal hevalin bedenine isabet eder. Erdal heval şehitler kervanında yerini alır. Govendê'den yüksek olan ve nice Govendê'leri ışıklarıyla aydınlatan kutsal bir yıldızdır Erdal heval.

Mücadele arkadaşları

Seni unutmuyor Behdinan

Adı, soyadı: **Hatice KILEŞ**
Kod adı: **Serhildan Çekdar**
Doğum tarihi ve yeri: **Adana 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Behdinan Gerdi mıntıkası, 11.6.1994**

Kürdistan'ın oldukça zengin olan yer üstü ve yer altı zenginlik kaynakları sömürgecilerce fütursuzca talan edilir. Onun onbinlerce yıllık öz sahiplerine hiçbir şey bırakılmaz. Onlara, belirlenen çerçevede egemen kılınan duruma uygun bir tavır içerisinde olunursa, boyun eğilirse, itirazsız itaat edilirse belki yaşamlarını idame ettirebilecek kadar bir imkan sağlanır. Ki, bunlar bir avuç işbirlikçi ve ihanetçilerdir. Geriye kalanlar ise yarı aç, yarı tok idare etmek durumundadırlar. İdare edemeyecek konuma getirilenler (ki, bu da bir çeşit özel savaş uygulamasıdır) yaşamlarını sürdürme imkan ve olanağını bulma umuduyla metropollere göç ederler. Burada onları bekleyen yine açlık, sefalet, yozluk ve yabancılaşmadır. Yaşam büyük zorluklarla ancak sağlanabiliyor. Genellikle bulabildikleri işler de en ağır, en tortu ve en güvencesiz işlerdir. Zaten güvencesiz de olsa, ağır da olsa, geçici de olsa, iş bulabilen kendisini gemisini kurtaran kaptan olarak görür. Oysa Kürdistan, sahip olduğu zenginliklerle tüm Ortadoğu halklarını besleyebilecek bir kapasiteye sahiptir. Böyle bir zenginlik içinde herkese ekmek ve aş vardır. Ancak yüzyıllardır yabancı egemen güçlerin talancı politika ve uygulamaları sonucu açlık ve sefalet egemen kılınmıştır.

Aslen Mardinli olan Serhildan heval, yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak 1977 yılında Adana'da hayata gözlerini açar. Yürüme çağına gelmesiyle birlikte hayatın gerçekliğiyle karşılaşır. Geçimlerini sağlamak için ailesi Çukurova'nın o dayanılmaz sıcaklığında, güneşin altında tarlalardadır. Çapa yaparlar, pamuk toplarlar, ne iş bulabilirlerse çalışırlar. Bunun için Serhildan heval, daha çocukluğunda, emek olayıyla tanışır. Ailesiyle birlikte kendisi de çalışır, erken yaşlarda sorumluluk üstlenir. Ekmek kurdun ağzındadır. Yaşamak için çalışmak (çocuk olsa da) bir zorunluluktur. Bahar, yaz ve sonbahar mevsiminin bir kısmında, Serhildan heval tarlalarda, seralarda ve bahçelerde çalışan bir kız çocuğudur. İlkokulu bitirir, ortaokula devam etmek ister. Ancak ailenin ekonomik durumu okumasına el vermez. Kendisi de bu gerçeği bildiği için aile üzerinde fazla ısrarcı olmaz. İlkokulu bitirdikten sonra, gün boyunca çalışarak aile geçiminin sağlanmasında katkıda bulunur.

Kürdistan'ı baştan başa saran serhildanlar Türkiye metropollerinde de etkili olur. 1992'de yaşanan Adana serhildanıyla, Serhildan heval mücadeleye katılma kararını verir. Mücadeleye katılma kararını yurtsever olan ailesine açar. Ailesi bu katılma kararını saygıyla karşılar. Serhildan heval düzen içi yaşamı kabul etmeyerek, özgürlük arayışını gerillada saf tutarak ve savaşla bütünleşerek, ancak insanca bir yaşamın sağlanabileceğini görerek sömürgecilere karşı savaşta karar kılar.

Büyük bir inançla ve yine güçlü bir savaş azmiyle 1992'de Şehit Mustafa Yöndem gerilla kampına giderek fiili katılımını gerçekleştirir. Burada her gerilla adayı gibi Serhildan heval da, eğitim devresine katılır. Eğitime kendisini tam verir. Büyük bir çaba ve azimle eğitimde yoğunlaşır. Eğitimden sonra sıra pratiğe gelmiştir. Serhildan heval pratikte de kendisini kanıtlar ve kendisine olan güveni sergiler. Bu arada patlak veren Güney Savaşı'nda sıcak savaş ortamında bulunmak ister. Ancak yaşının küçüklüğü değerlendirilerek, geri cephede bırakılır. Düşmana ve ihanete olan kinini kusma imkanı olmasa da cephe gerisinde yapılacak çok iş vardır. Her yer bir savaş alanıdır, yapılması gereken her iş bir çatışmadır. İşte Serhildan heval, farklı cephede olsa da hiçbir çalışmadan kendisini geri tutmaz. Emekçi özelliği ve sorumluluk duygusuyla çalışmaların altından çıkar.

Serhildan heval, Güney Savaşı'ndan sonra Zelê'ye geçer. Buradaki eğitim sürecine katılır. Bu eğitimden de büyük tecrübeler alır. İhanete ve düşmana olan kinini biler. Serhildan hevalin kararlılık düzeyi keskinleşir. Savaş azmi ve sorumluluğu uygun bulunarak ilk etapta Xankûrkê'ye gider Serhildan heval. Burada kendisinden beklenen pratiğin sahibi olmasını bilir. Daha sonraki gidiş Çukurca'yadır. Keza bu alan pratiğinde de üstüne düşen sorumluluğu sergiler.

1993 yaz hamlesinde Behdinan 9. Bölge Gerdi mıntıkasında, pratikte yer alır. Bu alandaki pratiklerde sürekli olarak kahramanlığıyla ve fedakarlığıyla hep savaşın ön cephelerinde yer alan en seçkin bir ARGK savaşçısıdır. Onlarca çatışma ve saldırı eylemlerinde bulunan Serhildan heval, yine başarıyla gerçekleşen bir eylemde, kahramanca çatışır. Arkadaşlarıyla düşmana aman vermezler. Kahraman altı arkadaşıyla birlikte şehitler kervanına ulaşır.

Söz onurdur,
onuru çiğnetmeyeceğiz.
Gittiğin yol, bizim yolumuzdur.

Mücadele arkadaşları

Şehit Cahide ve Serhildan yoldaşlar

Gerdi'de sönmeyen bir ışık

Adı, soyadı: **Yıldız Uçar**
Kod adı: **Cahide Kahraman**
D. yeri ve tarihi: **Gercüş, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Behdinan 9. Bölge, 15.7.1994**

Cahide heval, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak 1975 tarihinde Gercüş'e bağlı bir köyde doğdu. Aynı köyde ilkokulu bitiren Cahide heval kız çocuğu olduğundan ve evleri köyde olduğundan dolayı çok istediği halde ortaokula gidememişti. Okuyup halka yararlı olmak istiyordu. Ama ortama egemen olan koşullar buna fırsat vermemişti.

Cahide hevalin ailesi köyde yurtsever bir aile olarak tanınır. Bu durum da onun erken yaşta yurtseverlikle ve partiyle tanışmasını sağlar. Fiili olarak mücadeleye katılmadan önce en büyük zevki evlerine gelen gerillaya annesiyle birlikte hizmet etmek, kadın ve genç kızlar arasında mücadelenin propagandasını yapmaktır. Fazla örgütlü bir yardım almadığı halde tek başına çok sayıda bayanı ve genç kız yurtseverleştirip örgütler. Bir genç kız olmasına rağmen köyde bir cephe çalışanı gibidir. Yaşıtları kölece yaşamanın hazırlıkları ve hayalleriyle uğraşırken, kendisi bir an için olsa da, kölece yaşamı aklına getirmez. Özgür yaşam, savaş ve gerilla onun her şeyidir.

Mücadeleye katılma günü gelip çattığında, tek başına bir katılımı gerçekleştirmez. Kendisiyle birlikte köyde yurtseverleştirip örgütlediği bir grup genç kızla birlikte mücadele saflarına katılır. Cahide heval, özgürlük mücadelesinin özgür yaşamına tek başına koşmamış, başkalarını da kazandırmıştır.

Cahide heval, gerilla saflarına Metina alanında katılır. Bir süre bu alanda gerilla birlikleriyle hareket eder. Daha sonra, Çukurca alanına geçer ve burada eğitim devresine katılır. Eğitimden aldığı güçle, atılganlığıyla, cesaretiyle ve arkadaş canlılığıyla, gerilla yaşamına özverili katılımıyla kısa bir süre içinde gerilla saflarında kendisinden sözettiren bir hevaldir. Eğitim süreci boyunca tek istemi; düzen kişiliğinden sıyrılıp PKK kişiliğini edinmektir. Bunun için de yoğun bir çaba içerisine girer. Mücadele saflarında, çok kişinin edinemediği kişiliği ve düzeyi Cahide heval kısa zamanda yakalar. O artık Kürdistan dağlarında, özgür kadını temsil etme çabası içinde olan bir gerilla komutanıdır. Çağın en barbar gücüyle savaşacak, bin yılların intikamını alacak konuma ulaşmıştır. Zaman, verilen emeklerin karşılığını pratikte vermenin zamanıdır. Zaman, PKK'nin binbir emekle yetiştirdiği kişiliğin yüceliğininin dosta düşmana gösterilmesi zamanıdır.

Cahide heval, Behdinan alanında dokuzuncu bölgenin Çarçela dağında, pratikte gösterdiği başarıyla, sergilediği fedakarlıkla bir kahramandır. Onun için üstesinden gelinemeyecek zorluk yoktur. Devrimciliğini bilen ve onu yenilmez, yüce kılan zorluklardır. Onu güzelleştiren ve kutsal kılan, herkesin kolayca aşamadığı, çözemediği sorunları aşması ve çözmesidir.

1994 yılı pratiğinde Cahide heval, manga komutanı olarak Gerdi mıntıkasında pratiğin en yoğun ortamı içindedir. Geliştirilen tüm eylemliliklere ön saflarda katılarak, kahramanlığı hak etmesini bilir. Bu süreçte savaşta oldukça bilenmiştir. Eyleme gidişi bir düğüne gidercesinedir. Partiye ve Parti Önderliği'ne son derece bağlıdır. Partiden tek bir isteği vardır, o da Parti Önderliği'nin sahasına gidip O'nu görmektir.

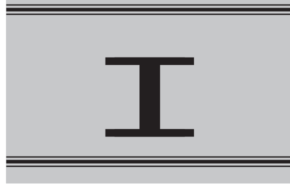
Yaşanan bir çatışmada, yanıbaşında bir hevalin şahadete ulaşması, onu derinden etkiler. Ne pahasına olursa olsun şehidin silahı yerde kalmamalı, intikamı sıcağı sıcağına alınmalı, bunun için büyük bir kin ve öfkeyle yüklü olarak, yüce APO'cu saldırı ruhuyla ve "Biji Serok Apo" sloganıyla düşmanın çapulcularına saldırır, iki kayıp verdirir, şehidin silahını alarak geri çekilir. Ancak geri çekilirken yaralanmış, arkadaşların morali bozulmasın diye, bir süre yaralandığını saklar. Bu arada kan kaybetmektedir. Bırakılmasını ister, ancak bu arkadaşlar tarafından kabul edilmez ve sırtlanıp doktora yetiştirilmek istenir. Bir süre sonra şahadete ulaşacağını anlar ve son bir gayretle Parti Önderliği'ni görme özlemi olduğunu, ama artık göremeyeceğini, Parti Önderliği'ne bağlılığını ve selamlarının iletilmesini vasiyet eder; "Bijî Serok Apo" sloganıyla şahadetle kucaklaşır. Cahide Kahraman hevalın anısı Gerdi'de gerillanın önünü aydınlatan, sönmeyen bir meşaledir.

Mücadele arkadaşları

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'dan

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ

büyük kazandıran ve dönüştüren silahtır

Geçmişte bu silah layıkıyla kullanılamadı. Hatta kendini örtbas etmek amacıyla cetvel gibi pişmiş aşa su katma gibi kullananlar da oldu. Eleştiri-özeleştiriyi kimse böyle istismar etmesin, onun gerekleri yerine getirilirse, an be an yaşanırsa bir anlam ifade eder. Sırf durumu kurtarmak, biraz daha kendini incelterek dayatmak için eleştiri-özeleştiri yapmak, kendine de, partiye de büyük kötülük yapmak demektir. Hiç kimse kesinlikle bu tarza düşmesin.

Ben de kendime eleştiri-özeleştiriyi uyguluyorum. Ve bunu günlük gelişmelerle kanıtlıyorum. Gerçek gelişmeyi, kendimde yaratarak, **"kendimi pakladım"** diyorum. Sizler de bunu esas alın. Ben gelişmemi eleştiri-özeleştirime borçluyum. Siz de bizden biraz cesaret alın ve kendinizi geliştirin. Zayıflıklarınızı niye örtbas ediyorsunuz, niye fırsat bulduğunuz da, o kadar pisliğe dalıyorsunuz; kendinizi bireyselleştiriyor, kendinize tapınıyorsunuz; bu size yakışır mı? Tarihe karşı, halka karşı, yoldaşlara karşı biraz sorumluluk olmalı. Bunun gereği kendini örtbas etmek midir; bireysel olarak veya astığı astık, kestiği kestik gözükara bir komutan olarak dayatmak mıdır, hataları derinleştirmek midir? Hayır, bunların hepsi yanlıştır. Doğrusu; tarzıyla, üslubuyla, gerekleriyle, hedef ve araçlarıyla ortaya koyduklarım, gerçekleştirdiğimdir. Ve tarihi açıdan buna şiddetle ihtiyaç vardır.

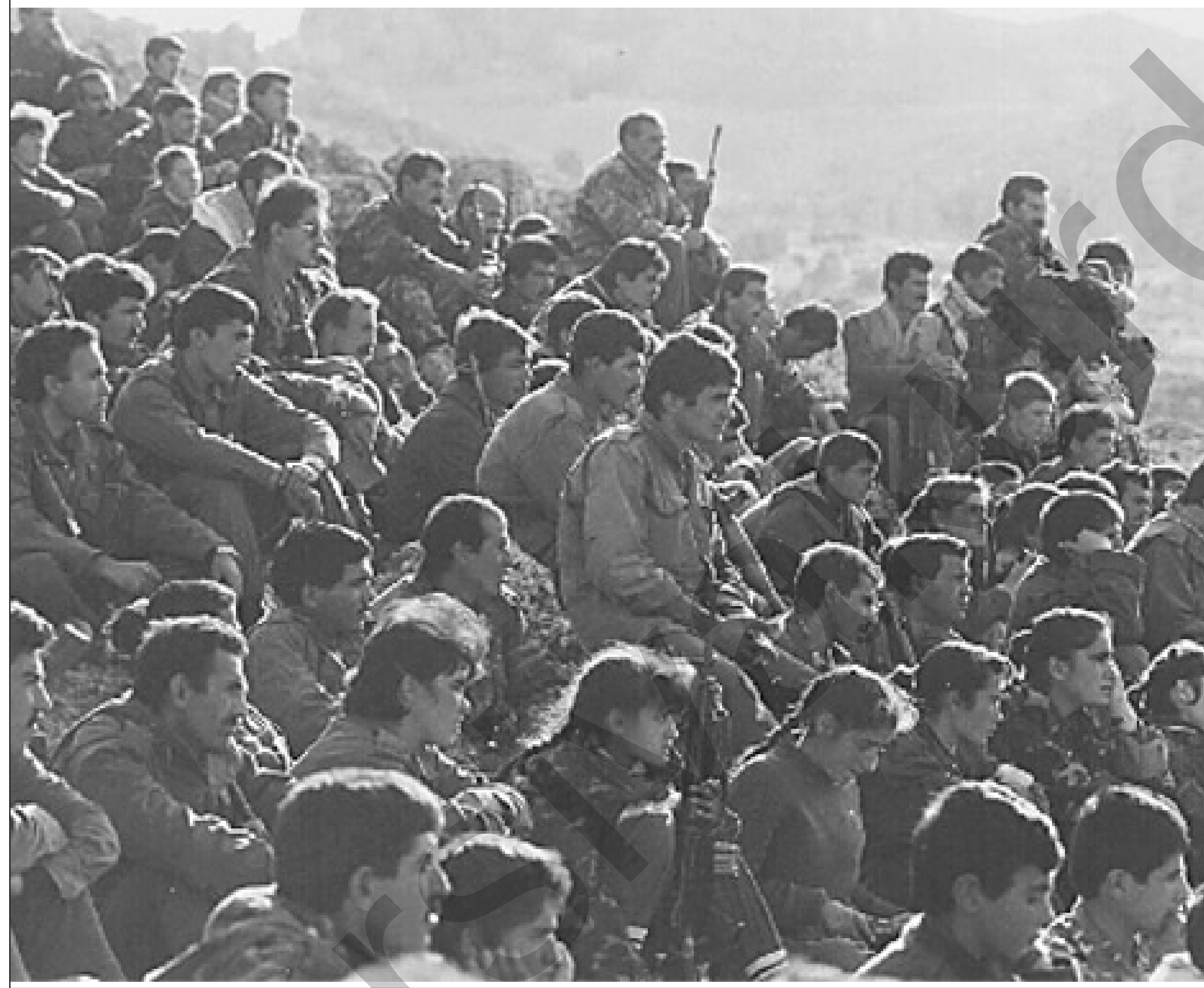
Büyümenin tam zamanıdır

Tekrar söyleyeyim ki, biz bu yıllarda yalnızca partiyi dönüştürmüyoruz, aynı zamanda, halkı da dönüştürüyoruz. Bu da tarihi yapmaktır. Ve az bir iş değildir. Tarihimizin en şerefli ve en önemli işidir. Bunu nasıl görmezlikten, önemini kavramazlıktan gelebiliriz? Ve nasıl gerici özelliklerimizdir, hastalıklarımızdır ki, bu kadar tarihin emredici özellikleri, hedefleri karşısında direnşin? Eğer böyleysen, bir tutucu olursun ki, bu da devrimle aşılır, gerekirse canına mal olur. Kendinizi niye bu duruma düşüreceksiniz?

Ben kendini dönüştürmenin önünde hiçbir engel görmüyorum. Genelde partinin dönüşümü, özelde onun içindeki herkesin gerekli olduğu kadar kendini dönüştürmesinin çok zor olduğunu, üstesinden gelinemeyeceğini düşünmediğim gibi, tam tersine büyük dönüşmenin, büyümenin tam zamanıdır, diyorum. Bu şansı niye kullanmayacak, niye kendi cüceliğinize sevdalanacaksınız? Unutmayın ki, bu kişilikle bir sigarayı bile kurtaramıyorsunuz. Onu niye savunacaksınız? İşte büyük örgütleyen, büyük eyleme geçiren, büyük kazandıran kişilikten niye kaçınalım? "Kazandıran kişiliğin temsilini, ifadesini mükemmele yakın yapmaya varız" ve yine "ne mutlu bize, bu şansı yakaladık" diyerek, onu en iyi değerlendirmenin her türlü gereğini yerine getireceksiniz.

Biz bu şansı size veriyoruz. Bu konuda imkan da tanıyoruz. Bunun kıymetini iyi bilin. Elalem size nasıl hayvan muamelesini yapıyor, yaşamın bütün yolları nasıl kesiliyor, hepsini görüyorsunuz, ama aynı zamanda, yaşamın doğru yolunu da az çok görüyorsunuz. O zaman siz de böyle zaferi sağlayacak yetkinleşmeyi kendinize mal edin.

Yardım, destekten başka daha ne istiyorsunuz? Size sunduğumuz yardım ve destek üzerinde ucuzca kurulup "ne mutlu bana, işte bu duruma yol açtım; bir günlük paşalık da yeter" veya "şerefi kurtardım" demek yetmez ve son derece yanlıştır. Bunun yerine "bana zafer, onun emredici kişiliği gerekli ve bundan başkasına da arzum olmaz, bunların engelini de tanımam" demek gerekir. Dikkat edilirse, bu bir zafer kişiliğidir, zafer yürüyüşçüsüdür. Onun öyle, sizin şimdiye kadar söylediğiniz gibi, şikayet yapma gibi bir sorunu olamaz. "Şu engel, dıştan veya içten bana dayatıldı" diye, bir yakınması da olamaz. Bende hiç böyle oluyor mu? Benim yürüyüşüm bellidir. Kendini ayarlayan kişiliğim, kendini az çok güne doğru katan kişiliğim; benim dirim de, ölüm de iş yapar. Çünkü kendi anlamımı kendime biraz vermişim. İşte bu önderlik kişiliğidir, kazandıran kişiliktir. Niye sizin olmasın, çok mu zenginsiniz, benden çok mu büyüksünüz? Hayır aslında bir zavallıdan farkınız yok.

❝ Bizim kabul edemeyeceğimiz tek şey, bu büyük çabaların sonucunun kötü bir yenilgi olmasıdır. Bu, bizim için en büyük acı ve en kabul edilmez olandır. İşte ben bunu önlemeye çalışıyorum. ❞

Büyüklüğe oynayın!

Ben çağrı yapıyorum, büyük kişiliğe tırmanın, her şeyinizle büyüklüğe oynayın! Ama bu emekle ve gerçekten çizgiye bağlılıkla olur. Bunu söylemek sizi zorlamak mıdır? Aslında, tam tersine size en hayırlı, en layık olan yaklaşımı göstermek demektir. Bundan gocunmak değil, büyük rahatlık duyacaksınız. Belki yaralar ameliyat yapılırken acı verir, ama sonuç sağlıklı bir bünyedir. Kesinlikle böyle bir operasyona tabi tutuyoruz diye, bazılarınız sıkılıyor. Ama başka türlü sizi sağlığa kavuşturmak mümkün değildir. Kürt toplumu tümüyle böyle acı içinde olan bir halktır, hem de büyük bir acı. Hiç kimse başka kurtuluş yolu beklemesin.

Bizim kabul edemeyeceğimiz tek şey, bu büyük çabaların sonucunun kötü bir yenilgi olmasıdır. Bu, bizim için en büyük acı ve en kabul edilmez olanıdır. İşte ben bunu önlemeye çalışıyorum. Nitekim bu en temel çalışmamızdır. Aslında düşmanın bize kabul ettirmek istediği böyle büyük bir acıdır. Kıyamet bunun için koparılıyor. Ama eğer amacın sonucunda kurtuluş varsa (ki vardır), her türlü acıya, sıkıntıya katlanmaya varız. Halkımızın da bugün söylediği budur. Siz hepiniz de az çok bunu kabulleniyorsunuz. O zaman bize gerekli olan bunun olanaklarını yakalamak, yürüyüşünü pürüzsüz yürütmek ve engel tanımamaktır.

5. Kongremizin artık bu sefer tamamıyla başarmak istediği bir görev de budur. Eğer bunu tam başarırsa, ordu ve savaşa bunun yansıması mükemmel olacaktır. Yine siyasal örgütlenmeye ve serhildana da mükemmel yansıyacaktır. Ayrıca diplomasiye, partinin iç örgütlenmesine, her türlü kademe örgütlenmesine ve onun da her yerdeki önderliğine yansıyacaktır. Sonuçta, bırakalım bunun başarısının önlenmesi, tersine düşmanın kendi yıkılışını bile engelleyemeyecek bir yürüyüş olur. Bunun hepimiz için ekmek-sudan da daha gerekli olduğunu hiçbiriniz gözardı edemezsiniz.

İşte bunun için kendimizi eğitmemek, dönüşmemek, ne demek oluyor! Gerekirse bıçağın altına kendimizi yatırmamak, yani eleştiri-özeleştiriye gelmemek ne demek; bir de çevrenizi buna çekmemek, tüm partiyi buna yöneltmemek! Bu kadar çekici bir zafer söz konusuyken, engel tanımadan her şey yapılır. Sonuçta, ulaşılacak olan başarıdır.

Ancak eleştiri-özeleştirinin yetmediği, yetmezliğin, yanlışlığın, eksikliğin artık daha büyük olduğu ve bir de bile bile ısrarla tekrarlandığı yerde yargı başlar.

PKK'nin ölçüleri evrenseldir

Her şeyden önce PKK hareketi, tarihi olarak bir yargılama hareketidir. PKK'nin çıkışı demek, sömürgeci hukukun, sömürgeci imha siyasetinin, onun her türlü anayasal ifadelerinin çiğnenmesi demektir. Denilebilir ki, PKK bu anlamıyla sömürgeci hukuku, onun tüm anayasal, yasal hükümlerini geçersiz ilan etme ve bu anlamda bir isyanla kendi ulusal hukukuna ilk adım atma hareketidir. Yani, vahşete ve ulusal imhaya karşı, insanlığı ve ulusal kurtuluşu esas alan, toplumsal dağılmaya karşı, toplumun yeniden kuruluşunu gündemleştiren, eylemini bu temel amaca göre geliştiren bir harekettir. Yalnız siyasi değil, askeri, hukuki, ekonomik bütün alanlara dayatılan bir toplumun hukuku, bir halkın haklarını savunma hereketi oluyor.

Zaten bu anlamda ulusal kurtuluş çizgisi, genelde **Evrensel İnsan Hakları Bildirgesi**'ne bağlıdır. Uluslararası yasaları, insan haklarını sonuna kadar gözetir. Bu konuda PKK'nin sahip olduğu ölçüler, tümüyle evrenseldir. Bunun yanında sömürgeci imha siyasetine karşı, ulusal kurtuluşçudur. Yine toplumsal dağıtmaya karşı da, toplumun yeniden kurtuluşuna sonuna kadar bağlı kalmayı esas alır. Çıkışıyla da büyük ve kapsamlı bir örgütlenmedir. Bu da, kuşku götürmez bir gerçekliktir. PKK, insanın var olmasını, ister kabile aşiret düzeyinden ister çok gelişmiş bir ulus düzeyinden gelsin, hepsinde haklı olanı esas alma, "insanım" diyenin ulusal özelliklerini, toplumsal gelişmesini sağlama, normal gelişmeye karşılık verme biçiminde bir temel insani ilkeyi esas alıyor. Zaten hukukun da gerçek anlamı budur.

Tabii bu ilkesel çıkışın anlam ifade edebilmesi için, güç haline gelmesi gerekir. Farklı bir hukuktan bahsedebilmemiz için, partinin güce kavuşması gerekir. Nitekim güçlendikçe cezalandırmalardan bahsedebiliyoruz. İşte, sömürgeci güçler ve işbirlikçilerin hedef alınması gibi, cezalandırmalar gerçekleşebiliyor. Bu da bir anlamda hukuktur, karşı hukuk, özgürlük hukuku, gerçek adalettir. Hem de hiç tereddüt etmeden bu amaçlarımızın üzerine gitmek için düşmanın zorba gücüne veya sözümona Türk hukuku arkasındaki gücüne karşı adaletin, gerçek anlamda hukukun gücünü oluşturuyoruz. Bu anlamda bizim savaşımımız en hukuksal hakları esas alan, bir halkın hukukunu gerçekleştirmek, haklarını almak için mutlak verilmesi gereken bir savaştır.

PKK'nin (çok güçlü kurallar bütünlüğü demesek de), halkımızın bağrın-

da ulusal, toplumsal gerçeğine uygun bir kurallar sistemi vardır. Belki yeterince bunu hayata geçirme gücüne varmamıştır, ama eskisi gibi bir hukuksuzluk veya bir vahşet durumu da söz konusu değildir. Az çok cevap verebiliyor, yargılıyor, uyguluyor. Sınırlı da olsa bir halkın ulusal hukukun da bir ulusal kurtuluş amacına bağlıdır. Onun mücadele ilkesine ve onun örgütlenmesine bağlılık, eylem hattına bağlılıktır. Bunlar temel kurallar oluyor.

PKK'nin düşmanlarını dışta aramaya gerek yok

Bu anlamda yargı nedir? Hukuk aşıldığında, örgütün temel ilkelerine bağlılık aşıldığında, sergilenen tavır yargılamadır. Yargılama için öncelikle bilindiği üzere sorgulama gerekir. Yani suçun niteliğini ortaya çıkarmak, sorgulamadır. Demek ki, sorgulama, temel ulusal kurtuluşun örgütsel ifadesi, örgütün eylemsel çizgisi, çizginin taktikler dahilinde (ki buna yönetmelik hukuku da diyebiliriz) tüzük, yönetmelik esaslarına bağlı olma düzeyinin, niteliğinin belirlenmesidir.

PKK'nin mevcut silahlı savaşımı, güç olarak bu hukuku doğurtmaya yeterlidir. Kurallara baktığımızda, bunların net olduğu görülecektir. Şu anda bir ulusal kurtuluş savaşı veriliyor ve onun örgütlenmesi ve günlük taktiklerle icra edilen bir savaş tarzı var. Bununla ciddi bir şekilde çelişen birisi oldu mu, kendi hukukumuzu dayatırız. Nitekim karşımızda bir devlet söz konusu olduğunda (Türk devleti olur, zaten onunla savaşılıyor) ona karşı, her gün savaşımla hukukumuzu elde etmeye çalışıyoruz. Bu başka bir örgüt saldırısı da olabilir. Ona karşı da kendi hukukumuza başvururuz. Örneğin işbirlikçiler saldırınca, onlarla savaşıldı. Onlara karşı da

❝ Yaşam ölçülerimize çok sağlamca bağlı kalacağız. Devrimci ahlakla onun ahlakını boşa çıkaracağız. Ama böyle bir ahlaksız konum içinde olmak da sadece bazı genel yaşam kuralları değildir, aynı zamanda moraldir. Morali bozuyor, morale gelmiyor. Biz de buna karşı devrimci ruhun diriliğini, canlılığını ona dayatacağız ve böylece boşa çıkaracağız. ❞

halk hukuku, ulusal kurtuluş hukuku kurulmaya çalışıldı. İçte provokatörler saldırıyor. En tehlikeli ve örgüt içi kuralları bozan bunlar oluyorlar. İçten bozanlara, provokatör ve ajanlara (objektif veya subjektif olur, bu o kadar önemli değil) karşı da aynı yöntemi geliştiriyoruz. Bunlar çok ciddi kural ihlallerine girdikleri için, onların sorgulanması çok daha kapsamlı geliştirilmek zorundadır. Çünkü işbirlikçiler veya devlet açık saldırır, inkarcılar, hainler de zaten açıktan saldırırlar, kendilerini ilan etmişlerdir. Ama burada en tehlikeli olan düşman, kendini partiden gibi, hatta onun çok yetkili ve etkilisi olduğunu gösterip, kuralları işletmeyen, kuralları kendinde tıkatanlar oluyor.

Şimdi biz bu süreçte bunu, kapsamlı ele almak zorundayız. Son çözümlemeler çok kapsamlı ortaya koydu ki, PKK'nin düşmanlarını fazla dışta aramaya gerek yoktur. Yakında okuduğum insaflı bir arkadaşın raporunda şu yazılıyor: "Parti Önderliği'nin başka düşmanlara ihtiyacı yoktur, içteki düşmanlar yeter de artar bile." Böyle diyerek çok da hayıflanıyor. Artık bu ne kadar dürüst birisidir bilemem ama, en azından kendisi de herhalde eylemlerine ters düştüğünü gördüğü için bunu söylüyor ve önemli olan da budur. Zaten biz de şunu çok yönlü açığa çıkardık, inanılmaz ölçüde kurallarla oynama var. Ana amaca herkes bağlı (zaten neredeyse milyonlar buna bağlı), buna karşı çıkacak değil. "Ulusal kurtuluştan, halkın özgürlüğünden, PKK'den yanayım, eylem çizgisini kabul ediyorum" deniliyor. Peki aykırılık, kural dışılık nerede? Bilindiği üzere bu konuda, savaşta taktiğe gelememek, özellikle partinin temel öncülük esaslarına ve ordunun günlük savaşım esaslarına gelememekle, ciddi bir tüzük ve yönetmelik ihlaliyle yüz yüzeyiz.

Şiddetli bir ahlak savaşını yürütüyoruz

Şimdi biraz daha da somutlaştırırsak, artık bu bir ahlaki ilke oluyor. Belki de bu hukukun dışındadır, ama ruhen örgüte katılmıyor, ruhen bir partili, bir ordulu gibi yaşamıyor. Ahlaki olarak yaşam davranışları, yaşama bakışı tam bir partili, ordulu gibi değildir. Şimdi ahlaki olarak uygun olmayanı da yargılamaya alabilir miyiz? Bunu ahlaksıza karşı, devrimci ahlakı koruyarak cevap vermek daha uygun oluyor. Yaşamımıza gelmiyor, ulusal kurtuluşun gereklerine göre bir yaşamı geliştirdiğimiz çok açıkken, o TC'den, yine geleneksel feodal kültürden, yaşamdan kapmış olduğu özelliklerde ısrar ediyor. Yaşam ölçülerimize çok sağlamca bağlı kalacağız. Devrimci ahlakla, onun ahlakını boşa çıkaracağız. Ama böyle bir ahlaksız konum içinde olmak da, sadece bazı genel yaşam kuralları değildir, aynı zamanda moraldir. Morali bozuyor, morale gelmiyor. Biz de buna karşı devrimci ruhun diriliğini, canlılığını ona dayatacağız ve böylece boşa çıkaracağız.

Bu konumda olanlar görünüşte kurallara bağlı, ama yaşamıyla, ruhuyla aykırıdır. Bunlara karşı da şiddetli bir ahlak savaşını yürüteceğiz. Aslında bunu biraz eşeledin mi altından kurala gelmeme, örgüte gelmeme, taktiğe gelmeme çıkar. Ahlaksız olanın biraz üzerine gidin, üstünü belli bir kazımayla muazzam bir kural dışı, hatta kurallara karşı savaşım halinde olduğunu görürsünüz. Zaten sorgulama da bu temelde gelişir. Burada art niyetli olunması şartı aranmaz. Adam kurallara uyma gücünde değil, devrimci ahlaka, giderek onun doğal bir sonucu olarak devrimci hukuka uyma gücünde değildir. Bir serseri, lümpen de olabilir, bir düzen dışı kişilik, düzenden gelme kişilik de olabilir, ya da bir sınıf karşıtı veya farklı bir sınıfın öğesi de olabilir. Bunlar da hukuku çiğner. Ayrıca bunlar muhakkak bir yeteneksizdir. Bir köledir ve köle de kurallara uyum gücü gösteremediği için devrimci hukuku çiğner, dolayısıyla yargı yolu açılır.

Demek ki yargılama; ciddi kural aşımının, yaşamı bozmanın belirtilerinin çokça olduğu yerde devreye girer. Sorgulama, araştırma safhasıdır. Bu süreçte az çok suçlar bulunduktan sonra yargı önüne getirilir. Bunun için biliyorsunuz ki, bir yargı mahkemesi kurulur, suçlar ortaya konulur. Bu suçlara örgütün yasalarında öngörülen cezalar söylenir ve karar verilir. Bizde bu pek fazla oturmuş değil, daha çok ortaya çıkarıyoruz, açıklıyoruz ve bazen bütün toplantıya katılanların onayıyla, bazen küçük bir grubun onayıyla hükmü veriyoruz. Hükmü de bazen erteliyor, bazen infaz ediyoruz. Kısacası sistemin daha iyi oturtulması gereği açıktır.

Bunlar, bizdeki hukuksal gelişmeyi kavram düzeyinde biraz açıklıyor. Ancak günümüzde örgüt yasalarıyla çelişme, özellikle silahlı savaşım yasalarıyla çelişme yoğun yaşanmaktadır. Bu örgütün farklı dönemlerinde, farklı nitelik ve boyutlarıyla da bilinebilmelidir.

İçi yargılamak dışı yargılamaktan daha zor

Biz, PKK'nin kuruluş aşamasında, fazla kurallı mıdır, değil midir diye bir ayrıma gitmedik. Hatta 1980'lere kadar geldiğimizde örgütümüz kendi içini fazla yargılayamadı. Tek tük bazı cezalandırmalar olsa da, bunlar ciddi bir çizgi araştırması, soruşturması temelinde ortaya çıkmadı. Çünkü, bu dönem biraz örgütün kuruluş dönemidir; kendi kurallarını, gücünü bulması dönemidir. Yani kendi hukukunu ortaya çıkarma aşamasını ifade ediyor. Ama yine de çelişen birçok davranış vardır. Çoğunlukla temel amaçlara gelmeme, örgütlenmeye gelmeme, hızla bırakıp gitme gibi durumlar yaşanıyordu. Biz de bunları dönek, bozguncu, hizipçi olarak ilan ediyorduk. Yargılama bu kadardı, hatta bunlar ahlaki düzeyde oluyordu. Fazla sert güçle de karşılık vermediğimiz için teşhir ediyorduk. Teşhir, bir ahlaki yaklaşımdır, bir hukuk cezası değildir veya hukukun en hafif cezalandırmasıdır. Zaten bazıları ajan çıkıyordu. Bu ajan çıkanları, tabii yine fırsat buldukça, uygun gördükçe en ağır bir biçimde cezalandırıyorduk. Ama bunlar kendiliğinden ve fazlaca PKK'nin çizgisine göre midir diye düşünmekten ziyade meşru savunma, biraz da bireysel veya grubun sağlığını koruyabilmek için alınan tedbirlerdir. Aslında daha çok siyasi anlamı vardır. Yani siyasi tedbirler dediğimiz yaklaşımlarla teşhir etme, özellikle propagandayla hareket dışına atma gibi yönelimler gerçekleştiriyorduk ve bunlar da bize yetiyordu.

Fakat PKK'deki asıl kurallı gelişme olarak, tüzüğün ilanı söz konusuydu. Elbette ilan yetmezdi ve mühim olan ete kemiğe bürünmesiydi. Bu anlamda örgütün kadrolaşması, kitleselleşmesi olmadı mı tüzük fazla anlam ifade etmez. 1982 sonrasında, özellikle kendini 12 Eylül faşizmine karşı savaşta biraz kanıtladıktan ve savaşabileceği ortaya çıktıktan sonra, ulusal hukukun artık gelişebileceği ortaya çıktı.

15 Ağustos Atılımı, zaten ciddi bir vahşete karşı başkaldırıdır. Onun azçok sürdürülebileceğinin ortaya çıkması aynı zamanda kapsamlı bir gerilla ordulaşmasıdır. Gerilla ordulaşması artık gittikçe askeri kuralların devreye sokulmasıdır. Bu da parti öncülüğünün çok daha dikkatlice uygulanmasını gerekli kılar.

Yani artık grup döneminin veya o kritik süreçlerin aşılması söz konusudur. Ölçüler gelişiyor; artık neyin partiye göre, neyin ordu esaslarına göre olduğu az çok belli oluyor. Zaten partinin siyasi çizgisi, ulusa da, uluslararası alana da mal oluyor. Askeri teorisi de gelişiyor. Ve giderek askeri kurallar oturuyor.

Denilebilir ki, 1987'ler sonrası, gerillalaşma ve daha sonra da kitleselleşme sürecidir. Bu süreç parti tarihimizde yepyeni bir süreçtir. Çok yaygın bir biçimde kurallara gelen ile gelmeyenin savaştığı bir aşamadır. Dikkat edilirse bu sürece kadar parti içinde yine de kurallara gelmeyen birçok öğe vardır. Özellikle provokasyon faaliyeti başlı başına bir örgütün faaliyetini yerle bir etme faaliyetidir. Artık oturmaya doğru yüz tutan örgüte karşı provokatörlerin başlattığı bir savaştır. Önce örgütü karıştırma, ruhen-moralmen bozma, birçok kuralını işletmeme, son derece keyfi yorumlama, son derece genel doğruya yürekten bağlı olmama gibi tutumlar çok yaygınca görüldü. Bu adeta bir iç hukuk savaşıdır.

Nasıl ki biz TC'ye karşı bir iç hukuk savaşını dayattıysak, TC'nin de doğrudan ve dolaylı etkileri, onun temsilcileri böylesine içten PKK'ye, onun kurallarına, hukukuna karşı bir dayatmada bulundular. PKK'nin hukukunu bozma, PKK'yi hukuki bir güç olarak geliştirmeme, iflah olmama tarzını inanılmaz bir şekilde geliştirdiler. Bizim temel toplantı süreçlerimiz, tüzük esaslarımız kendilerine habire büyük bir engel olarak gösterdiler.

Tabii ki örgütün kendi içinde hukuk düzenlemesi, öyle bilindiği gibi kolay değil. Kendi içini yargılamak, dışını yargılamaktan daha zor. Adam yoldaşlık sıfatıyla, hem de en üst yerlerde gibi gözüküyor. Hele bir de kuşkuluysa, düzen etkileri yoğunsa, devrimin dayatması artık onu tasfiyeye yüz yüze getiriyorsa, bu tam bir karşı direnme, kendi davranışlarını, kurallarını, keyfiyetini dayatma olacaktır. Nitekim olan da budur.

İkide bir keyfiyet denilen, kendini dayatma denilen bu hukuk nedir? Aslında bu gelişen devrimci kurala ve yaşama; düzenin ya bilinçli ajanlarının, ya da dolaylı, ondan etkilenmiş, eski yaşamı aşamamış olanların kendini dayatması, kendini savunmasıdır. Bu da gerçekten bir savaş oluyor. Özellikle örgüt içi söz konusu olduğu için örgüt düzenini, örgüt kurallarını bozma, örgüt tüzüğünü, yönetmeliğini çiğneme, örgüt hukukunu ortadan kaldırma oluyor.

Bu en zor bir süreçti ve biz bunlarla başlangıçta siyasi olarak mücadele ettik. Ama bir baktım ki, bu yetmiyor. Bunların anlayışını teşhir etmek

❝ Her şeyden önce PKK hareketi, tarihi olarak bir yargılama hareketidir. PKK'nin çıkışı demek, sömürgeci hukukun, sömürgeci imha siyasetinin, onun her türlü anayasal ifadelerinin çiğnenmesi demektir. ❞

❝ PKK tarihinde ilk defa bu dönemde sanıyorum sağlıklı bir soruşturma ve yargılamayı yürütebiliriz. Tam da bu dönem, özellikle içte geliştirilen, ortaya konulan suçlara karşı bir sorgulama ve yargılama sürecidir. ❞

gerekli, ama o da yetmiyor. Adam bela, sen yakasını bıraksan, o senin yakanı bırakmıyor. Yavuz hırsız misali eve girmiştir. "Alacağını al ve git" diyorsun ama, "hayır senin yakanı bırakmam, PKK'yi yere gömeceğim" diyor veya "PKK benim keyfimdir" diye dayatıyor. Tabii böyle olunca biz, o zaman yargılama gereğine inandık.

Bilindiği üzere 3. Kongre'ye doğru geldiğimizde, ilk defa kendi içimizde böyle çok ciddi bir yargılama geliştirmemiz gerektiği anlaşıldı. Gerek savaşta, gerek çeşitli parti çalışmalarında çok ciddi kurallara gelmeme, kuralları bir tarafa itme ve en önemlisi de "PKK'ye adım attırmam" diyen bir anlayışa ısrarla bağlı kalma, onu herkese dayatma durumu yaşanıyordu. Bütün özveriye, bütün siyasi ikna çabalarına, yoldaşça etkilemeye rağmen, bu tutumdan vazgeçmedikleri gibi, komployla ve hatta fiziki dayatmalarla kendini gösterdiği için, senin yapacağın, bir birey bile olsan, nefsi savunmandır. Örgüt gidiyorsa, onu savunacaksın. Bırakalım siyasi, edebi, ahlaki yaklaşımı, normal bir insani yaklaşımı bile kabul etmiyor. Elbette ki, o zaman iç hukuk neyi emrediyorsa onu yapacaksın.

İşte ilk defa böyle bir sorgulama söz konusu oldu. Israrla, "PKK nasıl doğduysa, öyle gömeceğiz, PKK'yi kesin yürütmeyeceğiz, savaş çizgisini iflas ettireceğiz; PKK taktiği yürümez, silahlı savaşım çizgisi, örgüt kuralları yürümez; örgüt demek herkesin kendi kendini, etkili savaşır mı, savaşmaz mı gibi keyfi tutmasıdır" diyerek, gerçekten en tehlikeli ve dıştan gelen tehlikeler karşısında belki de en karmaşık ve dikkat edilmezse, örgütü bitirecek bir yaklaşımdır. Dolayısıyla bir sorgulamayı geliştirmek yerindeydi.

İster iyi niyetli olsun, ister art niyetli olsun, çizgiyi ikide bir bozan, gereklerini yerine getirmediği gibi, ortadan kaldırmak isteyen kimdir? İşte biz daha derinliğine kişileri anlamaya çalıştık. "Bu kimdir, nereden gelmiştir" diye çözmeye çalıştık.

Bilindiği gibi 1986'daki çözümlemeler de epey derinleşti. Çözümlemelerle birlikte kişilerin tanımı, devletle ne kadar bağlantılı oldukları, dolaylı olarak yaşamlarıyla, ahlaki temelleriyle ne kadar devletten, gerici geleneklerden geldikleri otaya çıktı. Aslında partiye gelmek, özellikle savaşımda çizgiye gelmek şurada kalsın, ne kadar canına okudukları, taktiği boşa çıkardıkları ortaya çıktı. Özellikle bazılarının çok yetmez, yanılgılı olduğu ortaya çıktı. Tabii bütün bunlar, ağırdan hafifine göre bir nevi suç sayılır. Nitekim kaba da olsa, biz 3. Kongre sürecinde böyle bir yargılamayı yaşadık. Bu ciddi bir deneyim oldu. Tam değildi ama, böyle bir adımı attık.

Her yıla bir provokasyon dayatıldı

Daha sonraki süreç çok kapsamlı gelişti. Bir yerde gerillayı oluşturmak, yine partinin öncülüğünü her alanda sağlam tutmak için amansız çabaları geliştirirken, aynı nedenle adeta TC'nin oluşturduğu tüm yapıların, onun temsilcilerinin direnmesi de gelişti. Zaten bu provokatörlerin hikayesi biliniyor. Bunlar, çok açık suç teşkil eden kesimler oluyorlar. Bilinçli veya kendiliğinden olmaları o kadar önemli değildir. Çünkü, ulusal kurtuluş yasalarına, öncülük esaslarına ve en önemlisi de taktik esaslara gelmiyorlar. Neredeyse her yıl, böyle kapsamlı bir provokatif faaliyetle karşı karşıya geliyoruz. Veya sürekli böyle bir boğuşma söz konusu oluyor. Zaten bunlara karşı yapılması gereken, sürekli teşhir etmek, tecrit etmek ve azılı olanları, böyle amansız yüklenenleri de yargılamak ve hak ettikleri cezayı vermektir.

Bilindiği üzere 1988'de çok kapsamlı, hem zindanda, hem dağda, hem de Avrupa'da, böyle bir saldırı söz konusu oldu. Bunların elebaşıları şunları söylüyordu: "PKK biziz, biz PKK'yi ele geçirdik, Avrupa tümüyle elimizdedir ve Apo gidicidir, ülkedeki birçok alan da bizden yanadır." Açık ki örgüte saldırıyorlar; sadece bir hukuksuzluk da değil, bu bir karşı saldırıydı. Dolaylı olarak birçok geri öğeye hitap ediyor ve onlara çıkar vaat ediyorlardı. Bildiğiniz gibi bir kargaşa dönemiydi. Zindan içinde de hakeza aynı şey yaşanıyordu. Bu da partiyi amaçta, kuralda, taktikte reddetme oluyor ve buna karşı örgütün kendi hukukunu savunması söz konusuydu. Örgüt bu adımı da başarıyla attı. Kapsamlı sorgulama ve bazı cezalandırmalarla kendi hukukunu biraz ilerletebildi.

1990'a doğru geldiğimizde, bir kez daha bildiğiniz üzere, yine açıktan saldırıya geçen, silahlı mücadele çizgimize, örgüt anlayışımıza, yaşam anlayışımıza her bakımdan saldıran bir provokatif gelişme daha oldu. Ona karşı da tabii ki örgütün kendisini savunmaması düşünülemezdi. Hem teşhir, hem de açık saldırı halinde olduğu için karşı saldırıyla etkisizleştirmek gerekti. Bunlar ana dönemlerdir.

Aslında her yılın kendi içinde irili, ufaklı, hatta her alanda, zindanda, bütün eyaletlerde ve yurt dışı alanlarında, bir sürü böyle küçük provokatif çabayı gözlemek zor değil. Hep çizgi dışı, özellikle taktik dışı, yaşam dışı böyle bir yığın davranış var. Neredeyse açık düşmandan ziyade, böyle içteki düşmana veya onun kural, ölçü tanımayan, özellikle de ahlaki anlamda davranışa gelmeyen, örgütü tasfiyeyle yüz yüze getiren yığınla davranış var. Bu nedenle de amansız bir kural savaşımı söz konusuydu. PKK, bu anlamda kendi içinde en yoğun savaşı yaşamak durumunda kaldı.

1992'ye geldiğimizde hakeza öyleydi. Özellikle Güney Savaşı'nın ortaya çıkardığı taktiğe gelmeme, özellikle gerillaya göre gücü hazırlamama, yine öncülük vasıflarından uzaklaşma, öncülük ölçülerine gelmeme, partinin yaşam ölçülerine gelmeme tutumları yoğun yaşandığından dolayı PKK'nin haklı ve başarı kazanacak çizgisi, ağır bir bunalımla giderek yenilgiyle yüz yüze getiriliyordu.

1993 boyunca kapsamlı bir yargılama geliştirdik. Sanıyorum daha çok bu yargılamayla genelde öncülük vasıflarına, özelde gerilla esaslarına ne kadar ters düşülmüşse, onu açığa çıkarmaya çalıştık. Hemen herkes sorgulamadan geçti. Bazı cezalandırmalar da yapıldı; fakat sınırlı kaldı. Çünkü örgütü gerçekten bir bunalım içine itmek, sağa yatırmak, boşa çıkarmak isteyenler vardı. Dolayısıyla siyasi davranmak gerekiyordu. Nitekim biz de 1980 ve 1993 yılları arasında daha çok siyasi-askeri tedbirler geliştirmek, çizgiye karşı oynanan oyunları veya örgütün hukukunu hiçe sayan davranışları daraltma, etkisizleştirme savaşı içine girdik.

PKK adına yapılan hukuk ihlalini de sorgulayacağız

Hukuk ne zaman uygulanabilir? Siyasi, askeri tedbirlerini iyi alırsan ve biraz da örgütü güçlü tutarsan; o zaman kim örgütle oynamışsa, onu suçları temelinde açığa çıkartırsın. Ben bu anlamda şunu açıkça söyleyebilirim: PKK tarihinde ilk defa bu dönemde, sanıyorum sağlıklı bir soruşturma ve yargılamayı yürütebiliriz. Tam da bu dönem, özellikle içte geliştirilen, ortaya konulan suçlara karşı bir sorgulama ve yargılama sürecidir.

Bizim daha önceki aşamalarda sorgu ve yargılarımız sınırlıdır. Çizginin bütünlüğüne hakkıyla bakılarak bir yargılama geliştirilememiştir. Soruşturmalar eksiktir, hatta fazla gerçekçi de değildir. Yine bu sorgulama süreçlerinde göstermememiz gereken yöntemlere başvurulmuştur. İşkencelere fazla itibar etmeyeceğimiz açıktır. Yani zorlama olur, ancak bu kaba işkencelerin bizim yöntemlerimiz olamayacağını, ama bunun oldukça uygulandığını biliyoruz. Bunun da soruşturmayı saptırdığını, gerçek suçluyu gizlediğini şimdi daha iyi görüyoruz. Bu yönüyle bu sorgulamalar eksiktir ve eleştirilmeye değerdir. Bilimsel değildir; biraz kişilerin kendi keyiflerine göre yürüttükleri bir soruşturmadır. Soruşturma esaslarımız dikkate alınmıyor. Oysa soruşturmalarımızın bilimsel olması, incelemeye dayanması gerekiyor. Parti çözümlemelerimizin ışığında işlenen suçu görmek zor değil. Dolayısıyla çözümlemeyi yüksek bir kavrama gücünde olanların bu sorgulamayı gerçekleştirebilecekleri göz önüne getirilmeli; çizgiye çok hakim olanların sorgulamayı geliştirmek durumunda oldukları söylenmelidir. Ama çizgiden hiç anlamayanlar, çözümlemeleri kavramayanlar bile bir nolu sorgucu yapıldı. Bunların da kaba, bilimselliğe pek itibar etmeyen yaklaşımları, elbette ki soruşturmaları saptıracaktır; hatta düşmanın uyguladığı yöntemleri burada parti içinde uygulayacaktır. Nitekim bu yüzden de bir sürü olumsuzluk ortaya çıkmış ve hatta daha sonra itibarı iade edilen çok sayıda partilinin, savaşçının şehit edilmesine kadar götürmüştür.

Aslında bir yerde sorgulama adı altında bazıları sanırım düşmanlık yaptılar. Hogır vb.'leri bu konuda sorgu sürecini en alçakça istismar edip, birçok yoldaşın canına okudular. Yine bir Metin vardı veya birçok alanda, eyalette de böyle benzer bir biçimde düşmana bile uygulanmayan yöntemleri yoldaşlarına uygulayanlar sanırım vardı. Bunların ayrıca sorgulanması gerekecek. Sorgulama adı altında sorgulama gerçeğimizle, yargılama adı altında yargılama gerçeğimizle oynayanların sorgulanması veya yargılanması da ayrı bir meseledir. Gerçekten de bu yüzden yüzlerce savaşçıyı kaybettiğimizi söyleyebili-

❝ Kendi pratiğini yargılamayı bilmeyenlerden her şey çıkar ama devrimci çıkmaz. Örgüt içinde, silahlı savaşım içinde 'görevler nedir, gerekleri nasıl yerine getirilir ve ben ne kadar yerine getirdim" diye bunun hesabını iyi vermeyenlerin kesinlikle PKK'de çıkış yapmak, kendilerini aklamak şurada kalsın, sorgulanmaktan, hatta en ağır cezayla karşılaşmaktan bile kendilerini kurtaramazlar. ❞

riz.

Tabii yalnız kişilere yönelik değil, örgütün mallarının da muazzam çarçur edilmesi söz konusudur. Geçmiş suçları artık ben ana hatlarıyla da söyleyebilirim. Örneğin, büyük tedbirsizlikten değerlerimiz düşmanın eline geçmiştir. En önemlisi de örgütün muazzam imkanları var ve sıradan bir çizgi uygulaması olsa, bunlar tam bir ordu gücüdür. Bunlara el uzatılmamış, çürümeye terk edilmiştir. Hazır olanlar var, onlarla oynanmış, savaşçılar kaçırtılmış, eğitilmemiş, örgütlendirilmemiş, bireysel-keyfi tasarruflar sonuna kadar dayatılmıştır. İnsanlar bir yerde ölüme terk edilmiş, vadide bırakılmış, hiçbir gerilla kuralıyla uyuşmayan bir yaşam içinde tutulmuş, yoldaşça bir selam bile esirgenmiş, ahlaksızlıktan tutalım her türlü hukuk dışılığa kadar bir yaklaşım sergilenmiştir.

Geçmiş pratiği bu yönden değerlendirdiğimizde, ağır bir hukuk ihlali olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Hatta düşmanın bile uygulamaya güç yetiremediği hukuksuzluğu, kuralları bozmayı, bizde kişilerin yürüttüğünü görebiliyoruz.

> “Bizim ihtiyacımız olan fedakarlık, cesaret, yiğitlik değildir, bunların hepsi bizde fazlasıyla var. Bizde olmayan kendi kurallarına karşı dürüst davranmak, o kuralları uygulama gücünü göstermek, o kurallar uğruna savaşmaktır.”

Güç ile yeni tanışan “kral benim” diyor

İşte parti tarihimizde, giderek geldiğimiz günlere doğru ağırlaşan bir kural bozma var. Daha da ötesi kendini parti yerine koyma tutumu, provokatörlerin deyişiyle “her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır; herkes PKK'lidir ve dilediği gibi uygular” gibi bir durum var. Bu açıkça kural tanımamayı; ulusal hukuku, parti hukukunu, ordu hukukunu tanımamayı ve bunu da meşru bir hak gibi görmeyi ifade ediyor. Nitekim içimizde bunu yapanlar az değil. Keyfiyet, çoğunun hoşuna gidiyor. Ve bu siyasi anlamda zaten özgürlüğün istismarıdır. “Gücü buldum, güç benim” diyor. Eskiden hukukla karşı karşıya olan krallar vardı, kral “kanun benim” derdi. Bizde de küçük kralcık da demeyeceğim, yeni yeni gözünü böyle güce dikenler “kral benim” diyorlar. Çok açıktır ki, bunlar Kürdistan ölçülerinde ancak cücenin cücesi olabilirler. Feodal toplum etkilerinin ve düşmanın jandarma kültürünün ağır yaşandığı yerlerde böyle kralcıkların çok yaygın çıkacağını kolayca tespit edebildik. Ancak bunun etkilerini bertaraf edebilmek için, gerçekten de önderlik kurumu olarak PKK'nin stratejik, taktik esaslarını büyük bir özenle hazırlama, yine örgütü bunların şerrinden, suçundan korumak için büyük bir savaş, hem de çok ustaca bir politik, örgütsel savaş veriliyor.

Aslında bunların getirmek istedikleri nokta, sömürgeciliğe karşı dayanmayacak bir örgüt; aşılacak, bozulacak bir örgüt; yine ordulaşamayacak bir silahlı savaşım gücüdür. Bu yakın dönemlere kadar inanılmaz ölçüde gerilla kurallarını altüst edenler, gerilla taktiğine gelmeyenler, sömürgeci hukuku ispatlamak istiyorlar. “Ordulaşamazsınız, güç olamazsınız, dolayısıyla ulusal hukuku yaratamazsınız” diyorlar. Öncülük esaslarına gelmeyenler, yine PKK'nin ilkesel çıkışını geçersiz sayıp, onun yerine sömürgeci hukuku geçerli kılmak istiyorlar. Provokatörler bütün değerlendirmelerinde bunu çok açıkça söylüyorlar. Üstelik bir de PKK'nin özgürleştirici ortamını yaşanamaz diye göstermenin her türlü çabası söz konusudur.

Şimdi bu üç cepheden de böyle büyük bir saldırı vardır. Zaten düşmanınki hepsinin üstündedir. Biz bunları bir yerde karşı koymakla veya bazı tedbirlerle engelleyebiliyoruz, ancak bir de içtekiler var ve kökleri de çok geniş. Kendi hukukunu gözetemiyor. Örgüt hukuku, örgüt kuralları nedir, farkında değil. Kurallar nasıl savunulur; başta komite, birlik, temsilcilik nedir? Anlamını bilmiyor ki, uygulasın! Bilse bile gücü yok. Bir savaş tutkusu, bir amaca amansız bağlılık olmalı ki, bu esasları uygulayabilsin. Amacı zayıf, kavrayışı çok sınırlı olan kişilik, neyi savunabilir, hangi kuralı görebilir? Kural nerede aşınıyor, kim bozuyor ve kuralı bozana kuralla nasıl karşılık verilir, farkında bile değil.

Nitekim her bölgede, her eyalette suç odakları ve onunla uzlaşanlar var. Kongre toplantılarımızda gerektiğinde özel, gerektiğinde genel olarak bunu eyalet pratiklerine indirgeyeceğiz.

Kendi pratiğini yargılamayı bilmeyenlerden her şey çıkar ama devrimci çıkmaz. Örgüt içinde, silahlı savaşım içinde “görevler nedir, gerekleri nasıl yerine getirilir ve ben ne kadar yerine getirdim” diye bunun hesabını iyi vermeyenlerin kesinlikle PKK'de çıkış yapmak, kendilerini aklamak şurada kalsın, sorgulanmaktan, hatta en ağır cezayla karşılaşmaktan bile kendilerini kurtaramazlar. Zaten tarihi açıdan her şeyin çok imkanlı hale geldiği bir sürecin, bireysel düşkünlük veya bireysel tutuculuk ve taktik dışılık nedeniyle gereklerini yerine getirememişsen, hatta sudan bahanelerle gerçek hedefleri gözardı ettirerek, kendi rolünü unutturarak demagojiyle ne kadar suç ortağı olduğunu veya programın çok uzağında olduğunu gizlemeye kalkarsan, bu senin suçunu daha da ağırlaştırır.

Kendimizi yargılamakla sarsacağız

Şimdi bütün bunları hem görebilecek, hem yargılayabilecek durumdayız. Özellikle de bu aşamada hiç kimse, “benim 20-30 yıllık pratiğim var, bana bu yapılamaz” diyemez. Bu konuda hiçbir dönem, yargılamanın yapılması gerektiğine bu kadar inanmadım. Genelde halkın savaş pratiğiyle değerlendirmesine “ölecekse ölsün, yaşayacaksa yaşasın” keskinliğinde yaklaşırken, parti içinde de çok açık kurallar uygulamak durumundayken, yine önemli gelişmeleri ortaya çıkarabilecekken, bunun gereklerini yerine getirmeyenlerin de yargılanması söz konusudur. Gerekirse bazı siyasal nedenler göz önüne getirilebilir. Örneğin, bu tiplerin hepsine idam vermek, ama siyasi nedenlerle veya savaşın düzeyi nedeniyle bu idamlarını başka bir sürece bırakmak mümkündür. Gerekirse kararı veririz, sonra uygularız veya gerekirse uygularız, ama yargılamayı yapmalıyız. Çünkü yargılama için hem gücümüz var, hem de çok kapsamlı suçlar var. Adam hala çizgiyle bile bile oynuyor. Eğer ben olmasam, bütün partiye de bu namussuzluğu dayatacak olanlar var. Bir hırsız gibi sadece değerleri çarçur etmiştir. Bunun hesabını çok açıkça vermek durumundayken, suçu hep başka yere, başkalarına yöneltiyor. Kendini en ileri düzeyde ve doğru-dürüst verse destan yazacak. Bunun gerekleriyle bile hiç uğraşmadığı gibi, daha da kendini yaşatma, hem de en ileri düzeyde biriymiş gibi yaşatma peşinde. Doğru-dürüst tek bir yoldaşın kazanılmasını sağlamamış, çok şeyi kurtarabilecek bazı tedbirler varken, onlara bile güç yetirememiş, hatta bu umurunda bile olmamıştır. Ama şu anda başımızda eski, ünlü bir PKK'li veya komutandır! İşte bunların hepsinin maskesini düşüreceğiz.

20 yılık tarihi yargılamaya tabi tutacağız

Öyle sanıyorum ki, 5. Kongremizin yapacağı en hayırlı işlerden birisi de, bu yargılamalar olacaktır. Partinin stratejik esasları sağlamdır ve tuttuğu mevziler kapsamlıdır. Yani askeri-siyasi sorunlarda fazla zorlanmayacağız. Bu konuda netleşme zaten vardır. Görev belirlemeleri ve yapılması gereken işler çok somut ve en ince detaylarına kadar anlaşılır kılınmıştır. Kongreye bunun düzenlenmesi kalmıştır. Bunda zorluk çekilmez. Fakat yargı meselesi öyle değil. Bu kongre bir anlamda, yargılama kongresi olacaktır. Sadece birkaç kişiyi değil, yine örgüt içinde gerilla suçu işlemiş, önderlik suçu işlemiş olanları yargılama da değil, nasıl ki, halkımız tarihi bir yargılama süreci içindeyse, biz de PKK'nin 20 yıllık tarihini yargılamaya tabi tutacağız.

Yargılamakla kendimizi sarsacağız, yerden yere vuracağız. Dökülmesi gereken neyimiz varsa, dökülsün, ayakta kalması gereken neyimiz varsa geriye sadece o kalsın. Ben de kendimi sanırım hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar tarihin bütün gerilikleri karşısında, kendi geriliklerime, yetmezliklerime karşı neden daha büyük bir zafer yürüyüşünü geliştiremiyorum diye, nasıl yargılıyorsam, sarsarak, nefes aldırmayarak bunu yapıyorsam, bunu bütün partiye de yaptıracağız. Bunun böyle olacağını herkesin sonuna kadar ve kesinlikle bilmesi gerekir. Aslında tarih bunu emrediyor ve diyor ki: “Ey Kürt halkı, kendini yargıla! Bu kadar lanetli ve aşağılık yaşadığın artık yeter! Öl ve kendini yargıla, diril ve kendini yargıla!” Tarih onun öncü örgütüne de diyor ki: “Örgüt, bu kadar kendine karşı suç işlemiş bir halkın bütün yansımalarını sen daha fazla kendine karşı işledin, kendini yargıla ey PKK!”

Şu anda benim de görevim bu tarihi yargı imkanını hakkıyla kullanmaktır. Sanıyorum en önemli gelişmeyi biz bu yargılama esasları dahilinde yaşayacağız. Bizim ihtiyacımız olan fedakarlık, cesaret, yiğitlik değildir, bunların hepsi bizde fazlasıyla var. Bizde olmayan, kendi kurallarına karşı dürüst davranmak, o kuralları uygulama gücünü göstermek, o kurallar uğruna savaşmaktır. Yani iç hukukunu, örgütsel işleyiş esaslarını, gerilla işleyiş esaslarını temel almaktır. Özellikle de günlük taktik esasları temel almak, günlük örgütsel-taktiksel esaslara gelmek, kolektif esaslara gelmektir. Bir komite işine, bir doğru temsilciliğe hakkını vermektir. Bir birlik komutanlığına doğru anlam vermek ve birliği doğru savaştırmaktır. Tarihten günümüze bu ne kadar yapılmış, ne kadar yapılmamış; günümüze kadar neden yapılmadı, bu neye yol açtı; kimler tarafından, hangi alanda ne kadar yoğunca yapıldı? İşte bütün bu soruları daha da geliştirerek sorgulamayı genişleteceğiz. Bu müthiş kendini sorgulamaktır.

Bizim bugüne kadar yaptığımız yargılamalar aslında semboliktir, hatta belki de biraz hatırlatmak kabilindedir. Asıl köklü yargılamayı öyle anlaşılıyor ki, 5. Kongre sürecimizde geliştireceğiz. Yine dikkat edilirse, yaklaşık bir yıldan beri yaptığımız çözümlemelerde, bir yargılamayı da son derece açık ortaya koymuşuz. Çözümlemeler, suç kördüğümünü çözüme doğru götürmüştür. Bu çözme işi aynı zamanda yargı esaslarının oldukça gelişmesidir. İnsanımız artık kendini yargılama gücüne kavuşuyor. Düşmanı yargılayabiliyoruz ve bu öyle sıradan bir gelişme değildir. Kendini yargılayamayan bir insan, bir örgüt, asla düşmanını yargılayamaz ve ona karşı zaferi elde edemez. Dolayısıyla şu anda geliştireceğimiz yargılama, zafer için, belki de sonuç için şarttır. Eğer biz örgütümüzü yargıyla temizlersek, yani her hücremize, her temsilcimize, bütün alt-üst ilişkilerimize yansıtılmış bir yargılamayı başarıyla geliştirmek durumundayız. Sadece lafta değil, göstermelik mahkemeler kurarak da değil, tüm kişiliğinizi bu yargı esaslarına göre ortaya koyacaksınız. Başta vicdanınıza karşı, yoldaşlar topluluğuna karşı, tarihe ve halka karşı aklanacak düzeye getireceksiniz. İster stratejik ve günlük taktik esaslar olsun, ister herhangi bir sıradan yeme, içme kuralı olsun, ister amansız bir

> “Kendimi hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar tarihin bütün gerilikleri karşısında, kendi geriliklerime, yetmezliklerime karşı neden daha büyük bir zafer yürüyüşünü geliştiremiyorum diye, nasıl yargılıyorsam, sarsarak, nefes aldırmayarak bunu yapıyorsam, bunu bütün partiye de yaptıracağız. Bunun böyle olacağını herkesin sonuna kadar ve kesinlikle bilmesi gerekir.”

kavrama ve özümseme düzeyiniz olsun hepsini bu temelde ele alacaksınız. Ve bir de an be an uygulama gücüne ulaşmayı elde ettik mi, bu, artık zafer için en temel şartın da gereklerinin yerine getirilmesi demektir. Bu durumda örgütün başarmaması düşünülemez.

Özellikle yargılamanın verildiği dönemler sukünetin sağlandığı ve örgütün kendine hakim olduğu dönemlerdir. Örgüt tehlikedeyken, sen kapsamlı bir yargılama yapamazsın; ulusal imha çok güçlüyken, örgüt kriz sürecini aşmaya çalışıyorken, tabii ki, anlamlı bir yargılama geliştiremezsin. Zaten geçmişte ağır bir yargılamayı geliştirememizin nedenleri de bunlardır.

Biz burada tarihi ve düşmüş insanı yargılıyoruz

Şimdi örgüt kendine güvenebilir. Örgüt içini yarı yarıya tasfiye etse de,

> **❝ Tarihe karşı, halka karşı, yoldaşlara karşı biraz sorumluluk olmalı. Bunun gereği kendini örtbas etmek midir, bireysel olarak veya astığı astık, kestiği kestik gözükara bir komutan olarak dayatmak mıdır, hataları derinleştirmek midir?❞**

onun boşluğunu dolduracak binlerce kadrosu var. Eskiden bunu aynı rahatlıkla söyleyemiyordu. Mesela, benim yargı için yaptığım en büyük hazırlık, PKK'nin içinde ister yeni, ister eski katılım olsun, yarısını da bir elimle bir tarafa atsam, rahatlıkla onların yerini fazlasıyla doldurma (hem de örgütü daha iyi işletecek gücü ortaya çıkardığımız, halkı da buna hazırladığımız için), yargıyı da yapabilme olanaklarını yaratmaktır. Benim bunu bu şekilde düzenlemem bir halkın kurtuluş savaşının tedbirleriyle bağlantılıdır.

Böyle kapsamlı bir düzeyde yargılamalar geliştirirken, ıslah etme de bununla paralel olarak geliştirilecektir.

Biz burada tarihi yargılıyoruz, düşmüş insanı, sizi yargılıyoruz. Bunu her şeyden önce anlayacaksınız. Çok iyi biliyorsunuz ki, işlere fazla güç yetiremediniz; güç yetirememek de başlı başına bir suçtur. Art niyetlilik hiç önemli değil, özgürlüğe yetişmemek de, özgürlük adımına, başarı adımına yol açmamak da bir suçtur. Kölelik de bir suçtur. Başaramamak, başarısızlıktır ve her başarısızlığın altında suçluluk durumu yatar.

Kısaca biz yargılamayı köklü ele alıyoruz. Bu nedenle hiç kimse "ben kasıtlı yapmadım, olanaklar bu kadardı, ancak bu kadar yapılabilirdi" gibi ucuz savunmalara girmesin. Savunmanın bu vb. temelde geliştirilmesi, yaramazlığı sürdürme suçunu tekrar işleme tehlikesini içinde barındırır. Benim görebildiğim bütün savunmalar bu temelde geliştiriliyor ve bu yetersiz bir savunmadır.

Ben de kendimi savunmaya çalışıyorum. Düştüğüm her yetmezliği, hatta her suçlu durumu karşı bir gelişmeyle telafi etmeye çalışıyorum. Bir eğitim yetersizliği mi var; görüyorsunuz eğitime nasıl yükleniyorum. Bir ilişki yetersizliği mi var; ilişkiye nasıl yükleniyorum. Bir moral yetersizliği mi var; morali nasıl geliştirdiğimi görüyorsunuz. Bir imkanolanak eksikliği mi var; eksiksiz tutuyorum. Halkta moral vermek gerekiyorsa onu da yerine getiriyorum. Yani önder bir kişilikten beklenecek ne varsa, onu gösteriyorum. Sınırsız bir biçimde yaşamımı böyle seferber ettim. Benim tarihi yetmez önderlik özelliklerine karşı kendimi savunmam bu temelde oldu. Her koşulda "nasıl başaran olmalıyım" diye önderliği, kendimi yargılıyorum. Zaten yaşamım, başlı başına kendimi amansız yargılamadır. Bu son derece gerçekçidir, çünkü sonuçları ulusal kurtuluş için, örgütlenme için, gerilla için, PKK'nin bir bütün olarak büyümesi için bir başarıdır.

Tarihi yargılamada tarihi savunma yapılır

Şimdi sizin de kendinizi tabi tutmanız gereken yargılama, savunma esasları başarı noktasında düğümlenecektir. Yoksa "ağlarım, bahanesini-nedenini gösteririm ve bırakırım" diye bir savunma yapmak, bence samimi bir savunma olmadığı gibi, yargılamanın da etkisinden kurtulamaz. Kendi savunmasını böyle verenler yargılanmaktan ve dolayısıyla ısrar ederlerse daha da ağır bir ceza almaktan kurtulamazlar. Biz, savunmada çokça talep ettiğiniz bir şans daha verilmesini, öncelikle ıslah olmayı doğru temelde ele almanıza bağlıyoruz. Mesela öncülükte, moralde, taktiğin birçok özelliğinde yetersizlik varsa, giderilmesi yönünde yoğunlaşacaksınız. Mesela bir birlik komutanıysanız, birliğinizi iyi eğitememişseniz, üslendirememişseniz, lojistiğini iyi karşılayamamışsanız, eylemliliğini iyi düzenleyememişseniz, bir sürü böyle yerine getirilmesi gereken yönetmelik esaslarını uygulayamamışsanız, sizin yargılanmanız halinde yapacağınız savunma bunları gidermektir. Bir birliği ele alırsanız, bu birliğin tamamen ne kadar yetersiz, sağlıksız yaklaşımı varsa, tersini gösterirseniz, başarırsınız. Bu büyük bir savunmadır ve doğru savunma tarzıdır. Yine birçok yetersizliğin ortaya çıktığında, anı anına onu gideriyorsan, anında çözümü gösteriyorsan, bu bir savunma tarzıdır ve kabul edilebilir. İşte bunun için sana bir şans tanınır. Bu şansı kullanmayı bilirsen, bir yerde kendini affettirirsin, yani suç durumundan tekrar normal bir partili veya savaşçı durumuna gelebilirsin. Ama ince bir tarzda devam ettirirsen, bu sefer (hukukta da öyledir, "suç ikiye katlanarak cezalandırılır") sanırım suçun ikiye katlanır. Bu da herhalde en ağır bir cezalandırılma olur.

Mutlak anlamanızı istiyorum. Özellikle ileri düzeyde, komuta kademelerinde, partinin yetkili organlarında çaba sarfedenlere söylüyorum. Bu yargılamanın ne anlama geldiğini sonuna kadar kendinize uygulayın. Savunma nasıl verilir, bunu sonuna kadar doğru anlayın! Islah olma hangi temeldedir, bunu da iyi anlayarak çıkış yapın! Çıkış yapma şansını vereceğiz, hiç telaşlanmanıza, korkmanıza gerek yok. Bize en büyük zararı da verseniz, hatta beni arkadan da hançerleseniz, yine de size ıslah olma şansını vereceğiz ama, bu şansı adam gibi kullanacaksınız. Bir daha o yaramaz, yetmez davranışlarınızla, kurala-kaideye gelmez, keyfi, tasarrufçu, son derece kariyerist heveslerinizle safları bulandırmaya çalışırsanız, öncelikle sudan çıkmış bir "eşeğe" dönersiniz, daha da ısrar ederseniz tekmeyi yer, atılırsınız.

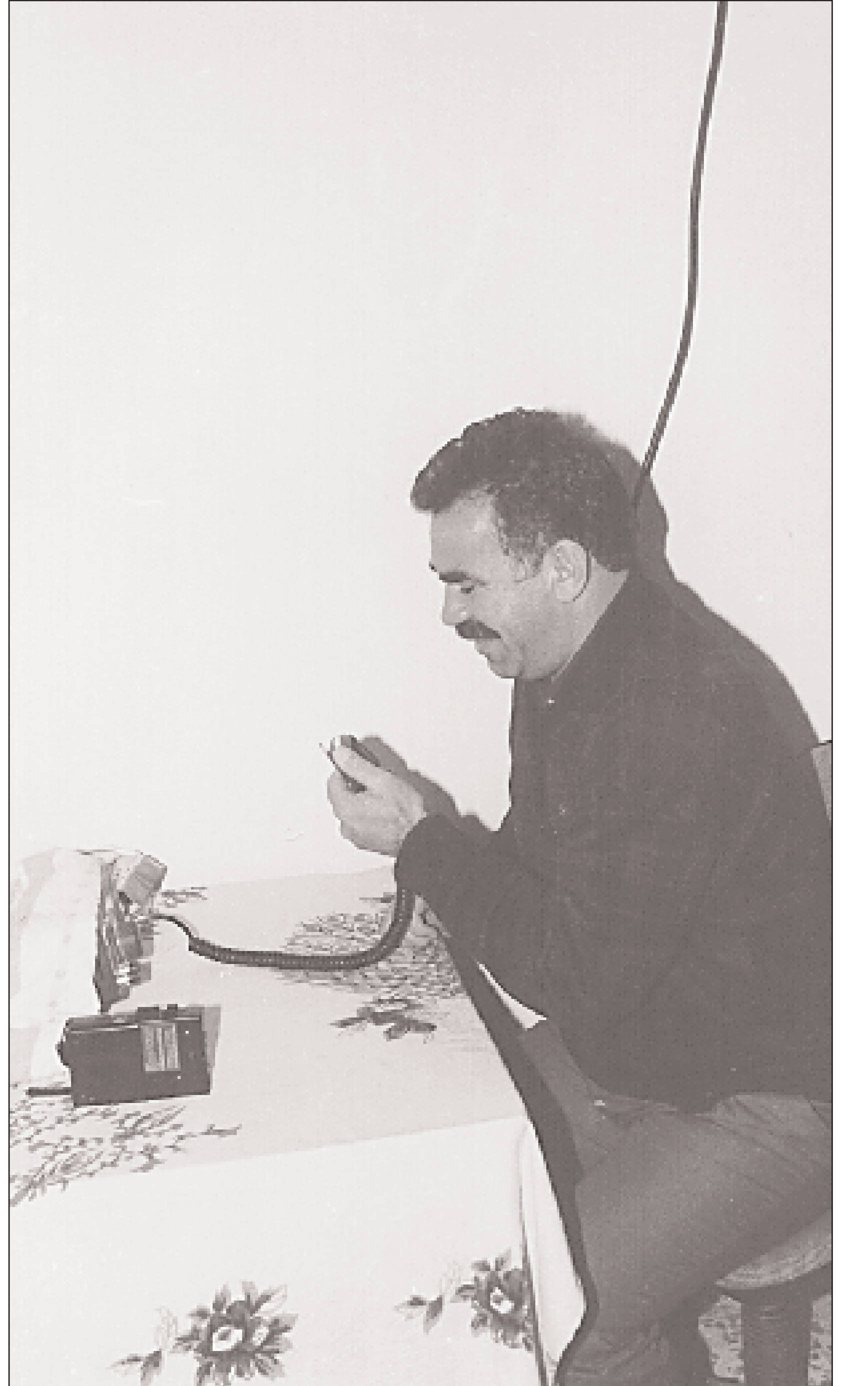
Bu örgüt kendisini savunacaktır. Bu halk kendisini nasıl savunuyorsa, onun öncü örgütü de bu yaramazlığa karşı, bu yetmezliğe, bu ısrarla adam olmamaya, ıslah olmamaya karşı kendini savunacaktır. Bu savunma mutlaka başarıyla verilecektir. Sizin de mutlaka anlamanız gereken husus budur.

Dikkat edilirse, bu yargılama tarihidir. Yalnız PKK tarihi için değil, halkımızın da özgürlük tarihinin derli toplu bir yargılamasıdır. En önemlisi de kişilerin şahsında artık bu yargılamanın sonuca gitmesidir.

Bu anlamda 5. Kongremiz, PKK'nin kendini yargılaması, tam temizleme ve ıslah etme kongresi olacaktır. İçinde biriken bütün suçları, bilerek veya bilmeyerek içine girilen bütün yetmezlikleri sorgulayıp yargılayacaktır. Yine köylülükten kalma, düşmanın yarattığı yarım aydından gelme, her türlü yenilmiş kişilik özelliklerinden tutalım kasıtlı, inatça yapılmış ne kadar suç varsa, hepsini açığa çıkaracak, yargılayacak ve ıslaha tabi tutacaktır. Öyle sanıyorum ki, PKK, bu yargılama başarılırsa, kesin zaferin örgütü olabilir. Yine ordumuz, kendisini böyle bir yargılamakla netleştirirse, onun önünde hiçbir güç duramaz. Bu kadar kurallarına hükmeden, bu kadar kuralları doğrultusunda savaşan bir örgüt, onun silahlı savaşım örgütü de, gerilla birliği de önüne koyduğu her türlü hedefe ulaşabilir. Bu halkın kendini yargılamasıdır.

Kişiliğiniz bu yargılamalar temelinde artık örgüt gücü olabilmeyi, örgüt ölçülerine ulaşabilmeyi sağlayabilmelidir. Sizi başka hiçbir şey kurtaramaz. Bunu hem tarihi, hem de mevcut mücadele gerçekleri açısından söylüyorum. Bundan sonrasını belirleme gücünde olduğunuz için, hesap sorabilecek, anında yargılayıp cezasını verebilecek düzeyde olduğunuz için söylüyorum.

Ben bu konuda da hepinize önemli görevler düştüğünü, hiç kimsenin özel olarak kendini bundan dıştalamaması, alınganlık yapmaması, kendini büzmemesi gerekiyor. Yargılamayı aşmaktan, savunmasını geliştirmekten çekinmemesi gerektiğini söylüyorum. Tarihe karşı yapabileceğimiz katkının bu temelde sağlanacağına inanıyorum. Günümüzün mücadele gerçekliğinde, özellikle savaşta iddialı olanların kendilerine en çok yakıştıracakları, yerine getirecekleri görevlerin bu olması gerektiğini söylüyorum. Herkesin başarmak için gerçekten çok derin kavrayış kadar, an be an uygulama gücünü de göstermesini, özellikle onun ustalığını, gereklerini çok iyi yerine getirerek sergilemesini ve böylece kendi başarılarını kesinleştirmesini vurguluyorum.

“Yürüttüğümüz mücadele terörizmdir...”

Baştarafı 14. sayfada

yük bir yalansa, onun ikinci tamamlayıcı yalanı da PKK'nin uyuşturucuyla irtibatı olduğunu söylemektir. Ben çok iyi biliyorum ki, bizde tek bir kişinin bile uyuşturucuyla uğraşmasına imkan yoktur. Biz uyuşturucudan nefret ediyoruz. Ve herkes bizim gibi olsaydı, bu dünyada tek uyuşturucu kullanan bir kişi bile kalmazdı. Dolayısıyla ticareti de olmazdı.

Bu konuda dikkatinizi çekmek isterim; daha 1980'lerden itibaren Türk polisinin bir tezi ve bu teze dayalı bir çalışması vardı. Halkımızın önemli bir kesimini 12 Eylül rejimiyle birlikte göç ettirmeye çalışırken, Avupa'dan muhtemelen geliştireceğimiz mücadeleyi karalamak için bir tuzak kurdu. Yine oradaki gençlerin mücadeleye katılımını önlemek için afyon ticaretini yöntem olarak seçmesi vardır. İlk defa sizlerin bunu dikkatle değerlendirmesi gerektiğini söylüyorum. Gerçekten bu bir oyundur ve mutlaka araştırıp sonuçlarını öğrenmelisiniz. Türk polisinin Kürt gençlerini, kurduğu uyuşturucu şebekelerinde yaygın olarak kullandığını bilmek gerekiyor. Şu anda binlercesi Almanya'da tutukludur. Bunları yapan da, yaptıran da Türk polisidir. Neden? Bir taşla birkaç kuş vurma misali. Bir; bu gençleri uyuşturucuya alıştırıyor. İki; bunların üzerinden sağladığı gelirin büyük payını polis cebine indiriyor. Kontrgerillanın gelirinin önemli bir kısmının bu olduğu, Türkiye'de JİTEM de, yani jandarma istihbarat örgütlenmesinde tartışma konusu yapılmıştır. Cem Ersever olayında belgelere de geçmiştir. Yaygın olarak uyuşturucu ticaretiyle kendilerini finanse ettiklerini kendileri söylemektedir. Üç; bununla mücadelelemizi, işte “Kürtler uyuşturucu şebekesinde yer alıyorlar” kanısını yerleştirmek istiyorlar. Bu gençler için de işte “PKK ile bağlantılıdır” diyorlar. Dolayısıyla “PKK'de uyuşturucuyla bağlantılıdır” propagandası yapılıyor.

Böyle melun, vahim bir yanılgıyı uluslararası alanda ortaya çıkarmak için sizlere anlatacağım. Palme cinayeti de benzer bir biçimde uluslararası alanda terörist olduğumuzu ispatlamak için, bizzat bu karanlık çevreler tarafından düzenlenmiştir. TC ülkemizi gençlerden boşalttı, uyuşturucuya bulaştırdı ve bunları uluslararası alana taşırdı. Tek bir Kürt gencinin, Türk polisinin desteği olmadan dünyaya bu kadar savrulması, uyuşturucu trafiğinde yer alması mümkün değil. Bu pasaportları herhalde ben veriyor değilim. İstense bir günde gidiş yolları kapatılabilir. Kaldı ki bir ulusal soykırım politikası olarak, tüm gençlerin ülkesinden boşaltılmasını bu rejim temel politika yaptı. Bunun diğer bir biçimi de, geri kalan gençliği de tarikatlarda örgütlemesidir. Bugün Türkiye'de bazı tarikatlar Hizbullah benzeri örgütlenmeler dini temelde PKK'ye karşı çıkarılıyor. Bunda Türk polisinin payı büyüktür. Bir, afyona bulaştırıyor, iki, dine, sahte tarikatlara bulaştırarak, gençlik potansiyelinin ulusal kurtuluş mücadelemize akmasını engellemeye çalışıyor. Politikanın özü budur. Maalesef Avrupa'da, çok sayıda yanıltıcı bilgiyi Alman polisine de ulaştırarak, PKK'nin, etkin olarak uyuşturucu ticaretinde yer aldığını propaganda ediyorlar. Bu, söylediğim gibi, ağır bir suçlamadır. Kesinlikle uzaktan-yakından ilişkimiz yoktur da demeyeceğim, şiddetle bunun karşısındayız. Uluslararası mahkemelerde kanıtlansın, bir tek gerçek PKK'li uyuşturucuya bulaşmışsa, ben sizin bütün suçlamalarınızı kabul ederim. Ama bu tür tek bir suçlama yoktur. Sadece, ortak propaganda var, saptırma var ve gençliğimizin üzerinde büyük oyunlar vardır. Siz de yine taktir edersiniz ki, zenci halk üzerinde de geçmişte buna benzer oyunlar oynanmıştır. Biz bunun kurbanıyız. Gerçekler söylediğim gibidir. Biz uyuşturucuyu da, onu kullananı da, kullandırtanı da her zaman kınıyoruz. “En çok uyuşturucuya kapalı, onun ticaretine ve kullanılmasına karşı olan bir hareket kimdir, bir halk kimdir?” sorularına cevabımız; “PKK hareketi ve halkımızdır.”

İsrail TC'yi destekleme tutumundan vazgeçmelidir

Sayın Öcalan, İsrail'e karşı terörist eylemlere giren aşırı Filistin örgütleri ile PKK'nin ne gibi bir ilişkisi vardır veya ne gibi bir yardım vermektedir?

– 1980'lerin başında, sınırlı bazı ilişkilerimiz söz konusuydu. Ama FKÖ'nün özellikle Ankara'da büro açılmasıyla birlikte, giderek bizden uzaklaştığını ve daha 1982'lerden itibaren kendi başımıza, Ortadoğu'da Kürt halk toplulukları içinde geliştik. Biz her ne kadar ilişki geliştirmek için çaba harcadıysak da Türkiye'nin dayatmalarından dolayı Filistin Kurtuluş Örgütü bizimle ilişkileri geliştirmedi. Kendi öz gücümüzle varlığımızı sürdürmekteyiz.

İsrail sorununa gelince, bunu biraz daha değişik anlamak gerekiyor. Türkiye rejiminin uluslararası alanda pazarlanmasında ve PKK'nin de yine uluslararası alanda ağır bir suçlama altında bırakılmasında bir kısım İsraillinin (özellikle Türkiye ile irtibatı güçlü olanların) birinci derecede sorumluluğu vardır. Onlar, Türkiye'nin uluslararası alanda pazarlanmasında aktif görev almışlardır. En büyük insan hakları ihlali ve en büyük soykırım Türkiye'dedir. Maalesef, “İsrail ile dost olan tek ülke Türkiye'dir” diyen İsrail, çeşitli biçimlerde tüm gücüyle üzerimize gelmiş ve Türkiye'nin tüm suçlarını da örtbas etmişlerdir. Soykırımı en ağır yaşayan bir halk olarak, Yahudi halkının, özellikle İsrail devletinin önemli çevrelerinin Kürt halkına karşı Türkiye ile ilişki içinde hareket etmesini son derece tehlikeli bulmaktayız. İsrail olmasaydı, Türkiye tek başına uluslararası alanda bu kadar üzerimize gelemezdi. İslam ülkeleri içinde “sadece Türkiye beni destekliyor” diye, İsrail bu kadar mazlum, kutsal direnme hakkını kullanan bir halkın karşısında olmamalıdır. Bizim İsrail'e karşı yönelttiğimiz herhangi bir saldırımız yoktur. İsrail'in tek taraflı Türk rejimini bu kadar desteklemeyip, üzerimize saldırmasını anlayamıyoruz. Bir an önce bu tutumundan vazgeçmesinin daha doğru olacağı kanısındayız. ABD'nin bile ölçüsüz üzerimize gelmesinde, sanıyorum bazı İsrail lobilerinin de kesin etkisi vardır. Türkiye onlara bazı sözler veriyor, onlar da Türkiye'nin sözlerine kanarak veya kendi çıkarlarına uygun bularak, sınırsız bir biçimde üzerimize geliyorlar. Bunu son derece sakıncalı, haksız ve çok çektikleri soykırıma destek olduğunu, bu vesileyle hatırlatmak isterim.

ABD'de de değerli dostların olduğuna inanıyorum

Sayın Başkan, Amerikan kurumlarının çıkarlarını veya şahıslarını Türkiye'de veya başka yerde PKK hiç hedef seçmiş midir?

– Kesinlikle şimdiye kadar, direkt bir ABD kurumuna ve kişilerine yönelik eylemlerimiz olmamıştır ve hedef seçilmemişlerdir. Hatta Kürdistan'da yakalanan birkaç Amerikalı en iyi bir biçimde misafir edilerek daha sonra bırakılmıştır. ABD ile hiçbir savaş içinde olmadığımız halde, ABD'in ve istihbarat çevrelerinin PKK'yi dünyada en büyük tehlike olarak görmesine ben şaşıyorum. Biz ABD'ye ne yaptık da, ABD bu kadar dünya çapında üzerimize geliyor? Oldukça garip ve gözü dönmüş bir tavırdır. ABD ne hakla kendisiyle açık veya gizli bir savaşımımız olmadığı halde, bir bireyine karşı en küçük saldırımız söz konusu olmadığı halde, bu kadar üzerimize geliyor? Gerçekten, ben bunun nedenlerini size sorarak anlamak istiyorum. Biz nerede ABD'nin çıkarlarına saldırmışız da, ABD de bizim üzerimize geliyor? Her gün demeç üzerine demeç veriyor, “-Türkiye'nin PKK'ye karşı mücadelesini destekliyoruz.” Neden? Haklı mıdır? Türkiye'nin Kürt halkının varlığını inkar etmemesini, soykırıma gitmesini istemiyorsun, o zaman neden destekliyorsun? Haydi PKK'ye karşı TC'yi destekliyorsun, diğer daha ılımlı Kürt örgütleri var, hak talebinde bulunuyorlar, neden onların bu talebini desteklemiyorsun da sürekli Türk faşizmini destekliyorsun? Bu, çok haksız bir destekleme olduğu kadar, Kürt halkına ve partimize karşı saldırgan bir tavırdır. Değiştirilmesi gerekiyor. Kürt halkı kendini iyi savunamıyor diye, ABD'ye karşı da savunmasını iyi yapamıyor diye, bu kadar azgınca saldırmak mı gerekir?

ABD'de de değerli dostların olduğuna inanıyorum. Sizin gibi gerçeği daha objektif ölçüler içinde değerlendirmeye çalışan insanların az olmadığını da biliyorum, ama buna rağmen, hakim devlet politikanız olarak, çok haksız bir konumda olduğunuzu, yıllardır “Türkiye'yi destekliyoruz” adı altında çok tehlikel bir soykırım politikasına alet olduğunuzu, size hatırlatmak isterim. Desteğe ihtiyacı olan Türkiye değildir. Gerçekten demokrasiye inancınız varsa, insan haklarına saygınız varsa, yapmanız gereken tek şey; insan haklarını savunan, demokrasi mücadelesini veren hareket olduğumuzu görmenizdir. Belki de tarihin tanıdığı en büyük soykırıma karşı kutsal varlığını korumaya çalışan Kürt halkıdır. En zor koşullarda mücadele veren ve tarihte eşine ender rastlanan, belki de Roma'nın İsa'ya zulmünden daha fazla bir zulmü uygulayan bu barbar rejime karşı bu halk adına bu mücadeleyi yürüten bir örgütlenme neden desteklenmesin. Bunu yaparsanız, insan haklarına karşı da, demokrasiye karşı da ve uluslararası alanda daha uygarca bir ilişki biçiminin gelişmesine de katkıda bulunmuş olacaksınız.

Bu temelde sizi aydınlattığıma inanıyorum. Sizlerin de geniş bir çevrenizin olduğunu, onların da bu temelde aydınlatılmış olacağına inanıyorum. Siz talep ettiğiniz için, bazı gerçekleri çok yalın bir biçimde cevaplandırmaya çalıştım. Umarım bundan sonraki gelişmeler daha sağlıklı olur. Ve sizlerle de daha anlayışlı bir diyalog içinde bulunma imkanı doğar. Sizleri selamlıyor, saygılarımı sunuyorum.

Behdinan eyalet...

Baştarafı 8. sayfada

kadar bu durum böyledir. Sınırlarda köy tipi yaşam ve bunun şekillendirdiği kişilik, didişmeci, kendine güvensiz, partiyle bütünleşmemiş, çeşitli sınıf özelliklerini konuşturan bir kişiliktir. Eleştiri ve özeleştiriler yüzeysel ve geçiştirmecidir. Talimatları kendine göre yorumlayıp, uygular, kendisini esas alır ve bunu parti esasları yerine geçirmeye çalışır. Düzene, disipline gelmez, keyfiliği ve düzensizliği dayatır. Kolektif değil bireysel, radikal değil uzlaşmacıdır. Sorunları resmiyet dışı yollarla halletmeye çalışır. Kendine ve pratiğine sevdalıdır. En iyisini, yapabilecek kadarını yaptığını düşünür. Pratikte başarının ölçütü olarak partiyi değil, birbirlerini esas alırlar. En iyi partili ve ordulu görünmeye çalışır, ama gereklerinin yanına bile yaklaşmaya cesaret edemez.

Savaş dışı yaşam son yıllarda kırılmışsa da, etkileri hala devam etmektedir.

Yapımız; genelde aydın veya şehir küçük-burjuva ile köylü kökenlilerden oluşmaktadır. Aydın lafazanlığı, küçük-burjuva ve köylü kurnazlığı, keyfiyetçiliği söz konusudur. Sınıf mücadelesi yerine uzlaşmacılık ağır basan yöndür. Tüm bunlara rağmen son yıllarda, yapının ülkeye ve savaşa sürülmesi gerçekleşmiş, belli bir düzelme görülmüştür. Fakat istenilen seviyenin çok gerisindedir.

Eyaletimizde sorunların kaynağında parti öncülüğünün oturtulamaması gerçeği vardır. Bu nedenle eyaletin oynaması gereken rol oynatılamamıştır. Parti öncülüğü yerine bireyler geçirilmiş ve eyalette örgüt yaratılamamıştır.

Sınırlara dayalı yaşam ve savaş anlayışı, esas kaynağını Xankûrkê'den aldığı örgütsüzlük ve kurumlaşamama hususları aşılamamış, tümüyle olmasa da belli düzeylerde varlığını sürdürmüştür. Taktik hata ve sapmaların nedeni, partinin savaş tarzını oturtamamaktan kaynaklanmıştır. Bu durum sadece kişilerde değil, yapının genelinde etkiler bırakmış ve bugüne kadar gelmiştir. Yapılması gereken parti öncülük kurumunun oturtulması ve kendini aşağıya doğru örgütleyerek alanın ve yapının parti hattına çekilmesidir.Savaşı, dönemin ve partinin istediği doğrultuda yaygınlaştırmak için ordulaşmada nicel ve nitel bir büyümeyi sağlayarak, biçim ve öze kavuşturmak gerekmektedir. Gücümüzün yeniden düzenlenip konumlandırılması şarttır.

Devrimci selam ve saygılar

İtibar iadesine ilişkin...

Devamı 5. sayfada

leri bulamayınca tekrar Siverek'e dönmüştür. Siverek'te bu durumundan kuşkulanılması üzerine sorgusuz bir şekilde cezalandırılmıştır. Daha sonra yapılan araştırmada gerçekleşen infazın haksız yere olduğu anlaşılmıştır. Bu nedenle itibarının iade edilerek şehit ilan edilmesini,

4- Dilan (Diyarbakır); 1993 yılında Botan'dan evine gitmek istemeyip, saflarda kalmayı dayatmıştır. Bu yönlü istemlerine yönetimin yanlış yaklaşması sonucu intihar etmiştir. İtibarının iade edilip, şehit olarak kabul edilmesini,

Mardin Eyaleti

1- Zeki (Burhan-Savur-Cizre köyü); bazı arkadaşlarının haksız yere sürgüne gönderilmesinden etkilenerek akli dengesini kaybetmiştir. Eve gönderilirse partiye zarar verir düşüncesiyle bölge yönetimi tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Haksız bir cezalandırma olduğundan Mardin davasında itibarının iadesi istenmiştir. Bu öneri doğrultusunda şehit ilan edilmesini,

2- Şevger (Savur-Deriş köyü); yaşamdan etkilenerek eve gitme istemi üzerine kendisinden şüphelenildiği için saflardan kaçar. Ancak imkan olmasına rağmen düşmana gitmez. Daha sonra bölge güçleri tarafından yakalanarak ölümle cezalandırılır. Mardin davasında itibarının iadesi ve şehit ilan edilmesini,

3- Salih (Battal-K. Güney); 1992 yılında haksız yere cezalandırılmış olup, itibarının iade edilerek şehit kabul edilmesini,

4- Cemşid; 1991'de Adnan unsuru tarafından haksız yere cezalandırılmış olup, itibarının iadesi ve şehit olarak kabul edilmesini,

5- Harun (Kurtalan); 1992 yılında saflara katıldığı bir sırada yaşama adapte olma sorunlarını yaşamıştır. Horlanma ve aşağılanma durumuyla da karşılaşmıştır. Kaçma girişiminde bulunduğu bir sırada yakalanarak cezalandırılmıştır. Yurtsever olarak kabul edilmesini,

Behdinan Eyaleti

1- Şervan (Başkale); Rubarok eyleminin geri çekilmesinde BKC silahını taşımadığından dolayı başka bir yoldaşa vererek, onun silahı ve şehit düşen bir yoldaşın silahını almıştır. BKC silahını verdiği yoldaş şehit düşmüş ve silah alınamamıştır. Bu gerekçeyle eylem sonrasında hemen cezalandırılmıştır. Şehit olarak kabul edilmesini,

2- Zağros (K. Güney); Helena eyleminde görevini tam olarak yapamadığı için, bazı yoldaşların şahadetine neden olmuştur. Bir savaşçı suçu işlemiştir ama böyle bir cezayı da hak etmemiştir. Bu yüzden şehit olarak ilan edilmesini,

3- Hasan (D. Beyazıt); 1991 yılında Xankûrkê'de ülke pratiğine gitme istemleri yerine getirilmeyerek kervancı yapılmıştır. Buna tepki olarak kendisini yaralamıştır. Bu olay gerekçe gösterilerek cezalandırılmıştır. Şehit olarak ilan edilmesini,

4- Rojhat (Serhat); 1993 yılı sonlarında saflara katılmıştır. Xankûrkê alanında kaçma teşebbüsünde bulunmasından dolayı ıslahevine alınmıştır. Buradaki şartların olumsuzluğundan dolayı hastalanarak yaşamını yitirmiştir. Bundan dolayı şehit olarak kabul edilmesini,

5- Ferik ve **Cafer** adlı iki kardeş (Çukurca-Marufan köyü); bir kardeşlerinin saflardan kaçması üzerine kendilerinin de kaçacağından şüphelenilerek cezalandırılmışlardır. Haksız yere cezalandırıldıkları için şehit olarak kabul edilmelerini, 5. Kongremiz karar altına alır.

V.i.S.d.P.	Yazışma adresi:	Hesap numarası						
			Avustralya	5,00 A$		Hollanda	4.50	hfl
			Avusturya	30.00 s.		İngiltere	2.00	£
Ayşe Çetinkaya	Serxwebûn	Kreissparkasse Köln	Belçika	90.00 bfr.		İsveç	16.00	skr
Stadion Alle 59, 2 th	Postfach 10 31 13	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr		İsviçre	4.00	sfr
7430 İkast / Danmark	50471 Köln	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr		Norveç	16.00	nkr

Anlamaya gelin!

Bazı gerçekler sizi iliklerinize kadar etkileyebilmeli, sarsmalı; vicdanınız biraz ayaklanmalı, zavallılığı terk etmeli ve yaşama kabiliyetinde olduğunuzu gösterebilmelisiniz. Size muhtaç olmadığımı söyledim. Sizin bazı şeylere ihtiyacınız vardı, onu sunmak istedim. Ama bunları da değerlendiremiyorsunuz. "Yaşam kavgası" adı altında en çok sokağa dökülmüş, sağa sola, bütün dünyaya savrulmuş bir durumu ifade ediyorsunuz. Bu kadar yaşam belasına uğrayanlar artık biraz kendini tanıyabilmeli: Nereden nereye, niçin ve kimler için yaşanıyor? Bunu artık anlamalısınız.

Çok başarısız yürüyüşü durdurmanız, kendinizi bundan kurtarmanız gerekir. Gerçeklerden kaçmakla hiçbir şey kurtaramazsınız, ölmekle de kurtulamazsınız. İnsan gibi, yiğitçe çözüm gücü olacaksınız, yürüyeceksiniz, yükleneceksiniz. İstediğiniz kadar düşünebilirsiniz, istediğiniz kadar iradenizi keskinleştirebilirsiniz. Bunu bir çare olarak düşüneceksiniz.

Zafersiz, başarısız yaşamın ölüm olduğunu unutmayacaksınız. Önderliği hemen anlamaya başlayın ki, yaşamınıza çok zafer sığdırabilesiniz. Başarının hesabını yapın. Önce hesabı kendinize karşı verin ve affetmemeyi kendi içinizde gerçekleştirin. Onu tam yaptığınıza eminseniz, bunu bütün saflara yayın. Ben önce kendimle hesaplaşırım, kararı kendi içimde veririm, doğru olduğuma kendimi inandırdığım an etrafa yayarım ve bu durumda dünya da karşımda olsa durduramaz.

Asker olmak istiyorsanız, tarihe şerefli bir adım atmak istiyorsanız, önce onun büyük duruşuna geçeceksiniz, büyük duygusunu yakalayacaksınız, büyük seçim kabiliyetini geliştireceksiniz, büyük sezgisini yaşayacaksınız. Dolayısıyla düşmanı bütünüyle ele alan, yorumlayan bir yaklaşım gücü olmalısınız. Nereye ne kadar gidilir; nereye ne kadar oturulur, dayanılır, yürünür; nerede nasıl vurulur; nereye ne konulur; nerede nasıl bir ruh sergilenir; nerede hangi düşünce oturtulur? Sormanız gereken sorular bunlardır.

Yiğitliğinizin olması gerekiyor. Bir çalışma alanına, çalışma birliğine hakkıyla karşılık vermeniz şarttır. Bir yaşam yiğitliği de sizin olsun. Benimki bana yeter, ama sizin buna şiddetle ihtiyacınız var. Her şeyden önce saygıdeğer bir kişiliğe ihtiyacınız var. Hiçbir şey yapamasanız bile, kendinizi ucuz kullandırtmayın, öldürtmeyin.

Görev nerede olursa olsun büyük küçük ayrımı yapmadan, yine engeller nereden ve nasıl gelirse gelsin aman vermeden "kesin başarı benim de sözümdür" deyip yüklenin.

Her türlü yanlışlığa, yetmezliğe günlük olarak tavır koyacaksınız. Koydunuz mu gerisi başarıdır. Bir bakıyorsun iflah olmazın teki var: Bir ikna, iki ikna denemesi, ardından baktın olmuyor, canını çıkart! Yalnız uyanık, uyumlu, kolektif olacaksın. Yani birisini götürürken, kırk tanesini de beraberinde götürmeyeceksin veya kendin de devrilmeyeceksin.

Gerilla bir yaşam tarzıdır. Öyle bir defa, iki defa uygulanacak bir yöntem değildir. Bizim açımızdan iliklerimize kadar yaşayacağımız bir yaşam tarzıdır. Ona bir girdin mi pir gireceksin. Bir yaşadın mı tam yaşayacaksın. Ölümüne kadar yaşayacaksın. "Buna varım" diyen sizler, buna bütün benliğinizle katılacaksınız, bunun kavrayışına ulaşacaksınız, özümseyeceksiniz, çok bilinçli olacaksınız, bunun en zor yaşam şekli olduğunu bilerek katılımı gerçekleştireceksiniz.

Başarı istiyorsan, halkı kesin olarak kazanman gerekiyor. Düşmanı boşa çıkarmak istiyorsan, onun halk üzerindeki denetimini zayıflatacaksın. Bunun başka yolu yoktur. İstediğin gibi, taş gibi bir gerilla ordusu kur, istediğin gibi çelikten bir öncü örgüt ol, eğer halkı kazanmamışsan hepsi boştur. İçi kof bir şatodur. PKK öncü örgüt olacaksa, bu, halk içindir.

Yeniliğe çok açık olacaksınız. Ruhunuza yapabileceğiniz en büyük iyilik, onun özgürce gelişmesine göz kulak olmak kadar, olası boğuntulara getirilmesine fırsat vermemektir.

Hedeflere ulaşmak istiyorsan, dakikanı bile müthiş değerlendireceksin. Taktik geliştirmek istiyorsan, değerleri iyi kullanacaksın. Bütün bunlar için kıyamet koparacaksın.

